

Den tredje gruppe på arbejdsmarkedet Delrapport II

Skattelovrådet

7. april 2022

Indhold

1. Indledning og sammenfatning	1
2. Målgruppeundersøgelsen	4
2.1 Det overordnede analysedesign for målgruppeundersøgelsen	5
2.2 Opsummering af overordnede resultater fra første del af målgruppeundersøgelsen	6
2.3 Hovedresultater fra anden del af målgruppeundersøgelsen	6
3. Skematiske regler for opgørelse af indkomst	12
3.1 Forslaget	12
3.2 Vurdering	13
4. Grundlag for arbejdsmarkedsbidrag	15
4.1 Problemstilling	15
4.2 Gældende regler for opgørelsen af den skattepligtige indkomst og arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget	15
4.3 Ændring af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget – og pligten	17
4.4 Vurdering	21
5. Forenklet beskatning for "start ups"	23
5.1 Problemstilling	23
5.2 Konsekvenser af en forenklet ordning	24
5.3 Særlige problemstillinger ved etablering af en forenklet ordning	24
5.3.1 Hvilke virksomheder kan anvende ordningen?	24
5.3.2 Hvilke udgifter og indtægter er omfattet af den forenkledede ordning?	25
5.3.3 Varighed af den forenkledede ordning	25
5.3.4 Omsætningsgrænse	26
5.3.5 Overgang fra beskatning efter forenklet ordning til almindelig beskatning	26
5.3.6 Overgang fra almindelig beskatning til forenklet ordning	26
5.4 Statsstøtteretlig vurdering	28
5.5 Samlet vurdering	30
6. Beskatning af ikke-erhvervs-mæssige virksomheder	31
6.1 Problemstilling	31

6.2	Gældende regler for beskatning af virksomheder.....	31
6.3	Overvejelser om ændring af beskatningen af ikke-erhvervs-mæssige virksomheder.....	36
6.3.1	Afgrænsning af de omfattede virksomheder.....	37
6.3.2	Gældende regler for aktieselskaber og andre selskaber.....	38
6.3.3	Det konkrete indhold af ordningen.....	39
6.3.3.1	Fradrag.....	40
6.3.3.2	Afskrivninger.....	41
6.3.3.3	Anvendelse og fremførelse af underskud.....	42
6.3.3.4	Anvendelse af virksomhedsordningen.....	44
6.3.3.5	Anvendelse af virksomhedsomdannelsesloven.....	44
6.4	Skal ordningen være obligatorisk eller valgfri.....	45
6.5	Varighed af ordningen.....	46
6.6	Statsstøtteretlig vurdering.....	46
6.7	Samlet vurdering.....	47
7.	Forenkling af regler for beskatning af honorarmodtagere mv.	48
7.1	Problemstilling.....	48
7.2	Gældende regler for beskatning af honorarmodtagere.....	49
7.3	Overvejelser i forbindelse med mulige forenklingstiltag.....	51
7.3.1	Nærmere om evt. afgrænsning af honorarmodtagere.....	51
7.3.2	Opgørelse af indkomst efter de samme regler som for lønmodtagere.....	51
7.3.3	Opgørelse af indkomst efter den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatningsmodel for ikke-erhvervs-mæssige virksomheder.....	53
7.3.4	Muligheder for at indføre indeholdelsespligt.....	54
7.4	Vurdering.....	54
8.	Indberetning af indkomstoplysninger og indeholdelse af indkomstskat	56
8.1	Baggrund for indførelse af kildeskattesystemet.....	57
8.1.1	Nærmere om udformningen af kildeskattesystemet.....	59
8.1.2	Tendenser og udfordringer ved gruppen uden for kildeskattesystemet (B-indkomst).....	60
8.2	Udvidelse af indberetningspligten for indkomstoplysninger.....	63
8.2.1	Indberetningspligt for danske arbejdsplatforme.....	64
8.2.2	Frivillig indberetning for arbejdsplatforme.....	67
8.3	Udvidelse af indeholdelsespligten.....	68
8.3.1	Indeholdelsespligt ved udbetaling af honorarer.....	68
8.3.2	Mulighed for frivillig indeholdelse af indkomstskat ved honorarer.....	73
8.3.3	Udvidelse af indeholdelsespligten for arbejdsplatforme.....	74
8.3.4	Mulighed for frivillig indeholdelse af indkomstskat for arbejdsplatforme.....	75
8.4	Vurdering.....	76
9.	Værdiansættelse af naturaliegoder for personer i den tredje gruppe på arbejdsmarkedet	77
9.1	Problemstilling.....	77
9.2	Skattepligten.....	78
9.3	Den skattepligtige værdi af naturaliegoder – gældende regler.....	81
9.4	Overvejelser i forbindelse med mulige forenklingstiltag.....	84
9.4.1	Værdiansættelse for honorarmodtagere efter lønmodtagerreglerne.....	84
9.4.2	Værdiansættelse for honorarmodtagere til markedsværdien.....	87
9.4.2.1	Bagatelgrænse.....	87
9.4.2.2	Skattefri bundgrænse.....	87
9.4.3	Værdiansættelse efter andre skematiske principper.....	88

9.4.4 Indførelse af en indberetnings- eller oplysningspligt for giveren.....	88
9.4.5 Indførelse af indeholdelsespligt for giveren	90
9.4.6 Vurdering	91
10. Skattelovrådets overvejelser og anbefalinger	94
10.1 Skematiske regler for opgørelse af indkomst	95
10.2 Grundlag for arbejdsmarkedsbidrag	95
10.3 Forenklet beskatning for "start ups"	96
10.4 Beskatning af ikke-erhvervsmæssige virksomheder	96
10.5 Forenkling af regler for beskatning af honorarmodtagere mv.	97
10.6 Indberetning af indkomstoplysninger og indeholdelse af indkomstskat	98
10.7 Værdiansættelse af naturaliegoder for personer i den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.....	99
11. Lovbestemmelser udarbejdet på baggrund af Skattelovrådets anbefalinger	100
11.1 Indledning.....	100
11.2 Udkast til lovbestemmelser.....	100
Ad afsnit 10.2)	100
Ad afsnit 10.4)	102
Ad afsnit 10.6)	102
Ad afsnit 10.7)	105
Bilag 1: Supplerende kommissorium for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet	107
Bilag 2: Kommissorium for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet	109
Bilag 3: Uddybning af målgruppeundersøgelsen.....	111
Bilag 4: Metodebilag – Metodevalg og analysedesign i anden del af målgruppeundersøgelsen.....	113
3.1 Analysedesignet af den todelte målgruppeundersøgelse.....	113
3.2 Metodevalg og analysedesign i anden del af målgruppeundersøgelsen	114
Bilag 5: Opgørelse over hvervgivere, der udbetaler honorarer	117
Bilag 6: Karakteristik af de fire typer af hvervgivere	119
Bilag 7: Justering af beløbsgrænsen ifm. kategoriseringen af de fire grupper af hvervgivere	122

1. Indledning og sammenfatning

Skattelovrådet offentliggjorde den 25. marts 2019 delrapport I om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet. Baggrunden for rapporten er, at skattelovgivningen generelt er udformet med henblik på traditionelle beskæftigelsesformer i form af lønmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende. Skattelovgivningens regler passer ikke nødvendigvis i samme omfang til vilkår og behov indenfor andre beskæftigelsesformer i form af fx honorarmodtagere.

Personer, der har indkomst fra sådanne mere utraditionelle beskæftigelsesformer, kan i mange tilfælde betegnes som tilhørende den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

Den tredje gruppes skattemæssige udfordringer er senest belyst i 2003. Der er efterfølgende opstået en række nye beskæftigelsesformer inden for denne gruppe, herunder udbud af arbejdskraft via digitale platforme og indkomst fra aktiviteter på de sociale medier. Udviklingen skaber et behov for en fornyet behandling af de skatte- og momsmæssige problemstillinger for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

I delrapport I afdækkede Skattelovrådet en række udfordringer for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet og opstillede på baggrund heraf en udfordringsliste. Som det fremgår af afsnit 6.5 i delrapport I kan udfordringslisten opfattes som en bruttoliste, der kan indgå til brug for en efterfølgende vurdering af, hvordan og i hvilket omfang forslag effektivt, ud fra en helhedsvurdering, kan bidrage til at realisere målsætningen om at gøre det lettere for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

På baggrund af delrapport I anmodede skatteministeren i et supplerende kommissorium Skattelovrådet om at udarbejde anbefalinger, der kan bidrage til en mere enkel og korrekt betaling af skatter og moms, og som kan bidrage til at reducere usikkerhed om de skatte- og momsmæssige vilkår for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet, *jf. bilag 2*.

Med nærværende delrapport II har Skattelovrådet analyseret mulige tiltag og kommer med anbefalinger på baggrund heraf. Skattelovrådet har haft fokus på tiltag vedrørende de skattemæssige udfordringer, da det på grund af samspillet med EU-reglerne ikke vurderes hensigtsmæssigt i denne forbindelse at opstille tiltag vedrørende den momsmæssige behandling af den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

Skattelovrådet er opmærksom på, at der i forslag til EU-direktiv fra den 9. december 2021 om forbedring af arbejdsvilkårene for platformsarbejde (Proposal for a DIRECTIVE OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL on improving working conditions in platform work) indgår forslag om en formodningsregel, hvorved vederlag fra arbejdsplatformene som udgangspunkt skal betragtes som vederlag i tjenesteforhold.

Skattelovrådet er også opmærksom på, at det af medierne er fremgået, at Skatterådet i en konkret afgørelse fra den 25. januar 2022 har vurderet, at et Wolt-bud i skatteretlig henseende er anset for at være en lønmodtager. Afgørelsen har betydning for den skatteretlige afgrænsning af lønmodtagere over for honorarmodtagere og personer, der driver ikke-erhvervs-mæssig virksomhed.

Skattelovrådet har ikke inddraget direktivforslaget eller Skatterådets afgørelse i rapporten. Skattelovrådet bemærker, at afgrænsningen af, hvem der i skatteretlig henseende skal anses som lønmodtagere, ligger uden for rammerne af det supplerende kommissorium.

Det er konkret valgt at analysere følgende:

- Skematiske regler for opgørelse af indkomst
- Grundlag for arbejdsmarkedsbidrag
- Forenklet beskatning for "start ups"
- Beskatning af virksomheder, der ikke anses for erhvervsdrivende
- Forenkling af regler for beskatning af honorarmodtagere mv.
- Indberetning af indkomstoplysninger og indeholdelse af indkomstskat
- Værdiansættelse af naturaliegoder for personer i den tredje gruppe på arbejdsmarkedet

På baggrund af analysen fremsætter Skattelovrådet følgende overvejelser og anbefalinger:

- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 3, at der ikke indføres det i afsnittet skitserede skematiske fradrag
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 4, at der indføres arbejdsmarkedsbidragspligt for indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, at arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget beregnes efter et nettoprincip, og at arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget for honorarindkomst ligeledes skal beregnes efter et nettoprincip
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 5, at der ikke indføres den i afsnittet skitserede forenklede model for "start-ups"
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 6, at der indføres det i afsnittet beskrevne regelsæt, som skal finde anvendelse for indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, og at regelsættet skal være obligatorisk
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 7, at der ikke skal ske større ensretning af beskatningsreglerne for honorarmodtagere og lønmodtagere, og at der ikke skal ske udbredelse til honorarmodtagere af den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatning for ikke-erhvervs-mæssig virksomhed

- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 8, at der indføres indeholdelsespligt for de hvervgivere, der er skitseret som gruppe 1 og 2 i afsnittet
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund overvejelserne i afsnit 9, at naturaliegoder, der modtages i forbindelse med indkomstskabende aktivitet, værdiansættes til markedsværdien kombineret med en bagatelgrænse på 1.200 kr. (2022), og at det overvejes, om der skal ske indberetning af visse skattepligtige naturaliegoder til honorarmodtagere

Boks 1. Skattelovrådets medlemmer

Niels Winther-Sørensen (formand), Partner, professor i skatteret, dr.jur. ved Corit Advisory og Juridisk Institut, Aalborg Universitet.

Bo Sandemann Rasmussen, Professor ved Institut for Økonomi, Aarhus Universitet, ph.d.

Inge Langhave, Professor i skatteret ved Juridisk Institut, Aarhus Universitet, ph.d.

Kim Pedersen, Advokat og partner SIRIUS Advokater.

Klaus Okholm, Partner, statsaut. revisor, PwC.

Peter Koerver Schmidt, Professor MSO ved Copenhagen Business School, professor II ved Norwegian School of Economics, Academic advisor hos CORIT Advisory, ph.d.

Preben Underbjerg Poulsen, Chefrådgiver i Skatteministeriet, cand.scient.adm.

Ria Falk, Partner hos KPMG Acor Tax, cand.merc.aud, cand.polit.

Skattelovrådet er et uafhængigt, stående udvalg, der blev nedsat i forbindelse med Retssikkerhedspakke II – Borgerne skal stå stærkere. Alle anbefalinger og vurderinger i denne rapport er Skattelovrådets. Skatteministeriet har fungeret som sekretariat for Skattelovrådet.

2. Målgruppeundersøgelsen

I delrapport I om den tredje gruppe skitseres det, at skattelovgivningen særligt er udformet til at imødekomme traditionelle beskæftigelsesformer i form af lønmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende, og ikke i samme omfang imødekommer vilkår og behov for mere utraditionelle beskæftigelsesformer, som kan betegnes som tilhørende den tredje gruppe på arbejdsmarkedet. I delrapport I er der gennemført en indledende målgruppeundersøgelse af den tredje gruppe, som overordnet viste, at skatte- og momsregler bevirker en række betydelige udfordringer for personer, der er omfattet af den tredje gruppe på arbejdsmarkedet. Der er i nærværende rapport gennemført en opfølgende målgruppeundersøgelse for at opnå yderligere viden om udfordringerne med henblik på at kunne opstille eventuelle løsningsinitiativer.

I dette kapitel beskrives resultaterne af målgruppeundersøgelsen.

Boks 1. Afgrænsning af den tredje gruppe og delmålgrupper

Skattelovrådet har i sin afgrænsning af den tredje gruppe på arbejdsmarkedet fokuseret på tre grupper i den erhvervsaktive befolkning: Honorarmodtagere, opstartsvirksomheder og ikke-erhvervs-mæssig virksomhed.¹ Inden for gruppen 'honorarmodtagere' vil der i denne rapport også sondres mellem, om personer opnår indtægter fra mere traditionelle beskæftigelsesformer, eller om deres indtægter i højere grad stammer fra beskæftigelsesformer, hvis fremvækst er nyere og forbundet med den teknologiske udvikling. I rapporten betegnes disse to grupper som den traditionelle del og den nye del af den tredje gruppe:

- **Den traditionelle del af den tredje gruppe** omfatter personer, som har indtægter fra hvad der kan anses for traditionelle beskæftigelsesformer såsom fx freelancere, kunstnere, konsulenter og oplægsholdere.
- **Den nye del af den tredje gruppe** omfatter nyere beskæftigelsesformer såsom fx influencers, eSportsudøvere og gig-workers¹⁾, der fx udbyder deres arbejdskraft på digitale platforme.

1) For mere uddybende gennemgang af afgrænsningen af den tredje gruppe, se kapitel 3 i Skattelovrådets 'Rapport om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet' (2019).

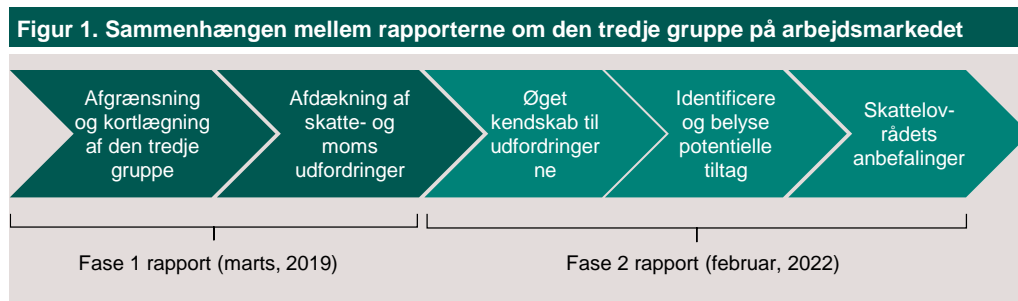
¹ Arbejdstageren er uafhængig og sælger sin arbejdskraft fra opgave til opgave frem for at blive fastansat og omfatter typisk ufaglært arbejdskraft.

2.1 Det overordnede analysedesign for målgruppeundersøgelsen

Første del af målgruppeundersøgelsen blev gennemført i efteråret 2018 af Skattestyrelsen. Undersøgelsen blev foretaget med henblik på at kortlægge personkredsen i den tredje gruppe samt kortlægge de skatte- og momsmæssige udfordringer, som persongrupper inden for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet oplever i dag.

Anden del af målgruppeundersøgelsen blev gennemført i første halvår af 2019 af konsulentvirksomheden COWI. Undersøgelsen har taget afsæt i den afgrænsning af målgruppen og de udfordringer, som blev identificeret i forbindelse med den første rapport om den tredje gruppe, og har haft til formål mere dybdegående at belyse, hvilke udfordringer de enkelte delmålgrupper oplever, med henblik på at kunne opstille relevante løsningsinitiativer.

Sammenhængen mellem Skattelovrådets to rapporter om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet og de to dele af målgruppeundersøgelsen fremgår i figur 1.

* Skattelovrådet 'Rapport om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet' (2019): <https://www.skm.dk/skattetal/analyser-og-rapporter/skattelovraadet/2019/marts/den-tredje-gruppe>
Kilde: Skatteministeriet

De anvendte analysemetoder er beskrevet i nedenstående boks 2.

Boks 2. Analysemetoder for de to dele af målgruppeundersøgelsen

Første del af målgruppeundersøgelsen bestod af desk-research og af 25 kvalitative telefoninterviews med henholdsvis honorarmodtagere og personligt beskattede opstartsvirksomheder.

Anden del af målgruppeundersøgelsen er gennemført med et kombineret kvantitativt og kvalitativt undersøgelsesdesign, målrettet forskellige dele af den tredje gruppe. Den kvantitative del har vist sig primært at belyse den del af den tredje gruppe, der i rapporten omtales som de traditionelle delmålgrupper, hvilket omfatter traditionelle beskæftigelsesformer såsom fx freelancere, kunstnere, konsulenter og oplægsholdere.

Den kvalitative del omfatter eksplorative interviews blandt andenhånds-informanter og dybdegående interviews blandt repræsentanter fra de nye (og omfangsmæssigt mere ukendte) dele af den tredje gruppe, hvilket omfatter nyere beskæftigelsesformer såsom fx influencere, gamere og såkaldte "gig-workers", der fx udbyder deres arbejdskraft på digitale platforme.

For uddybning af de anvendte analysemetoder, se bilag 3.

2.2 Opsummering af overordnede resultater fra første del af målgruppeundersøgelsen

Den foregående rapport om den tredje gruppe præsenterede resultaterne af første del af målgruppeundersøgelsen. Undersøgelsen indikerede, at skatte- og momsregler bevirker en række

betydelige udfordringer for personer, der er omfattet af den tredje gruppe på arbejdsmarkedet. Konklusionerne kan oplistes som værende følgende fire skatte- og momsmæssige hovedudfordringer, jf. boks 3.

Boks 3. Hovedudfordringer fra første del af målgruppeundersøgelsen²

1. Regler om skattefradrag og delvis moms er komplicerede

Flere regler for skattemæssige fradrag opleves som uklare, hvorfor flere af de adspurgte enten går glip af berettigede fradrag eller fx er afhængige af en revisor. Vejledninger, der er formuleret i et juridisk sprog, gør det ligeledes vanskeligt at forstå reglerne.

2. Forskudsopgørelse og selvangivelse er kompliceret

Flere af de adspurgte finder forskudsopgørelse og korrekt selvangivelse (felt- og rubrikan-givelse) vanskeligt, hvilket giver risiko for forkert eller slet ingen angivelse af indtægter. No-gen oplever, at forklaringstekster er formuleret i et juridisk sprog og derfor ikke altid afklar-er tvivlen. Det bidrager til at skabe tvivl, at nogle forhold indberettes af arbejdsgiver, mens andre ikke indberettes.

3. Komplicerede skatteforhold nødvendiggør for mange revisorbistand

Den generelle holdning blandt de adspurgte er, at skatteforholdene er for komplicerede. Dette medfører, at nogle anvender omkostningsfølgende revisorbistand og andre klarer sig selv, fx ved hjælp af et regnskabsprogram eller vejledning fra venner, kollegaer eller brancheorganisationer. Der er således stor forskel på håndteringen af skatteforholdene blandt de adspurgte, hvilket erfaringsmæssigt betyder relativt flere fejl.

4. Regler for forskudsskat skaber bl.a. likviditetsmæssige ulemper

Det er for mange af de adspurgte vanskeligt at forudsige indtægtsniveauet i det forestå-ende år. Dette skaber for nogle en afvejning mellem at opgive, hvad de reelt mener deres indkomst bliver, eller at forskudsregistrere indkomsten til 0, for ikke at komme i likviditets-problemer og selv at spare op til en samlet betaling af den efterfølgende restskat.

Kilde: Skattelovrådet 'Rapport om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet' (2019)

Der er ikke som sådan tale om nye, unikke udfordringer for den tredje gruppe, men udfordringerne opleves i højere grad som følge af, at såvel den traditionelle som den nye del af den tredje gruppe i højere grad selv skal indberette/oplyse indtægterne og har begrænsede forudsætninger for at håndtere sine skatteforhold korrekt, hvilket generelt leder til flere fejl for målgruppen. Resulta-terne er således på linje med Skatteforvaltningens tilbagevendende undersøgelser af skatteyder-nes regelefterlevelse, som indikerer, at fejlprocenten er væsentligt højere for honorarmodtagere end for borgere med A-indkomst. Regelefterlevelsen for opstartsvirksomheder og ikke-erhvervs-mæssig virksomhed er vanskelig at opgøre præcist, men den vurderes at være lavere end for løn-modtagere og højere end for selvstændigt erhvervsdrivende.

2.3 Hovedresultater fra anden del af målgruppeundersøgelsen

Anden del af målgruppeundersøgelsen bekræfter og nuancerer mange af de oplevede problem-stillinger og udfordringer fra første del af målgruppeundersøgelsen og peger dertil på forskellige mulige løsninger. Konklusionerne i form af identificerede udfordringer, som supplerer den eksiste-rende viden fra første del af målgruppeundersøgelsen, er oplistet i boks 4. For yderligere uddyb-ning af udfordringerne henvises til bilag 3.

² En mere uddybende gennemgang af hovedudfordringerne fremgår af se boks 6.1 i Skattelovrådets 'Rapport om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet' (2019): <https://www.skm.dk/skattetal/analyser-og-rapporter/skattelovraa-det/2019/marts/den-tredje-gruppe>

Boks 4. Hovedudfordringer fra anden del af målgruppeundersøgelsen

- 1. Halvdelen søger hjælp, men den nye del af den tredje gruppe er mere tilbageholdende med at søge professionel hjælp**
 - Halvdelen angiver at de søger hjælp, hvilket indikerer, at gruppen oplever udfordringer.
 - Den nye del af den tredje gruppe fremhæver, at de fremfor Skattestyrelsen og revisorer søger hjælp hos netværk, venner, brancheorganisationer og særligt grupper på Facebook.
- 2. Skatteregler og administrationen er kompliceret og uoverskueligt**
 - Undersøgelsen underbygger tidligere fund af, at skattereglerne opleves som komplicerede og svære at gennemskue, fx ift. oplysning, fradrag og forskudsopgørelse.
 - Dertil viser undersøgelsen, at der særligt blandt den nye del af den tredje gruppe er manglende kendskab til skattereglerne, hvilke indtægter der er skattepligtige, og ikke mindst den administrative praksis for at indberette disse indtægter. Det er dermed delmålgrupper, som ikke nødvendigvis er bekendt med, at de har et mellemværende med skattemyndighederne.
- 3. Manglende bevidsthed ift. skattebetaling af gaver og naturalier**
 - I forlængelse af ovenstående har den nye del af den tredje gruppe manglende kendskab til skattebetaling af gaver og naturalier, hvoraf mange angiver, at de ikke anser gaver og gevinster som egentlige (skattepligtige) gaver på trods af, at de reelt fungerer som aflønning for deres aktiviteter fx produktanmeldelser og blogindlæg.
 - Den traditionelle del af den tredje gruppe finder det derimod ikke udfordrende at værdifastsætte gaver og naturalier eller afgøre, hvornår der skal betales skat heraf.

Der peges på forskellige løsningsmuligheder i anden del af målgruppeundersøgelsen. Disse løsningsmuligheder er oplistet i nedenstående boks 5.

Boks 5. Løsningsmuligheder fra anden del af målgruppeundersøgelsen

- 1. Målgruppen efterspørger mere information og klare regler**

Alle delmålgrupper i den tredje gruppe efterlyser mere let tilgængelig information om skatteregler, hvor på forskuds- og årsopgørelsen man skal oplyse sine indtægter, klare regler for fradrag, hvem der skal indberette indtægter, hvornår gaver skal indberettes samt hvordan gaver skal værdifastsættes.
- 2. Målgruppen efterspørger, at ansvaret for indberetning ligger hos den, der udbetaler indkomsten, og efterspørger et redskab til at beregne, hvor meget de skal selvangive.**

Som konkrete løsningsforslag efterspørger den tredje gruppe i særlig høj grad, at ansvaret for indberetning af indtægter i højere grad ligger hos den, der udbetaler pengene samt at Skattestyrelsen stiller en online beregner til rådighed, som gør det let at beregne, hvor meget der skal oplyses. Herudover fremhæver opstartsvirksomhederne muligheden for at oprette en selvstændig erhvervskonto.
- 3. Den tredje gruppe ønsker, at vejledning og information er at finde på skat.dk**

Ni ud af ti angiver i spørgeskemaundersøgelsen, at de gerne vil have den vejledning og information, de efterspørger, på skat.dk. Skattestyrelsen anses således som en af deres foretrukne kilder til hjælp. Hjælpen skal være målrettet målgruppernes behov og gerne være så enkel at gå til som muligt.

2.3.1 Hvad kendetegner den tredje gruppe?

Som led i anden del af målgruppeundersøgelsen er det undersøgt yderligere, hvad der kendetegner den tredje gruppe. På baggrund af spørgeskemaundersøgelsen kan der optegnes et deskriptivt billede af, hvad der karakteriserer målgruppen ift. indkomst, fradrag og forsørgelsesgrundlag, hvilket der kort redegøres for i det følgende.

Indledningsvist er det undersøgt, hvor stor en andel de forskellige delmålgrupper i den tredje gruppe udgør, samt hvor stor en samlet indkomst de respektive grupper tegner sig for, jf. nedenstående tabel 1.

Honorarmodtagerne udgør med 63 pct. den største del af den tredje gruppe på arbejdsmarkedet og står for 59 pct. af den tredje gruppes samlede indkomst fra aktiviteter, der kan henføres til den tredje gruppe³. De personligt beskattede opstartsvirksomheder udgør 32 pct. af den tredje gruppe og tegner sig for 38 pct. af den tredje gruppes samlede indkomst, mens ikke-erhvervsmæssig virksomhed⁴ udgør de resterende 5 pct. af den tredje gruppe, og tegner sig for 4 pct. af den samlede indkomst.⁵

Tabel 1. Delmålgrupper – antal og samlet indkomst

Delmålgrupper	Personer		Samlet indkomst ¹⁾	
	Antal	Pct.	Mia. kr.	Pct.
Opstartsvirksomhed	101.536	32	5,6	38
Honorarmodtagere	200.448	63	8,7	59
Ikke-erhvervsmæssig virksomhed	15.688	5	0,5	4
I alt	317.672	100	14,8	100

1) Samlet indkomst dækker indkomster fra aktiviteter, der kan henføres til den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.
Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

Indberetningstyper

Den indkomst, honorarmodtagere opnår, kan enten stamme fra honorarer, som den enkelte selv skal oplyse på oplysningskemaet eller fra honorarer, som er indberettet af tredjepart. For en meget stor andel af honorarmodtagerne er indberetningen af den skattepligtige honorarindkomst foregået automatisk, jf. tabel 2. I 2017 havde 89 pct. (ca. 179.000) af alle de for Skatteforvaltningen kendte honorarmodtagere kun honorarindtægter (ca. 6,7 mia.) indberettet af tredjepart. Honorarmodtagere, der kun har oplyst honorarindtægter uden tredjepartsindberetninger, udgjorde ca. 8 pct. (ca. 16.700) og stod for godt 18 pct. af indtægterne (ca. 1,5 mia.).

Tabel 2. Antal honorarmodtagere i 2017 fordelt på type indberetning og indtægtsstørrelse

Honorarmodtagere	Antal personer		Honorarindtægter ¹⁾	
	Antal	Pct.	Mia. kr.	Pct.
Kun oplyst honorarindtægter	16.707	8	1,5	18
Kun tredjepartsindberettede honorarindtægter	179.061	89	6,7	77
Både oplyst og tredjepartsindberettede honorarindtægter	4.680	2	0,4	5
I alt	200.448	100	8,6	100

1) Tabellen indeholder alene oplysninger om honorarmodtagernes honorarindtægter og dermed de beløb, der konkret er registreret i henholdsvis felt 207 (Anden personlig indkomst før fradrag af AM-bidrag på forskudsopgørelsen) og felt 210 (Honorarer før fradrag af AM-bidrag på årsopgørelsen).
Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

Spørgeskemaundersøgelsen viser, at den nye del af den tredje gruppe kun i begrænset omfang er repræsenteret i den opfølgende målgruppeundersøgelse. Blandt modtagerne af penge og/eller gaver er der i overvejende grad tale om aktiviteter såsom selvstændig virksomhed, konsulent- og

³ Det bemærkes, at den nye del af den tredje gruppe kun i begrænset omfang har vist sig at indgå i spørgeskemaundersøgelsen, hvorfor det reelle tal for honorarmodtagere muligvis vil være højere.

⁴ Ikke-erhvervsmæssig virksomhed omfatter bl.a. hobbyvirksomhed.

⁵ Bemærk at delmålgrupperne er afgrænset som gensidigt udelukkende. Opstartsvirksomheder er således kategoriseret som opstartsvirksomheder uafhængigt af eventuelle honorarindtægter og/eller anden personlig indkomst. Honorarmodtagerne er ligeledes kategoriseret som honorarmodtagere uafhængigt af eventuel anden personlig indkomst.

freelancearbejde, foredrag og undervisning samt vederlag fra ophavsret. Kun få har i spørgeskemaundersøgelsen oplyst, at de har modtaget penge og/eller gaver via nogle af de nyere beskæftigelsesformer, fx sociale medier, eSport og digitale platforme.

Det, at den nye del af den tredje gruppe kun i begrænset omfang indgår i spørgeskemaundersøgelsen, kan bunde i, at udviklingen i de nyere beskæftigelsesformer endnu ikke er tilstrækkelig til at kunne aflæses i de tilgængelige oplysninger fra indkomståret 2017 og/eller, at der er et mørketal i form af, at de pågældende skatteydere ikke oplyser deres indtægter og dermed ikke indgår i udsøgningen.

Indkomst og fradrag

Der er stor forskel på indtægter, som personer i den tredje gruppe har opnået. Spredningen er størst for honorarmodtagernes honorarindtægter, herunder særligt de honorarindtægter som er indberettet af tredjepart. Det overordnede billede er, at de tredjepartsindberettede honorarindtægter udgør en mindre del af honorarmodtagernes samlede indkomst og således primært er et supplement til deres samlede indkomst. Dertil er det kun en mindre andel af målgruppen, der angiver fradrag.

Som det fremgår af tabel 3, har mere end halvdelen af honorarmodtagere med tredjepartsindberettede honorarer samlede tredjepartsindberettede honorarindtægter på mindre end 5.000 kr., og ni ud af ti honorarmodtagere har samlede tredjepartsindberettede honorarer på mindre end 50.000 kr.

Tabel 3. Honorarmodtagere med tredjepartsindberettede honorarindtægter, fordelt på indkomstintervaller for tredjepartsindberettede honorarer (2017)

Indkomstintervaller	Honorarmodtageres tredjepartsindberettede honorarindtægter		
	Antal personer	Pct.	Kumulativ pct.
1-999 kr.	20.814	11,3	11
1.000-2.499 kr.	62.192	33,8	45
2.500-4.999 kr.	19.900	10,8	56
5.000-9.999 kr.	27.293	14,9	71
10.000-19.999 kr.	19.326	10,5	81
20.000-49.999 kr.	16.370	8,9	90
50.000-99.999 kr.	7.021	3,8	94
100.000-499.999 kr.	9.307	5,1	99
500.000-999.999 kr.	887	0,5	100
1.000.000 kr. +	628	0,3	100
I alt	183.738 ¹⁾	100	100

1) Tre honorarmodtagere har negativ tredjepartsindberettede honorarindtægter og indgår ikke i tabellen.
Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

I tabel 4 fremgår den samlede indkomst for personer, som modtager tredjepartsindberettede honorarindtægter. Ca. ni ud af ti personer i den tredje gruppe, som har tredjepartsindberettede honorarindtægter, har en samlet personlig indkomst på 100.000 kr. og derover. Sammenholdt med billedet fra tabel 3 viser dette, at de tredjeparts indberettede honorarindtægter for størstedelen udgør en mindre andel af deres samlede indkomst, og mange af personerne i den tredje gruppe har en hovedbeskæftigelse som enten lønmodtager, selvstændigt erhvervsdrivende eller overførselsindkomstmodtager ved siden af de aktiviteter, som kan henføres til den tredje gruppe.

Tabel 4. Den samlede personlige indkomst for personer der har tredjepartsindberettede honorarindtægter, fordelt på indkomstintervaller (2017)

Indkomstintervaller	Samlet personlig indkomst (inkl. honorarindtægter)		
	Antal	Pct.	Kumulativ pct.
1-999 kr.	537	0,3	0
1.000-2.499 kr.	1.278	0,7	1
2.500-4.999 kr.	644	0,4	1
5.000-9.999 kr.	1.289	0,7	2
10.000-19.999 kr.	2.250	1,2	3
20.000-49.999 kr.	5.819	3,2	7
50.000-99.999 kr.	13.227	7,3	14
100.000-499.999 kr.	121.081	66,4	80
500.000-999.999 kr.	28.846	15,8	96
1.000.000 kr. +	7.406	4,1	100
I alt	182.377 ²⁾	100	100

1) Tre honorarmodtagere har negativ tredjepartsindberettede honorarindtægter og indgår ikke i tabellen.

2) Der er 1.364 af de honorarmodtagere, der har tredjepartsindberettede honorarindtægter, som ikke har en personlig indkomst herudover.

Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

I spørgeskemaundersøgelsen angiver de adspurgte, at motivationen til aktiviteterne, som kan tilskrives den tredje gruppe, primært er at følge deres interesse (51 pct.), supplere deres indkomst (32 pct.) og/eller udbrede viden (23 pct.). Derudover angiver en mindre del, at de ønsker at afprøve, om de kan leve af aktiviteten (10 pct.).

Betragtes fradragssiden for den tredje gruppe, er der ganske få, der anvender fradragsmuligheder (3 pct.). Det kan fx være fordi, at deres udgifter ikke er fradragsberettigede, ikke har udgifter i relation til deres indtægter, ikke er bevidst om, at de kan trække udgifterne fra, eller aktivt fravælger det, fx fordi de opfatter reglerne som komplekse, eller grundet de administrative omkostninger. Størstedelen (90 pct.) af dem, der har registreret fradrag i 2017, havde samlet registreret fradrag på mindre end 50.000 kr. Der kan dog også være tale om, at honorarer fejlagtigt er angivet som nettobeløb efter fradrag, således at andelen af personer i den tredje gruppe, der har fradraget udgifter, reelt er større.

2.3.2 Respondenternes løsningsforslag

I spørgeskemaundersøgelsen blev respondenterne bedt om at forholde sig til et antal konkrete løsningsforslag. Forslagene er herunder oplistet efter hvilke forslag, flest vurderede, ville kunne afhjælpe deres skattemæssige udfordringer:⁶

- Let forståelig information om de skatteregler, der gælder for den enkelte (70 pct.)
- Klare regler for, hvilke udgifter der kan trækkes fra (68 pct.)

⁶ Procentsatserne angiver andel, der i spørgeskemaundersøgelsen har svaret, at vedkommende vurderer at forslaget "i meget høj grad" eller "i høj grad" vil kunne afhjælpe de udfordringer, de oplever.

- Let forståelig information om, hvor på forskudsopgørelsen, man skal indberette sine forventede indtægter (65 pct.)
- Let forståelig information om, hvor i TastSelv, man skal indberette sine indtægter for det foregående år (64 pct.)
- Let adgang til at indberette indtægter og udgifter løbende (62 pct.)
- Klare regler for, hvem, der skal indberette indtægter til Skattestyrelsen (55 pct.)
- Klare regler for, hvornår jeg skal indberette værdien af de gaver, som jeg modtager (51 pct.)
- Klare regler for, hvordan jeg skal værdifastsætte de gaver, som jeg modtager (50 pct.)

Respondenterne blev endvidere bedt om at vælge fire ud af otte konkrete løsningsforslag til, hvordan det kan gøres lettere at indberette indtægter og udgifter. Her adskiller to af forslagene sig fra de øvrige ved, at væsentlig flere respondenter har valgt dem:⁷

- Skattestyrelsen stiller en online beregner til rådighed, så det er let for mig at beregne, hvor meget jeg skal selvangive af mine (arbejds)indtægter (78 pct.).
- Ansvar for at indberette de indtægter, jeg modtager, skal i fremtiden altid ligge hos den, der udbetaler pengene til mig, dvs. arbejdsgiveren, hvervgiveren eller virksomheden (74 pct.).

De løsningsforslag, der fremhæves i de kvalitative interviews, er i høj grad sammenfaldende med spørgeskemaundersøgelsens resultatet. Overordnet peges der på bedre oplysning/vejledning om regler, herunder reglerne for modtagelse af gaver, lettere registrering af indtægter via platforme samt større ansvar til virksomheder for registrering. Herudover nævnes muligheden for et fast fradrag, som en løsning på udfordringerne med værdisætning af gaver og fx anmeldereksemplarer under "bagatelgrænsen".

I spørgeskemaundersøgelsen svarer 90 pct., at de gerne vil have den efterspurgte vejledning og information på skat.dk, og Skattestyrelsen anses således som en foretrukket kilde til hjælp, som man også fremadrettet gerne vil have adgang til hjælp fra. I de kvalitative interviews efterspørges der hjælp og vejledning, der er målrettet målgruppens behov og gerne så enkel at gå til som muligt. Flere efterlyser i denne henseende en oversigt/liste med let forståelige afgrænsninger af de begreber, der er relevante for målgruppen, herunder afgrænsning af, hvad der fx forstås ved gaver i skattemæssig sammenhæng.

⁷ Procentsatserne angiver andel der i spørgeskemaundersøgelsen har svaret, at vedkommende vurderer at forslaget er et af de fire forslag til indberetning af indtægter og udgifter.

3. Skematiske regler for opgørelse af indkomst

Målgruppeundersøgelsen som omtalt i afsnit 2 viser, at den tredje gruppe, uanset om der er tale om lønmodtagere, honorarmodtagere eller personer, der driver ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, i vidt omfang oplever udfordringer med at få afklaret deres skatteforhold, herunder hvorvidt de udgifter, der er afholdt, er fradragsberettigede. Den tredje gruppe efterspørger konkret mere information og enkle regler.

Det kan på den baggrund overvejes, om det er muligt at indføre enkle, skematiske regler for opgørelse af fradrag. Det kan fx gøres ved, at den skattepligtige får mulighed for at fratække et standardiseret fradrag ved indkomstopgørelsen som alternativ til at foretage en regnskabsmæssig opgørelse, hvor der foretages fradrag for de faktiske afholdte dokumenterede udgifter. Et skematisk fradrag kan fx bestå af et fast bundfradrag, der ikke er så uafhængig af indtægten, at det kan overstige indtægten.

Problemstilling

For personer i den tredje gruppe kan det være vanskeligt at vurdere, hvorvidt udgifter kan fradrages eller ej. Det kræver, at den skattepligtige foretager en vurdering af, om der er tale om udgifter, der er afholdt som led i en erhvervs-mæssig drift, og om udgiften konkret er afholdt for at erhverve, sikre og vedligeholde den oppebårne indtægt. Den skattepligtige vil skulle sørge for at kunne dokumentere de enkelte afholdte udgifter.

3.1 Forslaget

Med henblik på at skabe enklere regler for personer i den tredje gruppe har Skattelovrådet undersøgt, om det er muligt at indføre et skematisk, fast bundfradrag, som den skattepligtige kan vælge at anvende som alternativ til at foretage en konkret vurdering af de enkelte afholdte udgifter, herunder om de er afholdt som led i en erhvervs-mæssig virksomhed.

Forslaget kan fx udformes således, at det giver de skattepligtige, herunder personer i den tredje gruppe, mulighed for i stedet for en opgørelse af de faktisk afholdte udgifter at foretage et skematisk fradrag for de afholdte udgifter.

Et skematisk fradrag indebærer, at der i bruttoindtægten kan foretages et fradrag, uden at det skal dokumenteres, at der er afholdt konkrete fradragsberettigede udgifter af tilsvarende størrelse. Det skematiske fradrag er kendetegnet ved, at det skal dække alle de udgifter, der er forbundet med den pågældende aktivitet, og fradraget træder således i stedet for en konkret opgørelse og dokumentation af samtlige fradragsberettigede udgifter.

Et sådant skematisk fradrag kendes fx fra fritidshusudlejning, hvor man ved opgørelse af den skattepligtige indkomst kan foretage et bundfradrag i indkomsten som alternativ til en regnskabsmæssig opgørelse baseret på de faktiske dokumenterede udgifter.

Den skattepligtige vil fortsat, som alternativ til den skematiske metode, kunne vælge at foretage fradrag for de faktiske, dokumenterede udgifter, der er forbundet med erhvervelsen.

3.2 Vurdering

Fordelene ved et skematisk fradrag er, at der for den skattepligtige vil være tale om en mere enkel indkomstopgørelse, hvor der bl.a. ikke vil være behov for, at den skattepligtige afklarer, hvorvidt der er tale om udgifter, der er afholdt med henblik på at erhverve erhvervsmæssig indkomst, eller ej. Den skattepligtige vil heller ikke skulle afklare, om udgiften konkret er afholdt for at oppebære indkomsten. Endelig vil den skattepligtige ikke skulle levere dokumentation for de konkrete fradrag. En udfordring kan dog være, at der kan være stor forskel på udgifternes størrelse. Der kan eksempelvis være stor forskel på de udgifter, man har i forbindelse med hverv formidlet gennem forskellige typer platforme, fx hhv. et rengøringsjob og et transportjob, hvor der anvendes bil.

Et skematisk fradrag vil kunne medføre færre uenigheder med skattemyndighederne om karakteren af en konkret udgift. Ligeledes vil der være tale om en administrativ forenkling for både borgere og skattemyndighederne, der undgår konkrete tvister og sager om fradrag for konkrete omkostninger. Herudover må fradraget desuden i et vist omfang antages at kunne modvirke sort arbejde, da der vil oplyses om skattepligtig indkomst i et bredere omfang, hvis der er ret til fradrag. Et skematisk fradrag må dog samtidig have en vis størrelse for at indebære en tilskyndelse til at oplyse om skattepligtig indkomst.

Ulemperne ved et skematisk fradrag er, at løsningsmodellen rammer meget bredt. Det ses således ikke muligt at afgrænse personkredsen, da den tredje gruppe ikke er en veldefineret gruppe. En begrænsning til visse typer af indkomst ses heller ikke muligt. Størrelsen af det skematiske fradrag er desuden svært at fastsætte, da den tredje gruppe er en heterogen gruppe, hvor størrelsen af udgifterne er meget uens og derfor ikke kan sammenlignes. Et skematisk fradrag vil derfor også kunne anvendes af personer, der reelt har enten ingen eller meget få udgifter.

De provenumæssige, administrative og systemmæssige konsekvenser vil afhænge af den konkrete udformning og afgrænsning af et eventuelt skematisk fradrag. Som et beregningseksempel kan der tages udgangspunkt i, at det skematiske fradrag gives som et nedslag i skatteydernes honorarindkomst.

Af oplysninger fra Skattestyrelsen fremgår, at ca. 233.000 borgere i 2019 har selvangivet honorarindkomst mv., jf. tabel 1. Den gennemsnitlige indkomst udgør ca. 43.300 kr. årligt, og der fradrages årligt omkostninger for ca. 800 kr. i gennemsnit. Det er kun ca. 4,1 pct., der selvangiver fradrag for omkostninger, hvilket kan skyldes, at det store flertal (i modstrid med reglerne) selvangiver

nettoindkomsten. Desuden er det fra kontrolprojekter Skattestyrelsens erfaring, at en stor del af gruppen, der erhverver indtægt via arbejdsplatforme, ikke oplyser indkomsten (hverken brutto eller netto). Denne gruppe indgår således ikke i tallene i tabel 1.

Hvis det eksempelvis lægges til grund, at der indføres et skematisk fradrag på 10 pct. af den omfattede indkomst, skønnes det med usikkerhed pba. tallene i tabel 1 at medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 330 mio. kr. årligt svarende til ca. 250 mio. kr. efter tilbageløb⁸. Der foreligger ikke et grundlag, der muliggør skøn over evt. adfærdseffekter.

Til dette mindreprovenu vil skulle lægges administrative og systemmæssige udgifter hos skattemyndighederne. Mindreprovenuet vil kunne reduceres ved fx at nedsætte satsen fra 10 pct. til 5 pct. og/eller indføre et loft over størrelsen på det skematiske fradrag på fx 5.000 kr.

Tabel 1. Honoraraktiviteter og ikke-erhvervsmæssig indkomst og fradrag i 2019

	Antal personer	Indkomst	Fradrag	Andel med fradrag (pct.)
Antal og gennemsnit	233.000	43.300	800	4,10
Mindre end 2.501 kr.	88.000	1100	30	0,64
2.501 - 10.000 kr.	60.000	5.400	130	2,70
10.001 - 30.000 kr.	46.000	17.300	540	5,57
30.001 - 50.000 kr.	12.000	39.100	1.870	11,30
50.001 - 100.000 kr.	10.000	70.600	3.810	15,38
100.001 - 150.000 kr.	4.000	122.500	6.170	16,95
150.001 - 200.000 kr.	2.000	174.300	6.940	18,60
200.001 - 300.000 kr.	3.000	245.400	7.800	12,17
300.001 - 1.000.000 kr.	6.000	481.700	4.390	7,68
Over 1. mio. kr.	1.000	3.241.600	4.550	3,50

Kilde: Skatteministeriet

Som det fremgår af tabellen, er de berørte skatteyderes fradrag relativt beskedne i gennemsnit. Et skematisk fradrag vil derfor overvejende have karakter af en generel skattnedsættelse målrettet disse skatteydere. Samtidig vil en sådan ordning næppe benyttes af skatteydere med høje fradragberettigede udgifter, såfremt disse kan vælge mellem det skematiske fradrag og fradrag for faktiske udgifter. Et skematisk fradrag vil derfor reelt have samme effekt som en generel skattnedsættelse for de honorarmodtagere, der ikke har væsentlige udgifter.

⁸ I provenuvurderingen tages udgangspunkt i en gennemsnitlig marginalskat på 40 pct. og et tilbageløb på 23 pct. I provenuskønnet er ikke korrigeret for, at nogle personer fortsat vil ønske at fradrage de faktiske omkostninger frem for et skematisk fradrag. Dette trækker i retning af en vis undervurdering af mindreprovenuet. Det umiddelbare mindreprovenu bliver under disse forudsætninger $233.000 \text{ personer} \times (43.300 \text{ kr.} \times 10 \text{ pct.} - 800 \text{ kr.}) \times 40 \text{ pct.} = 330 \text{ mio. kr.} \text{ årligt.}$

4. Grundlag for arbejdsmarkedsbidrag

4.1 Problemstilling

Som det fremgår af afsnit 6.3.2.1 i delrapport I om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet, fremstår det i relation til den tredje gruppes aktiviteter via digitale platforme og sociale medier særligt som en udfordring, at skatteværdien af fradragsberettigede omkostninger og bruttoindtjeningen er uensartet for hhv. ikke-erhvervsmæssig virksomhed, honorarmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende. Fx kan udbydere på digitale platforme alt afhængig af deres nærmere forhold anses for at drive ikke-erhvervsmæssig virksomhed, være honorarmodtagere, lønmodtagere eller selvstændigt erhvervsdrivende. I relation til arbejdsmarkedsbidrag vil det føre til tre forskellige resultater, hhv. ingen arbejdsmarkedsbidrag, arbejdsmarkedsbidrag efter et bruttoprincip og arbejdsmarkedsbidrag efter et nettoprincip.

Foruden forskelle i skatteværdier medfører de forskellige regelsæt kompleksitet og kan føre til manglende regelforståelse, som kan medvirke til fejl i personens oplysningsskema og dermed en for høj eller for lav skattebetaling.

4.2 Gældende regler for opgørelsen af den skattepligtige indkomst og arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget

Det følger af statsskatteloven, at grundlaget for betaling af indkomstskatter som udgangspunkt opgøres efter et nettoindkomstprincip. Det vil sige, at den skattepligtige indkomst beregnes som de skattepligtige indtægter fratrukket de fradragsberettigede udgifter. I medfør af personskatteloven opgøres, foruden den skattepligtige indkomst, øvrige indkomst kategorier, fx personlig indkomst og kapitalindkomst, som også hver især opgøres efter et nettoindkomstprincip, hvor skatteværdien af de skattepligtige indtægter og fradragsberettigede udgifter afhænger af indkomstkategoriseringen.

Den personlige indkomst omfatter som udgangspunkt alle de indtægter, der er erhvervet af den skattepligtige, som indgår i den skattepligtige indkomst, og som ikke er kapitalindkomst. Aktieindkomst (og CFC-indkomst) indgår ikke i den skattepligtige indkomst og derved heller ikke i den personlige indkomst. De udgifter, som kan fradrages i den personlige indkomst, er dog primært udgifter, der er afholdt i forbindelse med udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed. Det medfører en forskel på reglerne for selvstændigt erhvervsdrivende på den ene side og på den anden side lønmodtagere, som kun kan foretage fradrag i den skattepligtige indkomst (ligningsmæssigt fradrag), og som udgangspunkt kun i det omfang deres fradragsberettigede udgifter overstiger et beløb på 6.600 kr. (2022). Efter statsskattelovens regler kan honorarmodtagere og personer, der driver ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, fradrage udgifter ved opgørelsen af deres indkomst efter et nettoindkomstprincip. Fradraget er dog begrænset til de udgifter, der specifikt vedrører indkomstens erhvervelse, og kan ikke overstige de skattepligtige indtægter. Endvidere kan underskud ved honorarvirksomhed og ikke-erhvervs-mæssig virksomhed ikke fremføres til efterfølgende indkomstår og herved heller ikke bruges til nedsættelse af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget i efterfølgende indkomstår.

Et fradrags skatteværdi afhænger dels af, i hvilket beskatningsgrundlag fradraget kan foretages, dels af størrelsen af indkomsten, der har betydning for, hvor høj skatteprocenten er i det progressive skattesystem. Et fradrags skatteværdi svarer således til skatten af den indkomst, som fradraget fortrænger. Skatteværdien er højere, når der kan foretages fradrag i den personlige indkomst, fordi der foretages fradrag i grundlaget for bundskat, topskat, kommune- og evt. kirkeskat, og i nogle tilfælde arbejdsmarkedsbidrag, mens fradrag i den skattepligtige indkomst kun sker i grundlaget for kommune- og evt. kirkeskat

Der er endvidere forskel ved opgørelsen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget, som for honorarindkomst og lønindkomst opgøres efter et bruttoprincip, dvs. inden fradragsberettigede udgifter, mens det for indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed opgøres efter et nettoprincip. Selvstændigt erhvervsdrivende vil således skulle betale mindre i arbejdsmarkedsbidrag end en honorarmodtager, der har samme størrelse indkomst og fradrag. Herunder vil en honorarmodtager skulle betale skat i form af arbejdsmarkedsbidrag, selv om de fradragsberettigede udgifter er så store, at der ikke er en nettoindkomst til beskatning,

Herudover er der en forskel i form af, at indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed ikke er arbejdsmarkedsbidragspligtig. Indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, der udelukkende består i ejernes arbejdskraft, vil dog formentlig være omfattet af bidragspligten, da det har karakter af vederlag, jf. arbejdsmarkedsbidragslovens § 2, stk. 1, nr. 2.

Forskellene i opgørelsen af grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag kan illustreres med en konsulent, der holder et foredrag, og får et vederlag på 1.500 kr. (eks. moms). Konsulenten afholder udgifter, der er fradragsberettigede, på i alt 600 kr. (eks. moms). Opgørelsen af grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag fremgår af *tabel 1*.

Tabel 1. Opgørelse af grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag

	Kan udgifterne på 600 kr. fradrages ved opgørelse af selskabsindkomst?	Kan udgifterne fradrages i den personlige indkomst?	Kan udgifterne fradrages ved opgørelsen af AM-bidragsgrundlag?	Marginal skatteprocent (topskatteyder) af samlet nettoindtægt og nettobeløb efter skat ¹⁾
Hovedanparts-haver i ApS	Ja	-	Ja, hvis fx 900 kr. udbetales som løn fra ApS	55,9 pct., 397 kr.
Selvstændig erhvervsvirksomhed	-	Ja	Ja	55,9 pct., 397 kr.
Konsulent (ikke-erhvervsdrivende)	-	Ja	Nej	58,5 pct., 374 kr.
Ikke-erhvervs-mæssig virksomhed	-	Ja	-	52,5 pct., 431 kr.
Lønmodtager ²⁾	-	Nej	Nej	76,5 pct., 211 kr.

1) Den marginale skatteprocent er ekskl. kirkeskat.

2) Det er forudsat, at lønmodtageren har andre fradragsberettigede udgifter, og at udgiften på de 600 kr. i det hele overstiger 6.600 kr. (2022)

For nærmere beskrivelse af selve bidragspligten henvises til afsnit 5.2.5 i delrapport I om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

4.3 Ændring af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget – og pligten

Det kan overvejes, om grundlaget for beregning af arbejdsmarkedsbidrag for honorarindkomst skal ændres, således at det opgøres efter et nettoprincip, som det er tilfældet for indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, i stedet for som hidtil efter et bruttoprincip, som det er tilfældet for lønmodtagere. Ved et nettoprincip fratrækkes de fradragsberettigede udgifter, inden der beregnes arbejdsmarkedsbidrag. Selv om arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget evt. opgøres efter et nettoprincip, bør det dog fastholdes, at fradraget er begrænset til de udgifter, der specifikt vedrører indkomstens erhvervelse.

Det bemærkes, at en sådan ændring vil medføre harmonisering med indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, men at der i stedet vil blive forskel i forhold til lønindkomst, hvor arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget fortsat vil blive opgjort efter et bruttoprincip.

Hensigtsmæssigheden af en sådan ændring vil bl.a. afhænge af, om honorarmodtageres indkomstsammensætning med indtægter og fradrag kan anses for mere sammenlignelig med selvstændigt erhvervsdrivende end med lønmodtagere. Som det fremgår af afsnit 2.3.1. angiver kun en yderst beskeden andel af honorarmodtagerne (3 pct.) at have fradrag, og blandt de 3 pct. angiver størstedelen kun relativt begrænsede fradrag. Det taler for, at honorarmodtagere mht. udgifter og fradrag i højere grad deler vilkår med lønmodtagere end med selvstændigt erhvervsdrivende.

På den anden side opgøres honorarindkomst allerede efter gældende regler om opgørelsen af den personlige indkomst som en nettoindkomst. Fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til honorarindkomst, er dermed på den ene side lavere end fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, men på den anden side højere end fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til lønindkomst, som hverken tillader fradrag i den personlige indkomst eller i grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag.

For at sikre videre harmonisering af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget for personer i den tredje gruppe, kan det endvidere overvejes at gøre indkomst fra ikke-erhvervmæssige aktiviteter, der er personlig indkomst, arbejdsmarkedsbidragspligtig efter et nettoprincip.

Såfremt honorarindkomst og indkomst fra ikke-erhvervmæssig virksomhed, herunder hobbyvirksomhed, skal sidestilles med indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed ved opgørelsen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget, er der en række forhold, der bør overvejes.

Afgrænsning

Ved opgørelsen af den personlige indkomst indgår positiv nettoindkomst fra honorarvirksomhed. Nettoindkomsten opgøres på baggrund af indtægter og udgifter, der stammer fra honoraraktiviteter. Det er kun de udgifter, der er direkte forbundet med honorarindkomsten, som kan trækkes fra - og kun i honorarindkomsten. Af Landsskatterettens praksis⁹ ses der dog mulighed for at foretage fradrag i den samlede indkomst fra ensartede aktiviteter, således at fradrag eller afskrivninger ikke skal fordeles ud på enkeltstående aktiviteter. Udgifter og afskrivninger kan fratrækkes i det omfang, de kan rummes i indtægterne fra honorarvirksomheden, dvs. ned til et nulresultat. Underskud kan ikke fremføres til efterfølgende indkomstår, som det er tilfældet for de selvstændigt erhvervsdrivende.

Ved opgørelsen af den personlige indkomst indgår endvidere nettoindkomst fra ikke-erhvervmæssig virksomhed. Fradragsretten er, som ved honorarvirksomhed, begrænset til udgifter, der specifikt vedrører indkomstens erhvervelse. Driftsudgifter og afskrivninger kan fratrækkes i det omfang, de kan rummes i indtægterne fra den ikke-erhvervmæssige virksomhed, mens der ikke synes at eksistere mulighed for at fradrage udgifter på tværs af forskellige ikke-erhvervmæssige virksomheder. Det indebærer, at det også efter gældende regler har en vis betydning, hvordan ikke-erhvervmæssig virksomhed afgrænses – fx hvis den ene giver overskud, og den anden giver underskud. Der ses ikke at være offentliggjorte afgørelser herom. Muligheden for at foretage fradrag i den samlede honorarindkomst fra ensartede aktiviteter ses i praksis¹⁰ også at gælde, når honorarindkomsten indgår i ikke-erhvervmæssig virksomhed. I SKM2014.219.LSR udtalte Landskatteretten følgende:

”Ved en konkret afgørelse af, om aktiviteter i en virksomhed må behandles som én eller flere virksomheder, må der lægges vægt på, om de forskellige aktiviteter normalt forekommer i sammenhæng, om de varetages af samme personale og fra samme kontorlokaler, samt om virksomheden udadtil fremstår som en enhed, jf. SKM2001.413.LR. Der skal således være en naturlig forbindelse mellem forskellige former for udøvet virksomhed, hvis aktiviteterne skal betragtes under ét som én virksomhed.

⁹ Se TfS 1997, 562 LSR og TfS 1999, 888 LSR.

¹⁰ Se TfS 1999, 391 LSR, SKM2011.812.BR og SKM2014.219.LSR

Aktiviteterne i klagerens hobbyvirksomhed omfatter en kreativt skabende og udstillende del, forfattervirksomhed og foredragsvirksomhed. Klagerens virksomhed som forfatter og foredragsholder drejer sig om hendes kunstneriske virksomhed, den teori hun benytter sig af ved sit kreative virke, og de værker hun skaber.

Landsskatteretten finder, at det er naturligt at betragte alle klagerens aktiviteter omkring hendes kunstneriske virksomhed under ét som én hobbyvirksomhed. Der er herved lagt vægt på, at alle aktiviteterne drejer sig om klagerens kreative virke.”

Det bemærkes, at der i denne rapport anvendes benævnelsen ”ikke-erhvervsmæssig virksomhed”, som omfatter den i citatet benævnte hobbyvirksomhed.

Som nævnt ovenfor kan underskud ved honorarvirksomhed (og ikke-erhvervsmæssig virksomhed) ikke fremføres til efterfølgende indkomstår og herved heller ikke bruges til nedsættelse af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget i efterfølgende indkomstår. Det betyder, at selv om opgørelsen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget ændres til at følge den personlige indkomst (nettoprincip), vil der fortsat være en forskel i forhold til selvstændig erhvervsvirksomhed, hvor der kan fremføres underskud i arbejdsmarkedsgrundlaget til senere indkomstår.

Der henvises i øvrigt til overvejelserne om beskatning af ikke-erhvervsmæssige virksomheder i afsnit 6. En ændring af den skattemæssige behandling, herunder udvidede fradragsmuligheder og mulighed for at fremføre underskud, vil også have betydning for opgørelsen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget, hvis arbejdsmarkedsbidragspligten for ikke-erhvervsmæssige virksomheder skal følge den personlige indkomst.

Honorarmodtagere og lønmodtagere

Som det er nærmere beskrevet i afsnit 8, har honorarmodtagere i langt de fleste tilfælde en række lighedspunkter med lønmodtagere, dog uden at de kan siges at have en egentlig arbejdsgiver. Det er for både lønmodtagere og honorarmodtagere den personlige arbejdsindsats, der er central for honoreringen. Lighedspunkter med lønmodtagere har også medført, at Skattelovrådet i afsnit 8 analyserer mulighederne for at ændre reglerne for honorarmodtagere, så de fremover behandles efter nogle af de samme skatteregler som lønmodtagere.

Endvidere behandles visse honorarmodtagere efter regler, der gælder for lønmodtagere. Fx omfatter lønmodtagerreglerne i ligningslovens § 16, stk. 1, vederlag til honorarmodtagere i de tilfælde, hvor der er tale om personligt arbejde uden for tjenesteforhold og vederlag til honorarmodtagere, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollektive organer, og der er indberetningspligt for visse bestyrelseshonorarer.

Der er imidlertid forskel på fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til hhv. honorarindkomst og lønindkomst. Fradragsberettigede udgifter, der knytter sig til honorarindkomst, kan ligesom fradragsberettigede udgifter knyttet til selvstændig erhvervsvirksomhed fradrages i den personlige indkomst, mens lønmodtagere kun har et ligningsmæssigt fradrag for fradragsberettigede udgifter, og som udgangspunkt kun i det omfang, de overstiger 6.600 kr. (2022). Beløbsgrænsen gælder ikke for visse udgifter, fx til fagforeningskontingent, A-kasse, befordring mellem hjem og arbejde og fradrag for rejseudgifter.

Der henvises til afsnit 8.2 for nærmere beskrivelse af forskellen på honorarmodtagere og lønmodtagere.

Hvis grundlaget for beregning af arbejdsmarkedsbidrag for honorarindkomst ændres, således at det opgøres efter et nettoprincip, så de fradragsberettigede udgifter fratrækkes, inden der beregnes arbejdsmarkedsbidrag, vil der blive gjort forskel i forhold til lønindkomst, hvor arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget fortsat vil blive opgjort efter et bruttoprincip. Det kan betyde, at der fx skal betales mindre i arbejdsmarkedsbidrag af et honorar til en konsulent, der leverer en personlig arbejdsydelse for en hvervgiver, og som er omfattet af lønmodtagerreglerne i ligningslovens § 16, stk. 1, og i øvrigt får indberettet sin indkomst af hvervgiveren, end for en lønmodtager. Et andet eksempel vil være, at der skal betales mindre i arbejdsmarkedsbidrag af et bestyrelsesmedlems honorar, der også er omfattet ligningslovens § 16, stk. 1, og som er A-indkomst, jf. kildeskattelovens § 43, stk. 2, litra a, end af løn til en ansat direktør i samme firma.

Det skal således overvejes, om det i relation til opgørelsen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget vurderes mest hensigtsmæssigt at sidestille honorarindkomst med lønindkomst eller med indkomst fra erhvervsmæssig virksomhed.

Naturaliegoder

Efter arbejdsmarkedsbidragslovens § 2, stk. 1, nr. 2, omfatter arbejdsmarkedsbidragspligten, som påhviler honorarmodtagere m.v., ethvert vederlag i penge eller naturalier, som indgår i den personlige indkomst, modtaget uden for ansættelsesforhold, når der ikke er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed.

Naturalier indgår ligesom for lønmodtagere i bidragsgrundlaget med den skattepligtige værdi og omfatter efter arbejdsmarkedsbidragslovens § 2, stk. 2, bl.a.: Fri kost og logi, fri bil, fri telefon, fri sommerbolig, fri helårsbolig, fri lystbåd, aktier, tegningsretter til aktier, eller køberetter til aktier og arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger m.v. Der er lavet en positiv afgrænsning af, hvilke naturalier der er omfattet af arbejdsmarkedsbidragspligten. Ved at lade naturaliegoder indgå i bidragsgrundlaget tilstræbes, at beskættningen ikke kan undgås ved at aflønne i naturalier. Dette er i overensstemmelse med det grundlæggende princip i statsskatteloven om, at al indkomst skal beskattes – uanset formen.

Hvis honorarmodtagere skal have mulighed for at opgøre arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget efter et nettoprincip, bør naturaliegoder gøres arbejdsmarkedsbidragspligtige på samme måde, som det er tilfældet for selvstændigt erhvervsdrivende, dvs. at alle naturaliegoder skal indgå ved beregningen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget. På denne måde sikres endvidere, at der betales arbejdsmarkedsbidrag af markedsværdien for tasker, tøj, m.v., der modtages som et honorar, samtidig med, at der vil være mulighed for at fratække udgifter, der er afholdt i forbindelse med honorarvirksomheden, i arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget.

Det bemærkes, at såfremt der indføres arbejdsmarkedsbidragspligt for alle naturaliegoder, vil der blive gjort forskel i forhold til lønindkomst, hvor arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget fortsat vil blive opgjort ud fra den positive afgrænsning i arbejdsmarkedsbidragslovens § 2, stk. 2, medmindre der også indføres tilsvarende for lønmodtagere.

For så vidt angår ikke-erhvervsmæssig virksomhed, er der efter gældende regler ikke en tilsvarende problemstilling i forhold til naturalier, da der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag. Hvis ikke-erhvervsmæssig virksomhed i højere grad skal behandles efter reglerne for erhvervsmæssig virksomhed, og den personlige indkomst opgjort efter nettoindkomstprincippet skal anvendes som grundlag for beregning af arbejdsmarkedsbidraget, se herom nedenfor, bør vederlag i form af naturaliegoder også indgå i arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget i disse tilfælde.

Bidragspligt for ikke-erhvervmæssig virksomhed

Arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget har historisk været knyttet til indkomst fra erhvervmæssig aktivitet og personligt arbejde i lønmodtager- og honorarmodtagerforhold, og selv om arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget over tid er udvidet til indkomst fra andre områder, har udvidelserne ikke omfattet indkomst fra ikke-erhvervmæssig virksomhed. Der er imidlertid ikke noget overordnet til hinder for, at indkomst fra ikke-erhvervmæssig virksomhed gøres arbejdsmarkedsbidragspligtig. Herved opnås ligestilling - for så vidt angår arbejdsmarkedsbidraget - mellem de forskellige grupper i den tredje gruppe, og det undgås, at et overskud beskattes lempeligere hos ikke-erhvervmæssig virksomhed end hos erhvervmæssig virksomhed.

Der er ikke i dag en positiv afgrænsning af ikke-erhvervmæssig virksomhed, da den defineres negativt i forhold til selvstændig erhvervsvirksomhed. Det kan ikke udelukkes, at selv om arbejdsmarkedsbidragspligten udvides til ikke-erhvervmæssig virksomhed, kan der være indkomst, der har så enkeltstående eller underordnet karakter, at det i praksis ikke vil blive anset for virksomhed – heller ikke ikke-erhvervmæssig virksomhed.

Det bemærkes, at hvis der indføres arbejdsmarkedsbidragspligt for ikke-erhvervmæssig virksomhed svarende til de gældende regler for honorarindkomst, dvs. efter et bruttoprincip, vil der skulle betales skat i form af arbejdsmarkedsbidrag, selv om de fradragsberettigede udgifter er så store, at der ikke er en nettoindkomst til beskatning. Det vil også øge betydningen af, at der er en klar definition af ikke-erhvervmæssig virksomhed. Det kan forekomme hårdt at pålægge arbejdsmarkedsbidrag på ikke-erhvervmæssig virksomhed efter et bruttoprincip, da der typisk er væsentlige udgifter forbundet med virksomheden. Dette er der typisk ikke ved honorarindkomst.

Hvis arbejdsmarkedsbidraget alternativt opgøres på baggrund af et nettoprincip, mindskes den praktiske betydning af en klar definition af ikke-erhvervmæssig virksomhed, da det må formodes, at der som udgangspunkt ikke er en positiv nettoindkomst i denne type virksomheder. Der kan dog godt være enkelte indkomstår, hvor indkomsten er positiv.

Det bemærkes, at der fortsat vil være en forskel i form af, at underskud fra tidligere indkomstår modsat indkomst fra erhvervmæssig virksomhed ikke kan fratrækkes i arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget for indkomst fra ikke-selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. afsnit 4.4.2 ovenfor. Såfremt der indføres adgang til fremførsel af underskud fra ikke-erhvervmæssig virksomhed til modregning i efterfølgende indkomstår, jf. afsnit 6.3.3.3, vil der ikke være denne forskel.

4.4 Vurdering

Efter gældende regler er fradragsværdien af honorarmodtageres fradragsberettigede udgifter mindre end for selvstændigt erhvervsdrivende, men højere end for lønmodtagere. Dette skyldes, at honorarmodtagere på den ene side (i modsætning til selvstændigt erhvervsdrivende) ikke kan foretage fradrag i grundlaget for arbejdsmarkedsbidraget, mens honorarmodtagere på den anden side (i modsætning til lønmodtagere) kan foretage fradrag i den personlige indkomst.

Det vurderes, at en ændring af grundlaget for beregning af arbejdsmarkedsbidrag for honorarindkomst til opgørelse efter et nettoprincip, som det er tilfældet for indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, er hensigtsmæssig. Ændringen bør endvidere omfatte, at alle naturaliegoder skal indgå ved beregningen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget. I lighed med de selvstændigt erhvervsdrivende kan honorarmodtagere foretage fradrag ved opgørelsen af den personlige ind-

komst, og ved at tillade udgifter fratrukket ved opgørelsen af grundlaget for arbejdsmarkedsbidraget bliver fradragsværdien den samme for honorarmodtagere som for selvstændigt erhvervsdrivende. En sådan ændring vil til gengæld gøre forskellen på fradragsværdien for honorarmodtageres fradragsberettigede udgifter og lønmodtageres fradragsberettigede udgifter større.

Indkomst fra ikke-erhvervsmæssige virksomheder er efter gældende regler ikke omfattet af arbejdsmarkedsbidragspligten. Dette medfører, at overskud fra en ikke-erhvervsmæssig virksomhed beskattes lempeligere end overskud fra en selvstændig erhvervsvirksomhed. Det er vanskeligt at argumentere for, at overskud fra ikke-erhvervsmæssige virksomheder skal beskattes lempeligere end overskud fra selvstændige erhvervsvirksomheder og dermed også lempeligere end honorarmodtagere og lønmodtagere.

De ikke-erhvervsmæssige virksomheder opgør den skattepligtige indkomst som en nettoindkomst, og det er også nettoindkomsten, der indgår ved opgørelsen af den personlige indkomst, jf. personskattelovens § 3. Dette medfører reelt, at de fradragsberettigede udgifter, hvis den ikke-erhvervsdrivende virksomhed giver et nettooverskud, fradrages ved opgørelsen af den personlige indkomst. Det vurderes mest hensigtsmæssigt, hvis der indføres arbejdsmarkedsbidragspligt for ikke-erhvervsmæssig virksomhed, at det alene er nettoindkomsten, dvs. efter fradrag af driftsudgifter m.v. knyttet til den ikke-erhvervsmæssige virksomhed, der indgår ved opgørelsen af grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag.

Konsekvenserne af disse ændringer vil i det eksempel, der er givet ovenfor i tabel 1 i afsnit 4.2, blive følgende:

Tabel 2. Opgørelse af grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag

	Kan udgifterne på 600 kr. fradrages ved opgørelse af selskabsindkomst?	Kan udgifterne fradrages i den personlige indkomst?	Kan udgifterne fradrages ved opgørelsen af AM-bidragsgrundlag?	Marginal skatteprocent (topskatteyder) af samlet nettoindtægt og nettobeløb efter skat ¹⁾
Hovedanparts-haver i ApS	Ja	-	Ja, hvis fx 900 kr. udbetales som løn fra ApS	55,9 pct., 397 kr.
Selvstændig erhvervsvirksomhed	-	Ja	Ja	55,9 pct., 397 kr.
Konsulent (ikke-erhvervsdrivende)	-	Ja	Ja	55,9 pct., 397 kr.
Ikke-erhvervsmæssig Virksomhed	-	Ja	Ja	55,9 pct., 397 kr.
Lønmodtager ²⁾	-	Nej	Nej	76,5 pct., 211 kr.

1) Den marginale skatteprocent er ekskl. kirkeskat.

2) Det er forudsat, at lønmodtageren har andre fradragsberettigede udgifter, og at udgiften på de 600 kr. i det hele overstiger 6.600 kr. (2022)

Vurderingen af ændringer af grundlaget og pligten for arbejdsmarkedsbidraget bør ses i en sammenhæng med eventuelle andre ændringer af beskatningen for den tredje gruppe, jf. afsnit 5-9, hvori en samlet balance mellem beskatningen af erhvervsmæssig og ikke-erhvervsmæssig virksomhed kan indgå.

5. Forenklet beskatning for ”start ups”

5.1 Problemstilling

Skattelovrådet har overvejet, om der for mindre opstartsvirksomheder kan etableres en særligt enkel skattemæssig ordning, der understøtter såkaldte ”start ups” ved at forenkle opgørelsen af den skattepligtige indkomst i de første år, virksomheden drives.

Den skattemæssige ordning, som Skattelovrådet har undersøgt nærmere, går ud på:

- At der gives opstartsvirksomheder mulighed for at vælge at blive fritaget for de almindelige skatteregler i op til 3 år.
- At virksomhederne i stedet beskattes efter et cashflow-princip. Dvs. at der som udgangspunkt er skattepligt af alle indbetalinger til virksomheden og fradrag for alle udbetalinger.
- At alene virksomheder med en årlig omsætning på under 20 mio. kr. skal kunne anvende ordningen.

Den nævnte forenkling vil bestå i, at den erhvervsdrivende blot – med visse korrektioner – skal opgøre periodens nettoindbetalinger til virksomheden. Der skal således ikke sondres mellem etableringsomkostninger og driftsudgifter, ligesom der ikke skal selvangives skattemæssige afskrivninger.

Indførelsen af den forenklede ordning vil indebære, at de skattepligtige beskattes efter de almindelige skatteregler for erhvervmæssig virksomhed eller efter de skatteregler, der gælder for ikke-erhvervmæssig virksomhed. Den skattepligtige kan så vælge at lade sig beskatte efter virksomhedsordningen, kapitalafkastordningen eller den nye cashflow-beskatning. Nærmere herom er overordnet beskrevet nedenfor.

Den forenkede ordning skønnes, jf. afsnit 5.4 nedenfor, at ville indebære statsstøtte, der ikke ville kunne gennemføres uden forudgående godkendelse af Europa-Kommissionen. Det vil formentlig næppe vil være muligt at opnå en godkendelse af en sådan ordning.

5.2 Konsekvenser af en forenklet ordning

Ordnningen indebærer, at den nuværende beskatning, hvor indkomsten beskattes på retserhvervelsestidspunktet, og der kan foretages fradrag for driftsudgifter og eventuelle afskrivninger over en årrække, erstattes af et cashflow-princip, hvor beskatningen sker i takt med, at den erhvervsdrivende modtager betalingen for de leverede ydelser eller solgte aktiver. Alle udgifter, der er afholdt for at etablere virksomheden eller erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten fra virksomheden, fradrages på samme vis i det indkomstår, hvor de betales.

Ved indkomstopgørelsen kan den skattepligtige fuldt ud fradrage de afholdte udgifter, der er afholdt som led i etableringen eller som led i driften af virksomheden. Det betyder, at der ikke skal sondres mellem driftsudgifter, afskrivningsberettigede aktiver eller ikke-fradragsberettigede etableringsudgifter. Endvidere vil der være straksfradrag for alle afskrivningsberettigede aktiver uanset art og uanset beløbsgrænsen, og straksfradrag for alle etableringsomkostninger uanset om disse etableringsomkostninger ikke hidtil har været fradragsberettiget eller kunnet afskrives. Efter de gældende regler afskrives driftsbygninger, skibe, installationer og driftsmidler over en årrække, bortset fra bl.a. driftsmidler og skibe til forsøgs- og forskningsvirksomhed eller med en resterende saldværdi på højst 14.600 kr. (2022), driftsmidler med en levetid på højst 3 år eller med en anskaffelsessum på højst 14.600 kr. (2022) og it-software. Småaktiv og småudgiftsgrænsen er for aktiver, der er anskaffet efter den 23. november 2020, 31.000 kr. (2022). Et eventuelt underskud vil ikke kunne fremføres til modregning i indkomst i de kommende indkomstår.

5.3 Særlige problemstillinger ved etablering af en forenklet ordning

5.3.1 Hvilke virksomheder kan anvende ordningen?

Den forenkede beskatning kan anvendes af personligt ejede virksomheder. Selskaber er ikke omfattet.

Det er hensigten, at ordningen alene skal kunne anvendes af nystartede virksomheder. Ordningen skal øge incitamentet til at etablere nye virksomheder ved at gøre det lettere for borgere at starte en ny virksomhed. Ordningen indebærer således, at det ikke er nødvendigt for virksomhedsejeren at sætte sig ind i de gældende skatteregler, men blot kan basere sig på en forenklet regnskabsopgørelse, hvor alle indtægter er skattepligtige og alle udgifter er fradragsberettigede.

Ordnningen nødvendiggør dog bl.a., at det defineres, hvad der forstås ved en persons nystartede virksomhed. Definitionen kan fx være i form af et krav om, at en person kun kan drive virksomhed omfattet af ordningen én gang, således at virksomheder, den pågældende senere måtte starte, ikke kan omfattes af regelsættet. For at undgå, at en sådan regel kan omgås, er det nærliggende at afgrænse anvendelsen af ordningen til virksomheder, som ejes af én person. En sådan afgrænsning vil dog bl.a. medtage personer, som ved indførelse af regelsættet allerede driver en "start up" og lukker og genstarter denne inden reglernes ikrafttrædelse alene for at blive omfattet af ordningen. Hvis dette skal undgås, må kravet være, at personen ikke har drevet erhvervsvirksomhed i en

nærmere fastsat periode forud for indførelse af reglerne. Derved sikres, at ordningen især målrettes personer, der ønsker at starte en virksomhed, og som ikke kan forventes at have indgående kendskab til de gældende skatteregler.

Da der i den forenklede ordning anvendes en anden periodisering af indtægter og udgifter end i de almindelige regler, er der behov for at tage stilling til, om reglerne kun skal kunne anvendes af personer, der *alene* driver virksomhed under de forenklede regler således, at forskelle i periodisering ikke kan udnyttes til fx skatteudskydelse via samhandel mellem virksomheder ejet af samme person. Problemstillingen er uafhængig af, om den anden virksomhed også drives i personligt regi eller i selskabsform.

Det forudsættes, at ordningen kun skal kunne anvendes af virksomheder, der har til formål at skabe en erhvervsmæssig indtægt på sigt. En virksomhed, der i væsentligt omfang tjener et privat formål, bør ikke kunne anvende ordningen.

Det forudsættes endvidere, at ordningen kun skal kunne anvendes af aktive erhvervsvirksomheder, således at virksomheder, der overvejende beskæftiger sig med formueanbringelse (dvs. ejer finansielle aktiver eller fast ejendom) ikke vil kunne anvende ordningen.

En virksomhed, der udover anden virksomhed beskæftiger sig med passiv erhvervsvirksomhed i form af ejendomshandel og finansiell virksomhed, vil ikke ved indkomstopgørelsen for denne del af virksomheden kunne anvende den forenklede ordning for start ups, men vil skulle opgøre denne del af indkomsten efter de almindelige regler.

5.3.2 Hvilke udgifter og indtægter er omfattet af den forenklede ordning?

Køb og salg af fast ejendom er ikke omfattet af den forenklede ordning. Fast ejendom beskattes således efter gældende regler. Herunder vil investeringer (fortsat) skulle opdeles i fradragsberettiget vedligeholdelse og ikke-fradragsberettigede forbedringer.

Afkast af finansielle aktiver er heller ikke omfattet af den forenklede ordning. Det løbende afkast (renter, udbytte) af finansielle aktiver og fortjeneste/tab ved afståelse af finansielle aktiver beskattes således efter de gældende regler.

Virksomheder vil kunne fradrage udgifter til afgifter og moms i det omfang, afgifterne knytter sig til den virksomhed, der er omfattet af ordningen. På momsområdet er Danmark bundet af EU's momsregler. Hvis den virksomhed, der er omfattet af ordningen, er momsregistreret, kan virksomheden fratække udgifter til moms til varer, der købes til virksomheden, efter reglerne i momsloven. Der kan være behov for at fastsætte særlige regler for, på hvilket tidspunkt disse udgifter skal indgå for at undgå, at der kan opstå særlige problemer med periodiseringen i forbindelse med indtræden i og udtræden af den særlige ordning.

Underskud fra den virksomhed, der anvender den forenklede ordning, kan ikke modregnes i indkomst ved virksomhedens finansielle virksomhed eller anden virksomhed, der ikke kan anvende den forenklede ordning og underskuddet vil ikke kunne fremføres.

5.3.3 Varighed af den forenklede ordning

Det kan overvejes om en grænse på 3 år for, hvor længe en virksomhed kan anvende ordningen, er en hensigtsmæssig tidsgrænse. Det kan hævdes, at den bør være længere, hvis der er tale om virksomheder, der beskæftiger sig med udvikling af nye produkter og produktionsformer, mens den måske er for lang for egentlige detailvirksomheder.

Uanset om virksomheden i løbet af perioden skulle ændre karakter, bør en tidsgrænse på 3 år være ufravigelig, og anvendelse af ordningen udover 3 år vil ikke være mulig, da det ikke bør være muligt gennem ændring af virksomheden at kunne anvende den forenklede ordning i en længere årrække.

Det kan også overvejes, om adgangen til at anvende den forenklede ordning skal bortfalde, jf. afsnit 5.1., hvis den erhvervsdrivende indenfor treårsperioden opretter anden virksomhed. Det vil dog nødvendiggøre en vurdering og afgørelse af, om det er tale om to virksomheder eller en udvidelse af den eksisterende virksomhed, hvilket ofte er vanskeligt. Det vil også betyde, at man ikke inden for de tre år kan starte en virksomhed, der ikke kan omfattes af ordningen, selv om man ikke ville have været udelukket fra ordningen, hvis den virksomhed, der ikke kan omfattes af ordningen, var startet samtidig med eller før den virksomhed, der omfattes af ordningen. Så ville disse aktiver blot være holdt uden for ordningen. Det skal derfor overvejes, om ”forbudet” mod at starte anden virksomhed også skal omfatte virksomhed, som ikke kan omfattes af ordningen. Dette vil dog give omgåelsesmuligheder, idet personen bevidst kan diskvalificere en ny virksomhed fra at kunne omfattes af ordningen – fx ved at dele en begrænset eller minimal ejerandel med andre.

5.3.4 Omsætningsgrænse

Det er hensigten, at den forenklede ordning alene skal kunne anvendes af virksomheder med en omsætning på under 20 mio. kr. årligt. Det gør det nødvendigt at fastsætte regler for, hvad der skal ske, hvis en virksomhed, der anvender ordningen, får en omsætning på 20 mio. kr. eller derover. Det vil være mest naturligt at bestemme, at det skal betyde, at virksomheden for de efterfølgende år ikke længere skal kunne anvende ordningen.

5.3.5 Overgang fra beskatning efter forenklet ordning til almindelig beskatning

Efter udløbet af den treårige periode vil virksomheden ikke længere kunne anvende ordningen og vil skulle overgå til beskatning efter de almindelige regler for henholdsvis erhvervs-mæssige virksomheder eller ikke-erhvervs-mæssige virksomheder.

Der skal derfor tages stilling til, hvorledes og med hvilke værdier den pågældende virksomheds aktiver indgår i den fremtidige beskatning.

Det lægges til grund, at driftsmidler, der er fradraget fuldt ud under den forenklede ordning, ikke skal kunne afskrives efter overgangen til beskatning som erhvervs-mæssig virksomhed.

Der skal endvidere tages hensyn til virkningen af den forskellige periodisering af indtægter og udgifter ved overgangen til de almindelige regler. Fx vil forudbetaling fra kunder blive beskattet under den forenklede ordning og vil skulle fritages for beskatning efter de almindelige regler, hvis den aftalte ydelse leveres (overdrages) efter overgangen til de almindelige regler. Betaling for leverancer til virksomheder under den forenklede ordning, hvor betalingen først finder sted efter overgangen til de almindelige regler pga. fx leverandørkredit, vil skulle kunne fradrages efter overgangen, også selvom pligtpådragelsen har fundet sted før overgangen til de almindelige regler. En sådan mulighed for systematisk at flytte indtægter til de særlige regler og fradrag til de almindelige regler er dog problematisk og nødvendiggør overvejelser om værneregler.

5.3.6 Overgang fra almindelig beskatning til forenklet ordning

Hvis ordningen skal kunne anvendes af ikke kun nystartede virksomheder, men også af virksomheder, der har eksisteret i en kortere periode, vil det skulle overvejes, med hvilke værdier virksomhedens aktiver skal kunne indgå i den forenklede ordning.

Det lægges til grund, at driftsmidler, der er afskrevet efter de almindelige regler, kun skal kunne indgå i den forenkede ordning med driftsmidlernes værdi efter de foretagne afskrivninger.

Der skal endvidere tages hensyn til virkningen af periodiseringen af indtægter og udgifter ved overgangen til den forenkede ordning. Fx vil forudbetaling fra kunder, der sker inden overgangen til den forenkede ordning, men hvor den aftalte ydelse leveres (overdrages) efter overgangen til de forenkede regler, formentlig være skattepligtig efter de almindelige regler, der periodiserer efter retserhvervelsesprincippet, eller efter den forenkede ordning, der periodiserer efter betalingstidspunkt. Udgifterne vil afhængigt af pligtpådragelsestidspunktet og betalingstidspunktet kunne fradrages efter én af ordningerne, efter begge regelsæt eller efter ingen af ordningerne.

Modsat vil det kunne forekomme, at virksomheden erhverver ret til en kundebetaling inden overgangen til den forenkede ordning, mens betalingen først sker efter overgangen. Betalingen vil da være skattepligtig både efter de almindelige regler og efter den særlige ordning.

Det vil også kunne forekomme, at indkomsten vil skulle beskattes efter de almindelige regler, mens udgifterne vil skulle fradrages under den forenkede ordning. Dvs. at indtægter og udgifter ikke omfattes af samme regelsæt.

Der kan derfor være behov for at overveje, om der skal indsættes særlige regler, der modvirker sådanne dobbeltbeskatninger, dobbelte ikkebeskatninger og asymmetrier.

Tabel 1. Forskel mellem beskatning efter forenklet ordning og beskatning af erhvervmæssig virksomhed

	Beskatning efter forenklet ordning	Beskatning af erhvervmæssig virksomhed	Beskatning af ikke-erhvervmæssig virksomhed
Beskatning og fradrag	Beskatning i det indkomstår, hvor den erhvervsdrivende modtager betalingen for de leverede ydelser eller solgte aktiver. Fradrag for driftsomkostninger, jf. statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a, og etableringsomkostninger i det indkomstår, hvor de betales. Ved efterfølgende salg af aktiver vil salgssummen være skattepligtig ved betaling, hvis salget sker indenfor 3 års perioden. Anskaffelse, salg og afkast af fast ejendom er ikke omfattet. Anskaffelse og salg af finansielle aktiver er ikke omfattet, mens afkast heraf er omfattet.	Beskatning som hovedregel i det indkomstår, hvor den erhvervsdrivende har erhvervet ret til indtægten. Fradrag for driftsomkostninger, jf. statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a, som hovedregel på pligtpådragelsestidspunktet. Se nærmere nedenfor om afskrivninger. Ingen fradrag for etableringsomkostninger, dog fradrag efter særregler i ligningsloven.	Beskatning sker ud fra et nettoprincip, jf. statsskattelovens § 4. Dvs. beskatning af bruttoindkomsten fratrukket de udgifter, der er afholdt for at erhverve den konkrete indkomst på henholdsvis retserhvervelses-tidspunktet og pligtpådragelsestidspunktet. Ingen fradrag for etableringsomkostninger.
Afskrivninger	Ingen afskrivninger. Alle udgifter til køb af driftsmidler, skibe, immaterielle aktiver mv. fradrages ved indkomstopgørelsen i det indkomstår, hvor udgiften er afholdt. Ved efterfølgende salg efter 3 års perioden sker beskatningen af salgssummen efter reglerne om genvundne afskrivninger i afskrivningsloven.	Selvstændigt erhvervsdrivende kan afskrive på erhvervmæssigt anvendte driftsbygninger, installationer, skibe og driftsmidler mv. efter afskrivningsloven, og statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a. Småaktiver (14.600 kr. (2022)) kan straksafskrives. Ved salg kan der ske beskatning af evt. genvundne afskrivninger efter reglerne i afskrivningsloven.	Driftsøkonomiske afskrivninger baseret på nettoindkomstprincippet i statsskatteloven. 1) Der er ikke hjemmel til at beskatte evt. genvundne afskrivninger, selvom der tidligere er foretaget fradrag efter nettoprincippet.
Underskud	Underskud kan ikke modregnes i anden indkomst eller ikke en evt. ægtefælles. Underskud kan ikke fremføres til modregning i senere års indkomst.	Underskud kan modregnes i anden indkomst, fx indkomst ved anden aktivitet eller lønindkomst. Underskud kan også overføres til en evt. ægtefælle. Evt. resterende underskud kan fremføres til modregning i senere års indkomst.	Underskud kan ikke modregnes i anden indkomst eller ikke en evt. ægtefælles. Underskud kan ikke fremføres til modregning i senere års indkomst.
Virksomhedsordning	Kan ikke anvendes.	Kan anvendes.	Kan ikke anvendes.
Kapitalafkastordning	Kan ikke anvendes.	Kan anvendes.	Kan ikke anvendes.

1) Ordinære afskrivninger skal principielt tjene til udligning af værdiforringelse af driftsmidler og driftsbygninger hidrørende fra slid, ælde og anden risiko, der er forbundet med den pågældende virksomhed, hvorimod afskrivning efter afskrivningsloven foretages efter faste satser uafhængig af det konkrete aktivs faktiske levetid.

5.4 Statsstøtteretlig vurdering

Den forenklete ordning skønnes at ville indebære statsstøtte, der ikke ville kunne gennemføres uden forudgående godkendelse af Europa-Kommissionen.

Der er tale om en økonomisk fordel, allerede fordi der er tale om en tilvalgsordning, idet det må antages, at ordningen i givet fald kun tilvælges, hvor det vurderes fordelagtigt for den pågældende af både økonomiske og administrative grunde.

Derudover vil der være tale om en selektiv ordning, fordi den kun skal gælde for ”små” opstartsvirksomheder. Det kan i den henseende overvejes, om det kan hævdes, at ordningen vil gælde ens for alle virksomheder i en sammenlignelig faktisk og retlig situation, fordi ordningen skal gælde alle ”små” opstartsvirksomheder uanset branche eller sektor. Men opstartsvirksomheder eller ”små” virksomheder er i forhold til almindelige skatteregler både retligt og faktisk i en sammenlignelig situation i forhold til ”gamle” eller ”store” virksomheder. Der foreligger således også en rigt holdig praksis fra Kommissionen, hvor særlige regler for fx SMV'er er blevet anset for at indebære statsstøtte.

Gruppefritagelsesforordningen (Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108, [EUR-Lex - 32014R0651 - EN - EUR-Lex \(europa.eu\)](#)) vedrører tilfælde, hvor der kan ydes statsstøtte uden forudgående statsstøttegodkendelse, og den giver bl.a. mulighed for ved skattemæssige tiltag at yde statsstøtte til SMV'er i en opstartsfase. Sådanne statsstøtte kan under opfyldelse af en række nærmere angivne betingelser bl.a. ydes til visse investeringer (art. 17) eller med henblik på at sikre adgang til risikovillig kapital (art. 21), ligesom der kan ydes visse former for etableringsstøtte (art. 22).

Det er i reglerne forudsat, at de pågældende ordninger generelt er ”proportionale” og ”nødvendige” for at sikre, at opstartsvirksomheder ikke rammes af markedssvigt, som hindrer ellers levedygtige virksomheder i at komme i gang på markedet. Dette er baggrunden for, at ordningerne kan anses for statsstøtte, der er forenelig med det indre marked, uden at de forinden har været individuelt anmeldt til og vurderet af Kommissionen.

Forordningen omfatter ikke ordninger, der svarer til eller minder om den nævnte, og en sådan ordning ville derfor kun kunne sættes i værk efter forudgående anmeldelse til og individuel godkendelse af Kommissionen. En sådan godkendelse vil i givet fald skulle opnås på grundlag af bestemmelsen i traktatens art. 107, stk. 3, litra c, hvorefter Kommissionen kan anse statsstøtte til visse erhvervsgrøner for forenelig med det indre marked, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Det fremgår af Kommissionens beslutningspraksis, at en støtteforanstaltning kun kan godkendes, hvis den er nødvendig for at opnå målsætninger af EU-interesse, som ikke kan nås ved hjælp af markeds kræfterne alene (princippet om markedssvigt). Derudover foretager Kommissionen en proportionalitetsvurdering, idet statsstøtte kun vil kunne godkendes efter bestemmelsen, hvis de positive virkninger må anses for at være mere tungtvejende end støttens negative indvirkninger på konkurrencen og samhandelen.

Når der ikke er tale om ordninger omfattet af gruppefritagelsesforordningen, vil der skulle redegøres for de (t) konkrete markedssvigt, som kun kan imødegås ved hjælp af statsstøtteforanstaltningen, og Kommissionen vil typisk også kræve, at en sådan redegørelse er empirisk underbygget, fx ved konkrete markedsundersøgelser.

Det vurderes, at det næppe vil være muligt at pege på – og i fornødent omfang dokumentere – eksistensen af konkrete markedssvigt, der gør indførelse af en ordning som den nævnte nødvendig

og proportional i den beskrevne forstand. Det vurderes derfor, at det næppe vil være muligt at opnå en godkendelse af en sådan ordning efter statsstøtterejerne.

5.5 Samlet vurdering

Den beskrevne ordning kan medføre en vis forenkling af indkomstopgørelsen i den periode, hvor virksomheden er omfattet af den.

Omvendt vil selve overgangen til de almindelige regelsæt efter maksimalt 3 år indebære byrder for den skattepligtige, ligesom overgangen til og fra ordningen vil være en komplikation.

Ordningen som beskrevet ovenfor indebærer herudover en lempelse vedrørende den skattemæssige behandling af etableringsudgifter. Kombinationen af obligatorisk straksafskrivning uden adgang til fremførelse af underskud indebærer dog en stramning for erhvervmæssige virksomheder, der foretager investeringer af en sådan størrelsesorden, at fradraget herfor ikke kan rummes indenfor det modtagne cashflow, hvilket formentlig er det typiske for opstartsvirksomheder.

Herudover indebærer statsstøtteelementet betydelige vanskeligheder ift. ordningen.

6. Beskatning af ikke-erhvervsmæssige virksomheder

6.1 Problemstilling

Skattelovrådet har i sin rapport fra december 2018 om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet bl.a. afgrænset den tredje gruppe til at omfatte personligt beskattede opstartsvirksomheder, der har en karakter, som medfører en usikkerhed om virksomhedens skattemæssige status.

For at fjerne denne usikkerhed kan det overvejes, at personer, der driver virksomheder, der ikke kan karakteriseres som erhvervsdrivende, som udgangspunkt kan eller skal omfattes af samme regler, som gælder for selvstændigt erhvervsdrivende. Der kan være tale om iværksættere og andre opstartsvirksomheder, som i starten ofte ikke kan anerkendes som erhvervsdrivende. Der kan også være tale om andre typer af virksomheder, fx virksomheder med vedvarende underskud, kunstnere o. lign. Ordningen vil formentlig typisk være relevant for mindre, nye virksomheder, men ordningen er udformet som en generel ordning.

Såfremt der som udgangspunkt gælder de samme regler for den skattemæssige behandling af ikke-erhvervsmæssige virksomheder som for de erhvervsdrivende virksomheder, vil det give den enkelte virksomhedsejer større forudberegnelighed for, hvilke regler der gælder. Dette vil alt andet lige give bedre mulighed for, at virksomhedsejeren kan koncentrere sig om udvikling og implementering af et bæredygtigt forretningskoncept.

Overvejelserne omfatter ikke de virksomheder, der i væsentligt omfang har et privat formål som fx boligformål eller hobbyformål.

6.2 Gældende regler for beskatning af virksomheder

Efter de gældende regler er det ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst afgørende, om der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervsmæssig virksomhed, eller om der er tale om en lønmodtager eller honorarmodtager. De skattemæssige regler er således forskellige,

alt efter hvordan den konkrete aktivitet bedømmes. Særligt er det afgørende at sondre mellem selvstændig erhvervsvirksomhed og andre typer af aktiviteter.

Skattelovgivningen indeholder ikke en lovfæstet definition på begrebet selvstændig erhvervsvirksomhed. Afgrænsningen mellem erhvervsræssig virksomhed og ikke-erhvervsræssig virksomhed sker ved en samlet, konkret vurdering baseret på en række kriterier, fx virksomhedens rentabilitet og intensitet. Selvstændig erhvervsvirksomhed er således karakteriseret ved, at der for egen regning og risiko udøves virksomhed af økonomisk karakter med det formål at opnå et overskud. Virksomheden udøves nogenlunde regelmæssigt og gennem en ikke helt kort periode, og virksomheden må ikke være af underordnet omfang. Endvidere er det i praksis tillagt vægt, om den pågældende påtager sig en selvstændig økonomisk risiko og har væsentlige udgifter ved aktiviteten.

Normalt er der ingen tvivl om, at der er tale om en erhvervsræssig virksomhed, hvis virksomheden er rentabel, dvs. at virksomheden over en lidt længere periode giver overskud på den primære drift, mulighed for forrentning af fremmedkapital og den investerede egenkapital samt en rimelig driftsherreløn, og virksomheden indebærer en økonomisk risiko og væsentlige udgifter for indehaveren. En erhvervsræssig virksomhed vil være indrettet med systematisk indtægtserhvervelse for øje, dvs. at det afgørende formål med aktiviteten er, at der kan opnås et overskud.

Rentabilitetskriteriet udelukker dog ikke, at virksomheden kan være erhvervsræssig, selvom den giver underskud i en periode.

Intensitetskriteriet indebærer, at en virksomheds omsætning, for at kunne anses for at være erhvervsræssig, skal have en vis minimumsstørrelse. Der er tale om et objektivi krav, og konkrete omstændigheder som fx sygdom hos virksomhedsejeren kan ifølge praksis ikke give grundlag for at se bort fra kravet om en vis omsætning.

At en virksomhed bedømmes som ikke-erhvervsræssig kan skyldes opstartsvanskeligheder som fx vanskeligheder med at komme ind på markedet, nye uprøvede produkter, hvor det kan være vanskeligt at tiltrække kunder el.lign. Mange nystartede virksomheder ligger i grænseområdet mellem erhvervsræssig og ikke-erhvervsræssig virksomhed, og mange vil i hvert fald i starten skattemæssigt blive anset for at udøve ikke-erhvervsræssig virksomhed. I forhold til særligt opstartsvirksomheder har domstolene i TfS 2000, 875 VL og SKM2008.641.BR, taget stilling til, om der drives erhvervsræssig virksomhed i tilfælde, hvor der, forinden virksomheden bliver rentabel, er foregået et stort udviklingsarbejde. Sidstnævnte er kommenteret af Skatteministeriets Departement i SKM2008.854.DEP.

Det særlige for virksomheder af denne karakter er, at der i forbindelse med udvikling af produktet er udgifter, men ingen eller beskedne omsætning. Det vil sige, at intensitetskriteriet af denne grund ikke opfyldes.

Af Skatteministeriets kommentar fremgår det, at der generelt i forbindelse med opstartsvirksomheder skal tages stilling til, hvorvidt konkrete udgifter anses for at være afholdt i en igangværende virksomhed og hermed er fradragsberettigede, eller om udgifterne derimod anses for afholdt før etableringen af virksomheden. Afholdes udgifterne før etablering, er der en manglende sammenhæng med indkomsterhvervelsen, og udgifterne kan af denne grund ikke trækkes fra, medmindre der er særlig hjemmel hertil.

Driftsomkostninger, der er afholdt for at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, kan fradrages i den skattepligtige indkomst, jf. statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a. Derimod kan etableringsudgifter, der afholdes i forbindelse med påbegyndelse af eller udvidelse af en virksomhed, som hovedregel ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

I visse tilfælde kan etableringsudgifter dog fradrages eller afskrives, hvis/når virksomheden er etableret, jf. fx ligningslovens § 8 B. Forgæves afholdt udgifter - dvs. udgifter afholdt uden at virksomheden kommer i gang - kan derimod ikke fradrages eller afskrives.

Det er derfor i skattemæssig henseende afgørende, hvornår der er tale om en igangværende erhvervsmæssig virksomhed. Afgørelsen heraf beror på en konkret vurdering hvori indgår bl.a., om virksomheden udøves med henblik på rentabel drift (rentabilitetskravet) og omsætningens størrelse (intensitetskravet), og om virksomheden indebærer en økonomisk risiko og væsentlige udgifter for indehaveren.

Som det fremgår af SKM2008.854.DEP, giver det i langt de fleste tilfælde ikke anledning til tvivl om, hvorvidt der er tale om en igangværende virksomhed.

I sager, hvor der er tale om en virksomhedstype, hvor der sædvanligvis går længere tid med at udvikle virksomhedens produkt og gøre det salgbart (fx hvor en eller flere ingeniører fra DTU arbejder med at udvikle et produkt), kan vurderingen være vanskeligere.

SKM2008.641.BR er udtryk for, at der i visse tilfælde kan være tale om erhvervsmæssig virksomhed, uanset at virksomheden (endnu) ikke er lykkedes med at opnå afsætning af virksomhedens produkt. I sådanne tilfælde, hvor det sædvanlige intensitetskrav ikke er opfyldt, vil det være afgørende, om virksomheden udøves med henblik på rentabel drift, dvs. om rentabilitetskravet er opfyldt. Der skal således være grundlag for at antage, at virksomheden på sigt vil kunne give en rimelig fortjeneste.

Konkret kan der være grundlag for en sådan antagelse, selvom virksomheden i det første eller de første år har beskeden eller ingen omsætning. Har virksomheden derimod beskeden eller ingen omsætning i en længere periode, vil dette i sig selv føre til, at virksomheden ikke længere kan anses som erhvervsmæssig.

Er virksomhedens omsætning af en vis størrelse, vil intensitetskravet være opfyldt, og virksomheden vil da være erhvervsmæssig, forudsat at det sædvanlige rentabilitetskrav er opfyldt. Dette kan fx være tilfældet, hvor man starter en netbaseret børnetøjsbutik, og der er omsætning allerede fra opstart.

SKM2008.641.BR vedrører den situation, hvor intensitetskravet ikke er opfyldt, men der er en række omkostninger til udviklingen af et produkt. Dette kan fx være tilfældet i udviklingstunge virksomheders opstartsperiode.

SKM2008.641.BR må derfor ses som udtryk for, at retten lagde til grund, at virksomheden er udøvet med henblik på rentabel drift, og at der var et kommercielt potentiale, som kunne udnyttes, hvorfor virksomheden kunne anses for erhvervsmæssig. Dommen ligger herved i forlængelse af Vestre Landsrets dom offentliggjort i TfS 2000, 875, hvor en virksomhed med udvikling af software til undervisningsbrug blev anset for erhvervsmæssig, idet der blev henset til, at "skatteyderen

havde en rimelig baseret forventning om en økonomisk rentabel drift af virksomheden ved etableringen". Byretten anså med andre ord rentabilitetskravet for opfyldt, selvom virksomheden ikke havde en omsætning, der opfyldte intensitetskriteriet.

I SKM2008.641.BR var der i virksomheden udfoldet intense bestræbelser på, dels at opnå patent, dels at skaffe samarbejdspartnere med henblik på markedsføring af en lampe. Retten anså det endvidere for bevist, at lampen havde et kommercielt potentiale, der kunne udnyttes. Efter karakteren af skatteydernes arbejde med udvikling, patentering og markedsføring fandt retten desuden, at det måtte lægges til grund, at der var arbejdet intenst med at gøre opfindelsen kommercielt anvendelig.

Et afgørende moment i vurderingen af, om udviklingsvirksomheder, der ikke opfylder intensitetskriteriet, kan anses for erhvervmæssige, er således, om der er foretaget et seriøst udviklingsarbejde med kommerciel hensigt, så udviklingsaktiviteterne anses for at have haft en erhvervmæssig motivation, og at der er udsigt til rentabel drift, uanset at der ikke i de første indkomstår bliver opnået et overskud.

En række af forskellene i beskatningen af henholdsvis erhvervmæssig virksomhed og ikke-erhvervmæssig virksomhed fremgår af tabel 1.

Tabel 1. Forskel mellem beskatning af erhvervmæssig og ikke-erhvervmæssig virksomhed

	Beskatning af ikke-erhvervmæssig virksomhed	Beskatning af erhvervmæssig virksomhed
Beskatning og fradrag	Beskatning sker ud fra et nettoindkomstprincip, jf. statskatteloven. Dvs. beskatning af bruttoindkomsten fratrukket de udgifter, der er afholdt for at erhverve den konkrete indkomst.	Beskatning af indkomsten med fradrag for driftsomkostninger, jf. statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a.
Afskrivninger	Driftsøkonomiske afskrivninger baseret på nettoindkomstprincippet i statsskatteloven. ¹⁾ Der er ikke hjemmel til at beskutte evt. genvundne afskrivninger, selvom der tidligere er foretaget fradrag efter nettoindkomstprincippet.	Selvstændigt erhvervsdrivende kan afskrive på erhvervmæssigt anvendte driftsmidler mv. efter afskrivningslovens kapitel 2 og 3, og statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a. Ved salg kan der ske beskatning af evt. genvundne afskrivninger efter reglerne i afskrivningsloven.
Underskud	Underskud kan ikke modregnes i anden indkomst heller ikke en evt. ægtefælles. Underskud kan ikke fremføres til modregning i senere års indkomst.	Underskud kan modregnes i anden indkomst som fx indkomst ved anden aktivitet eller lønindkomst. Underskud kan også overføres til en evt. ægtefælle. Evt. resterende underskud kan fremføres til modregning i senere års indkomst.
Virksomhedsordning	Kan ikke anvendes.	Kan anvendes.
Virksomhedsomdannelsesloven	Kan ikke anvendes.	Kan anvendes.

1) Ordinære afskrivninger skal principielt tjene til udligning af værdiforringelse af driftsmidler og driftsbygninger hidrørende fra slid, ælde og anden risiko, der er forbundet med den pågældende virksomhed, hvorimod afskrivning efter afskrivningsloven foretages efter faste satser uafhængig af det konkrete aktivs faktiske levetid.

Ligningsloven indeholder herudover en række særlige regler, der gælder – i visse tilfælde eksklusivt – for erhvervmæssige virksomheder, jf. *tabel 2*.

Tabel 2. Oversigt over regler for erhvervmæssige virksomheder i ligningsloven

Bestemmelse	Indhold
§ 5, stk. 5	Fordeling af renteudgifter.
§ 7, nr. 24	Skattefrihed for værdien af eget arbejde (for selvstændigt erhvervsdrivende omfatter skattefriheden tillige sædvanligt mestersalær o.lign)
§ 7Q, stk.3	Fradrag for udgifter til sagkyndig bistand.
§ 8	Fradrag for reklameudgifter m.v.
§ 8 B	Fradrag for forsøgs- og forskningsudgifter.
§ 8 K, stk. 2	Fradrag for udgifter til beplantning af træer, der er bestemt til erhvervmæssig anvendelse.
§ 8 N	Fradrag for lønudgifter
§ 8 S	Fradrag for gaver til kulturinstitutioner.
§ 8 X	Skatte kreditter. Udbetaling af skatteværdien af underskud ved forsøgs- og forskningsvirksomhed
§ 9 A, stk. 8	Fradrag for rejseudgifter med standardsats
§ 9 B	Fradrag for erhvervmæssig befordring
§ 9 C	Fradrag for befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads
§ 13	Fradrag for udgifter til kontingent til arbejdsgiverorganisationer
§ 13 A	Fradrag for præmiebetaling til syge- og arbejdsskadeforsikring
§ 14	Fradrag for ejendomsskatter
§ 15 K, stk. 6	Fradrag for fredede ejendomme, der i væsentligt omfang anvendes erhvervmæssigt
§ 16, stk. 14	Beskatning af fri telefon, datakommunikationsforbindelse og computer med tilbehør.
§ 30 A	Fradrag for udgifter til misbrugsbehandling

6.3 Overvejelser om ændring af beskatningen af ikke-erhvervmæssige virksomheder

Virksomheder oplever i praksis en række problemer som følge af forskellene i beskatning mellem erhvervmæssige og ikke-erhvervmæssige virksomheder.

Det kan fra starten være uklart, om virksomheden vil opfylde kravene til at blive anset for en erhvervmæssig virksomhed, selvom det i praksis accepteres, at der kan være underskud i opstartsfasen. Virksomhedsejeren vil derfor kunne risikere i en periode at agere ud fra en overbevisning om, at der er tale om erhvervmæssig virksomhed, men efterfølgende opleve, at skattemyndighederne alligevel kvalificerer virksomheden som værende ikke-erhvervmæssig. Dette har betydning for hele perioden, hvor der er drevet virksomhed, og kan bl.a. derfor have store økonomiske konsekvenser for virksomhedsejeren.

Det kan på den baggrund overvejes, om der kan etableres en ordning, hvorved ikke-erhvervsmæssige virksomheder (herunder opstartsvirksomheder) som udgangspunkt får mulighed for at opgøre den skattepligtige indkomst efter de regler, der gælder for selvstændigt erhvervsdrivende. Behovet for en ordning er begrundet i, at det kan være svært at finde ud af, hvorvidt der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed eller ej og som følge heraf, hvilke regler der gælder for indkomst-opgørelsen. Endvidere skal ordningen udformes, så der skabes mulighed for, at også ikke-erhvervsmæssige virksomheder kan fremføre skattemæssigt underskud til modregning i virksomhedens overskud i senere indkomstår. Denne ordning skal gælde for virksomheder, der efter en konkret vurdering ikke kan anses for at være drevet erhvervsmæssigt. Ordningen skal medvirke til at skabe en vis sikkerhed for den skattemæssige behandling af disse virksomheder.

Der vil dog skulle foretages en sondring mellem virksomheder, der har et erhvervsmæssigt formål, og virksomheder, der i et væsentligt omfang tjener et privat formål.

I det følgende vil der blive redegjort for, hvordan en sådan ordning kan etableres og konsekvenserne heraf.

6.3.1 Afgrænsning af de omfattede virksomheder

Regelsættet vil gælde for alle virksomheder, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål. Derved vil fx en virksomhedsejer, der driver en mindre, ny virksomhed, kunne anvende ordningen og dermed opnå sikkerhed for den skattemæssige behandling. Dette vil gælde, selvom virksomheden ikke opfylder kriterierne for at kunne anses for skattemæssigt at drive erhvervsmæssig virksomhed. Regelsættet skal udformes som en generel ordning af hensyn til statsstøttereglerne, jf. afsnit 6.6 Statsstøtteretlig vurdering nedenfor.

Hvis regelsættet skal være en forenkling i forhold til gældende regler, må det være et krav, at der som udgangspunkt ikke skal foretages en konkret vurdering af, om virksomheden opfylder betingelserne for at kunne anvende regelsættet ud over vurderingen af, om virksomheden i væsentligt omfang tjener et privat formål. At virksomheden i en årrække har underskud, bør desuden ikke påvirke den skattemæssige behandling. Dette vil give virksomhedsejeren ro til at koncentrere sig om virksomheden og sikkerhed for, at der ikke efter en årrække vil komme en skatteregning som følge af en ændret kvalifikation af virksomheden. Det vil også give virksomhedsejeren sikkerhed for, hvilke regler ejeren kan anvende, selvom virksomheden ikke kan anses for skattemæssigt at udgøre en erhvervsmæssig virksomhed. Skattelovrådet anbefaler dog, at det ikke er samtlige regler, der gælder for erhvervsmæssig virksomhed, der skal finde anvendelse for ikke-erhvervsmæssige virksomheder. Derfor vil der i forhold til disse regler fortsat skulle foretages en vurdering af, om virksomheden er erhvervsdrivende eller ikke. Ligeledes skal der foretages en konkret vurdering af, om aktiviteten er for begrænset til at kunne anses for at udgøre en virksomhed. Der vil således være en nedre grænse for en virksomheds omfang/volumen, således at meget begrænsede og/eller enkeltstående aktiviteter falder uden for virksomhedsbegrebet.

Nogle typer af aktiviteter må primært anses for at tjene et privat formål. Hvis denne type virksomhed kunne omfattes af det regelsæt, der gælder for erhvervsmæssige virksomheder, vil det bl.a. give mulighed for, at private udgifter kunne fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det kunne skabe risiko for misbrug, bl.a. i en situation, hvor der sideløbende med en reel virksomhed afholdes private udgifter. Uanset om virksomhedens underskud kan fratrækkes i anden indkomst, vil alene det, at den private udgift bliver fradragsberettiget i anden indkomst som fx indkomst fra en reel virksomhed, være problematisk. Virksomheder med sådanne aktiviteter af væsentligt omfang bør derfor ikke kunne anvende regelsættet. Det gælder både, hvis aktiviteten

udgør en væsentlig andel af virksomhedens samlede aktivitet, og hvis aktiviteten har et væsentligt absolut omfang.

Efter de gældende regler vurderes, om en virksomhed opfylder rentabilitetskriteriet og intensitetskriteriet. Hvis dette er tilfældet, anses virksomheden for erhvervsmæssig. Er kriterierne ikke opfyldt, er der tale om ikke-erhvervsmæssig virksomhed. Der foretages i almindelighed ikke nogen selvstændig vurdering af, om virksomheden i væsentligt omfang tjener et privat formål.

Vurderingen af, hvorvidt der er tale om en virksomhed, der må anses som udslag af en privat interesse, gør, at regelsættet stadig vil kræve en konkret vurdering fra skattemyndighedernes side. Der vil fortsat skulle ses på, om virksomheden er erhvervsmæssig eller ej. Hvis virksomheden er ikke-erhvervsmæssig, vil der herefter skulle ses på, om virksomheden har et væsentligt privat islæt. Der kan i visse situationer være tale om en subjektiv vurdering. Det, som for den ene vil være udslag af en privat interesse, vil måske være erhvervsmæssigt for den anden. Fx vil hestehold både kunne være udslag af en privat interesse og være et reelt ønske om at starte en kommerciel virksomhed op. Det bemærkes, at vurderingen indebærer vurdering af subjektive forhold. Det betyder, at virksomheder fremover skal behandles efter 3 regelsæt:

1. Et regelsæt for virksomheder, der udøver erhvervsmæssig virksomhed,
2. Et regelsæt for virksomheder, der udøver ikke-erhvervsmæssig virksomhed, der ikke er udslag af en privat interesse, og
3. Et regelsæt for virksomheder, der udøver ikke-erhvervsmæssig virksomhed, der er udslag af en privat interesse.

Der er i de følgende afsnit særligt fokus på, hvorledes et regelsæt for virksomheder, der udøver ikke-erhvervsmæssig virksomhed, der ikke er udslag af en privat interesse, dvs. ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, kan udformes.

6.3.2 Gældende regler for aktieselskaber og andre selskaber

Som alternativ til etablering af selvstændig erhvervsvirksomhed kunne skatteyderen have valgt at etablere virksomheden i selskabsform.

Højesteret har i SKM 2004.297 H, Johnson Holding, taget stilling til, hvorvidt selskabers virksomhed skal anses for erhvervsmæssig virksomhed.

Sagen handlede om, hvorvidt stiftelsen af et holdingselskab ved en skattefri aktieombytning, hvor holdingselskabets aktivitet bestod i at eje et datterselskab, kunne anses for etablering af en erhvervsvirksomhed. Dette ville efter en dagældende særrregel i ligningslovens § 8 J give adgang til fradrag for udgifter til revisor og advokat afholdt i forbindelse med stiftelsen.

Højesterets flertal (3-2) henviste til, at *"Ifølge aktieselskabslovens § 1, stk. 1, og anpartsselskabslovens § 1, stk. 1, skal aktie- og anpartsselskaber være erhvervsdrivende, og det er i selskabsretten anerkendt, at kravet herom er opfyldt, også for så vidt angår selskaber, hvis virksomhed alene består i at besidde aktier eller anpartar i et eller flere datterselskaber. Udgangspunktet må på denne baggrund være, at sådanne moderselskaber også anses for erhvervsdrivende ved anvendelsen af de skatteretlige regler.*

Da der hverken i ordlyden af ligningslovens § 8 J, i forarbejderne til bestemmelsen eller i oplysningerne om selskabets virksomhed er holdepunkter for et modsat resultat, må etableringen af Johnson Holding ApS herefter anses for en etablering af en erhvervsvirksomhed, således at selskabet i

medfør af bestemmelsen kunne fradrage udgifter til advokat og revisor afholdt i forbindelse med etableringen.”

Højesteret kom således i denne dom frem til, at udgangspunktet er, at et anpartsselskabs virksomhed udgør erhvervmæssig virksomhed. Selskabslovgivningen, som Højesterets præmisser er bygget op omkring, er dog siden ændret, så det ikke længere fremgår, at aktie- og anpartsselskaber skal være erhvervsdrivende.

Det ligger forudsætningsvis i dommen, at der i andre relationer end LL § 8 J kan være grundlag for ikke at anse virksomhed i et selskab for erhvervmæssig virksomhed, og at dette også kan forekomme begrundet i selskabets virksomhed.

Eksempler på, at et selskabs virksomhed ikke er anset for erhvervmæssig virksomhed, er SKM 2008.106 H, SKM 2012.621 Ø og SKM 2020.1 LSR, som blev afgjort med henvisning til, at aktiviteten ansås for udøvet i aktionærens personlige interesse.

En række domme afsagt før Johnson Holding-dommen har samme resultat uden henvisning til, at aktiviteten var et udslag af personlig eller privat interesse. TfS 1991.500 H omhandler et selskab, der bl.a. drev en væddeløbsstald, der beskæftigede sig med køb og salg af travheste samt deltagelse i travløb med pengepræmier. Stalden havde løbende 9-10 travheste. Højesteret fandt ikke grundlag for at anse selskabets virksomhed med travhestehold og køb og salg af heste i forbindelse hermed som værende af erhvervmæssig karakter. Underskuddet kunne derfor ikke fradrages i selskabets øvrige indkomst. Skattemyndighederne havde herudover beskattet ejeren af underskuddet som maskeret udlodning.

I TfS 1993.362 V blev et anpartsselskabs bådudlejning anset for en ikke-erhvervmæssig virksomhed. Vestre Landsret fandt, at eneanpartshaveren ikke kunne indlægge en ikke-erhvervmæssig virksomhed i selskabet og herved lade selskabet finansiere denne virksomhed. Underskuddet blev anset som maskeret udlodning til eneanpartshaveren. Retten bemærkede særskilt, at det var uden betydning, om skatteyderen rent faktisk havde benyttet båden privat. Alene det, at en virksomhed var ikke-erhvervmæssig, havde skattemæssige konsekvenser i form af beskatning af maskeret udlodning, uden at det var en betingelse, at aktiviteten var et udslag af privat interesse.

Højesteret har – så vidt ses – ikke siden Johnson Holding-dommen og efter ændringerne i selskabslovgivningen haft lejlighed til at tage stilling til, om virksomhed i et selskab kan anses for ikke-erhvervmæssig virksomhed, uden at aktiviteten er udslag af private interesser.

Det kan på grundlag af retspraksis konstateres, at der også ved etablering af virksomhed i selskabsform foretages en vurdering, der kan medføre, at underskudsgivende ikke-erhvervmæssig virksomhed, ikke kan indlægges i et selskab med fradrag i selskabet og uden skattemæssige konsekvenser for aktionæren.

Den overvejede ordning med et nyt regelsæt for personligt ejede virksomheder vil dermed gå videre end den gældende retspraksis på selskabsområdet, så der ikke vil gælde samme afgrænsning for personligt ejede virksomheder som for virksomheder drevet i selskabsform.

6.3.3 Det konkrete indhold af ordningen

Hvis der skal være tale om et enkelt regelsæt, bør udgangspunktet være, at virksomheder, der udøver ikke-erhvervsmæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, generelt set skal være omfattet af de regler, der er gældende for erhvervsmæssig virksomhed. Der bør dog tages stilling til, om det bør gælde ubetinget, jf. nærmere nedenfor.

6.3.3.1 Fradrag

Som udgangspunkt bør de omfattede ikke-erhvervsmæssige virksomheder have mulighed for at fradrage de samme udgifter som en erhvervsmæssig virksomhed.

I ikke-erhvervsmæssige virksomheder opgøres nettoindkomsten som årets omsætning fratrukket de omkostninger, som har været forbundet med indkomsterhvervelsen, efter statsskattelovens § 6. Fradrag efter statsskattelovens § 6 indebærer, at der er adgang til et fradrag i den konkrete indkomst ud fra et nettoindkomstprincip. Dvs. at evt. overskydende omkostninger ikke kan anvendes til fradrag i anden indkomst. Fx hvis den skattepligtige driver to typer af virksomhed i form af dels forfattervirksomhed dels virksomhed som influencer, vil statsskattelovens regler forhindre, at udgifter relateret til forfattervirksomheden kan fradrages i indkomst fra virksomheden som influencer.

Ordningen bør gå ud på, at nettoindkomstprincippet ikke finder anvendelse, men at der i stedet er fuld adgang til fradrag for udgifter, der er afholdt for at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten for den pågældende virksomhed. Dette vil være en forenkling for virksomhedsejeren. Der vil dog fortsat være en afgrænsning i forhold til aktiviteter, der må anses for i væsentligt omfang at tjene et privat formål. Dvs. at der stadig skal foretages en konkret vurdering af, om aktiviteten og den enkelte udgift har et privat formål eller ej. Dette er dog ikke anderledes, end når der drives virksomhed i selskabsform.

En ordning hvor alle omkostninger blandes sammen, kan dog indebære en øget risiko for misbrug af fradragsmuligheder og behov for øget kontrol. Samtidig udvikler virksomheder sig over tid. Det, der starter som en virksomhed, hvor der ikke er et privat islæt, kan over tid udvikle sig til at omfatte flere og flere private aktiviteter. Derfor vil der være behov for en løbende kontrol med virksomhederne, herunder om de konkrete udgifter i virksomheden er af privat karakter – på tilsvarende måde som der er i forhold til virksomheder i selskabsform.

Ordningen vil desuden indebære, at de omfattede virksomheder som udgangspunkt får mulighed for at fratække de samme omkostninger, som en erhvervsmæssig virksomhed kan fradrage. Herunder de særlige fradrag, der er hjemlet i ligningsloven, jf. ovenfor i tabel 2.

Der kan dog være grund til at overveje, om dette bør gælde ubetinget. Det bør fx overvejes, om ikke-erhvervsmæssige virksomheder bør have adgang til at foretage fradrag for gaver til kulturinstitutioner, jf. ligningslovens § 8 S, eller benytte reglerne i ligningslovens §§ 9 A og 30 A. Det bør også overvejes, om ikke-erhvervsmæssige virksomheder skal have mulighed for at anvende skattekreditordningen, jf. ligningslovens § 8 X, hvor der er adgang til udbetaling af skatteværdien af underskud relateret til udgifter til forskning og udvikling. Spørgsmålet er dog, om misbrugsrisikoen i forhold til personligt ejede ikke-erhvervsmæssige virksomheder må anses for større end i forhold til virksomheder i selskabsform. I forhold til skattekreditter skal der således også i forhold til personligt ejede ikke-erhvervsmæssige virksomheder skulle foretages en konkret vurdering af, hvorvidt der er tale om forsknings- og udviklingsomkostninger, som kvalificerer til udbetaling af skatte-kredit. Hvis det vælges at fastholde kildeartsbegrænsning af underskud relateret til den enkelte

aktivitet, jf. nedenfor under pkt. 6.3.3.3., vil en adgang til udbetaling af underskud relateret til forskning og udvikling kunne give mulighed for reelt at omgå en sådan kildeartsbegrænsning.

Erhvervsmæssige virksomheder har som udgangspunkt ikke fradrag for etableringsudgifter. Der findes visse særregler, der alligevel giver erhvervsmæssige virksomheder mulighed for fradrag. Samme afgrænsning bør gælde for virksomheder omfattet af regelsættet. Ikke-erhvervsmæssige virksomheder omfattet af regelsættet vil derfor stadig skulle foretage en konkret vurdering af, om konkrete udgifter er fradragsberettigede driftsomkostninger eller ikke-fradragsberettigede etableringsomkostninger.

Med ordningen udvides adgangen til fradrag sammenholdt med gældende regler, hvilket vil trække i retning af et lavere skattepligtigt overskud og dermed et mindreprovenu for det offentlige, ligesom der må forventes øgede administrative omkostninger til kontrol hos skattemyndighederne. Skatteministeriet har ikke kendskab til opgørelser over omfanget af de udgifter, der vil blive omfattet af den udvidede adgang til fradrag sammenholdt med gældende regler, og en nærmere kvantificering af mindreprovenuet er derfor ikke mulig.

En anvendelse af det samme regelsæt, der gælder for erhvervsmæssige virksomheder, vil som udgangspunkt indebære en vis forenkling for virksomhedsejeren. Det anbefales på denne baggrund at lade regelsættet for beskatning af ikke-erhvervsmæssig virksomhed omfatte en udvidelse af fradragsretten for ikke-erhvervsmæssige virksomheder, så drifts- og etableringsomkostninger som udgangspunkt kan fradrages efter de samme regler som gælder for selvstændigt erhvervsdrivende idet der dog henvises til afsnit 6.3.3.3 om anvendelse og fremførelse af underskud.

6.3.3.2 Afskrivninger

Afskrivningslovens regler kan i dag alene anvendes på udgifter til anskaffelse og forbedringer af aktiver, der helt eller delvist benyttes erhvervsmæssigt af den skattepligtige.

En ændring af afskrivningsloven, så ikke-erhvervsmæssige virksomheder får mulighed for at afskrive efter afskrivningslovens regler, betyder, at der ikke skal foretages en vurdering af, om det konkrete aktiv anvendes erhvervsmæssigt. Det vil indebære en forenkling, men også en udvidelse i forhold til det gældende anvendelsesområde for afskrivningsloven. Afskrivningslovens regler gælder efter gældende regler ved afskrivninger på driftsmidler m.v., der benyttes erhvervsmæssigt enten i erhvervsmæssig virksomhed eller af en lønmodtager. Afskrivningslovens regler vil også skulle anvendes ved afskrivninger på ikke-erhvervsmæssigt benyttede driftsmidler m.v., der benyttes i en ikke-erhvervsmæssig virksomhed, der omfattes af ordningen.

Såfremt et driftsmiddel også benyttes privat, følger det af afskrivningsloven, at der ikke kan afskrives på den private andel, og det vil således kun være den andel, der indgår i virksomheden, der kan afskrives.

At ikke-erhvervsmæssige virksomheder får mulighed for at afskrive efter satserne i afskrivningsloven, der ofte er højere, end hvad der normalt vil være en følge af slid på driftsmidler eller driftsbygninger, vil være en lempelse. Desuden vil det give mulighed for afskrivning efter saldoprincippet, hvad der også normalt er lempeligere end ordinær afskrivning efter statsskatteloven. Der vil omvendt skulle ske beskatning af evt. genvundne afskrivninger, hvilket vil udgøre en skærpelse i forhold til den nugældende adgang til afskrivning efter statsskatteloven, som ikke giver hjemmel til at foretage beskatning af genvundne afskrivninger, hvorfor der kan opnås fradrag for en reduktion af værdien, som ikke er indtruffet.

Ved vurderingen af, om afskrivningsloven skal kunne anvendes under ordningen, kan det have betydning, om ordningen er tidsbegrænset, jf. også afsnit 6.5 Varighed af ordningen, hvor der argumenteres for ikke at gøre ordningen tidsbegrænset.

Hvis man måtte vælge at etablere en tidsbegrænset ordning, er det spørgsmålet, hvorledes virksomheder, der i de første år kan afskrive efter afskrivningsloven, skal behandles, hvis virksomheden efter en årrække ikke længere kan omfattes eller ønskes omfattet af den foreslåede ordning. Der skal således tages stilling til, om der på dette tidspunkt skal ske en form for ophørsbeskatning og herunder en opgørelse af evt. genvundne afskrivninger. En opgørelse af genvundne afskrivninger kan risikere at medføre, at virksomheden på dette tidspunkt vil modtage et betydeligt skattekrav.

Med modellen gives mulighed for afskrivning med højere satser og efter saldoprincippet, hvilket vil fremrykke afskrivningen af aktiverne og dermed indebære en udskydelse af beskatningen af virksomhedens overskud. Denne udskydelse vil medføre et rentetab for staten og dermed et mindre provenu. Skatteministeriet har ikke kendskab til opgørelser over omfanget af disse investeringer og en nærmere kvantificering af mindre provenuet er derfor ikke mulig. Provenuvirkningen må dog forventes at være relativ begrænset, da der alene er tale om en udskydelse af beskatningen.

En anvendelse af det samme regelsæt, der gælder for erhvervs-mæssige virksomheder, vil som udgangspunkt indebære en forenkling for virksomhedsejeren. Det anbefales på denne baggrund at lade et regelsæt for beskatning af ikke-erhvervs-mæssig virksomhed omfatte adgang til at kunne afskrive aktiver m.v. efter afskrivningslovens regler og efter de samme regler som gælder for selvstændigt erhvervsdrivende.

6.3.3.3 Anvendelse og fremførsel af underskud

Underskud fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed kan efter de gældende regler ikke trækkes fra i den skattepligtiges og en evt. ægtefælles øvrige indkomst i indkomståret fx lønindkomst, honorarindkomst eller indkomst fra anden form for virksomhed – uanset om denne virksomhed anses for erhvervs-mæssig eller ej. Underskud fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed kan heller ikke fremføres til modregning i efterfølgende års indkomst, heller ikke selvom underskuddet vedrører den samme ikke-erhvervs-mæssige virksomhed.

Det er overvejet, om reglerne om underskudsanvendelse for ikke-erhvervs-mæssig virksomhed kan ændres, således at der gælder de samme regler som for erhvervs-mæssig virksomhed. Det vil betyde, at underskud fra den omfattede virksomhed vil kunne modregnes i den skattepligtiges og en evt. ægtefælles øvrige indkomst, herunder indtægt som lønmodtager eller honorarmodtager. En ligestilling med reglerne for erhvervs-mæssige virksomheder vil også indebære, at et underskud vil kunne modregnes i indkomst fra anden virksomhed, og at underskud vil kunne fremføres til modregning i efterfølgende år

Ændringen vil kunne medføre en likviditetsmæssig lettelse for den skattepligtige, der derfor lettere evt. vil kunne udvikle den ikke-erhvervs-mæssige virksomhed til at udgøre en reel erhvervs-mæssig virksomhed.

Skattesystemet bør så vidt muligt være neutralt iff. valget mellem forskellige typer investeringer, så investeringer ikke fravælges/tilvælges alene af skattemæssige årsager. Dette indebærer bl.a., at investorerne bør have fradrag for alle de omkostninger, der er forbundet med at generere det økonomiske afkast. Dette gælder også i forhold til tidligere års underskud, som principielt bør gives fuldt fradrag for (herunder i anden indkomst).

Heroverfor står imidlertid, at det kan være vanskeligt at verificere underskud, som er opstået i tidligere år (særligt hvis der er gået mange år siden, aktiviteterne fandt sted, og på grund af risikoen for at ikke-erhvervs mæssige udgifter fradrages), ligesom fuldt og samtidig fradrag i anden indkomst i visse situationer kan anvendes til (potentielt meget langvarig) skatteudskydelse. I praksis kan der derfor være behov for at overveje begrænsninger på anvendelse af tidligere års underskud med henblik på bl.a. at undgå eller mindske tilskyndelse til samfundsøkonomisk u hensigtsmæssige dispositioner.

Ændringen vil også kunne medføre, at virksomhedsejeren i større omfang får mulighed for at fortsætte en underskudsgivende virksomhed ved at lægge nye aktiviteter ind i virksomheden. Dette vil trække i retning af et mindreprovenu for staten, der dog formentlig vil være af begrænset omfang. Skatteministeriet har ikke kendskab til opgørelser over omfanget af underskud i mindre nye virksomheder og en nærmere kvantificering af mindreprovenuet er derfor ikke mulig. Det bemærkes, at mindreprovenuet vil kunne blive væsentligt forøget, hvis der gives adgang til modregning af underskuddet i lønindkomst. Det er derfor valgt ikke at arbejde videre med dette forslag.

Det er valgt at undersøge mulighederne for at ændre reglerne for underskudsanvendelse og -fremførelse, så underskud fra den konkrete virksomhed kan fremføres til modregning i overskud fra den ikke-erhvervs mæssige virksomhed i senere indkomstår, dvs. en kildeartsbegrænset fremførelsesadgang. Forslaget betyder, at underskud i en ikke-erhvervs mæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, vil kunne fremføres ubegrænset til modregning i virksomhedens fremtidige overskud ved den pågældende virksomhed.

Med en kildeartsbegrænsning med sondring mellem aktiviteter og mellem virksomheder vil et underskud i en ikke-erhvervs mæssig virksomhed ikke kunne modregnes i hverken lønindkomst, honorarindkomst, som ikke indgår i virksomheden, eller virksomhedsoverskud fra anden virksomhed. Underskuddet vil kun kunne modregnes i samme virksomheds fremtidige overskud. Der ses ikke at være afgørende argumenter for, at underskud fra ikke-erhvervs mæssig virksomhed i større udstrækning skulle kunne modregnes i virksomhedsoverskud fra andre virksomheder, end i den pågældendes lønindkomst mv. i virksomheden, hvis underskudsfremførelsen kildeartsbegrænses. Det bemærkes i denne forbindelse, at mange virksomhedsejere gennem valget mellem at drive virksomheden som personligt drevet virksomhed i et P/S eller et A/S eller ApS selv afgør, om afkastet for personen skattemæssigt kvalificeres som virksomhedsoverskud eller løn/udbytte.

En kildeartsbegrænset udvidelse af adgangen til underskudsfremførelse vil bl.a. medføre, at der skal tages stilling til, hvorledes kildeartsbegrænsningen konkret skal foretages. Ved erhvervs mæssig virksomhed foretages der ikke en sondring mellem de forskellige typer af aktiviteter i virksomheden. Dvs. at det ikke er afgørende, om virksomheden udvikler sig eller diversificerer, så der er tale om flere typer af aktiviteter inden for den samme virksomhed. Kildeartsbegrænsning ud fra den enkelte aktivitet kan desuden være vanskelig, hvis der er tale om to typer af virksomheder, som drives samtidig, men hvor udgiften kan siges at vedrøre begge virksomheder, fx udgifter til husleje. Sondringen er dog ikke vanskeligere eller anderledes end sondringen mellem virksomhed, der i væsentligt omfang tjener et privat formål, og anden virksomhed, som fortsat vil skulle foretages.

For en kildeartsbegrænset udvidelse af adgangen til underskudsfremførelse taler:

- At give mulighed for at fremføre underskuddet til anvendelse i evt. overskud fra senere år vil kunne give større mulighed for, at virksomheden evt. udvikler sig til at blive en erhvervs mæssig virksomhed.

- En fremførselsadgang, der kildeartsbegrænses til samme virksomhed, vil begrænse spekulationsmulighederne ved ordningen.

Imod en udvidelse af adgangen til underskudsfræførsel taler:

- En kildeartsbegrænsning af underskudsfræførselsadgangen kan gøre reglerne mere komplicerede, idet det vil indebære, at der stadig skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt den enkelte virksomhed er erhvervsmæssig eller ej.

Det anbefales på baggrund af analysen alene at lade muligheden for at fræføre et kildeartsbegrænset underskud indgå i modellen for regelsættet for beskatning af ikke-erhvervsmæssig virksomhed.

Uanset om man generelt vælger at ændre reglerne om beskatning af ikke-erhvervsmæssig virksomhed, således at reglerne med visse undtagelser følger reglerne for erhvervsdrivende virksomheder, bør det overvejes, om ikke underskudsfræførselsreglerne for ikke-erhvervsmæssige virksomheder skal ændres, så ikke-erhvervsmæssige virksomheder fremover altid får mulighed for at fræføre et kildeartsbegrænset underskud ubegrænset tidsmæssigt til modregning i virksomhedens fremtidige overskud i den pågældende virksomhed. Det vil kunne medføre, at disse virksomheder evt. på sigt lettere kan få mulighed for at udvikle sig til en erhvervsmæssig virksomhed, men vil dog samtidig komplicere lovgivningen og særligt administrationen, hvilket i sig selv ikke er ønskeligt.

6.3.3.4 Anvendelse af virksomhedsordningen

Virksomhedsordningen giver bl.a. mulighed for en lav foreløbig beskatning på 22 pct. og fuld fradragsværdi for virksomhedens renteudgifter.

Hvis der gives mulighed for, at ikke-erhvervsmæssige virksomheder kan anvende virksomhedsordningen, vil det kunne give mulighed for at opspare overskud i virksomheden mod en foreløbig, lav beskatning. Da ikke-erhvervsmæssige virksomheder netop er karakteriseret ved, at de ofte ikke har et overskud, vil dette formentlig ikke have den store betydning for virksomhedsejeren. Hvis der er et overskud, er der således typisk tale om en reel erhvervsmæssig virksomhed. Det bemærkes i øvrigt, at hvis der er tale om en tidsbegrænset ordning, vil ikke-erhvervsmæssige virksomheder skulle tages ud af ordningen ved dens udløb, hvilket vil være meget kompliceret.

En mulighed for anvendelse af virksomhedsordningen vil også give mulighed for fuld fradragsværdi for rentefradrag. Der vil således være mulighed for, at virksomheden får en større værdi af rentefradraget, end det normalt vil være tilfældet, idet renterne vil kunne fradrages med fuld værdi i personlig indkomst i stedet for i kapitalindkomsten. Det vil udgøre en likviditetsmæssig lettelse for den skattepligtige, men vil sammen med fradraget for rådgiverhjælp også reducere beskatningen af eventuelle overskud, hvilket vil trække i retning af et mindreprovenu for staten. Skatteministeriet har ikke kendskab til opgørelser over omfanget af disse renteudgifter og en nærmere kvantificering af mindreprovenuet er derfor ikke mulig.

Det anbefales på denne baggrund ikke at lade regelsættet for beskatning af ikke-erhvervsmæssig virksomhed omfatte muligheden for at anvende virksomhedsskatteoven.

6.3.3.5 Anvendelse af virksomhedsomdannelsesloven

Princippet bag skattefri virksomhedsomdannelselse er, at en personligt ejet virksomhed kan indskydes i et selskab, uden at den tidligere ejer samtidig bliver beskattet. Loven bygger på et successionsprincip, hvorefter selskabet skattemæssigt indtræder i den tidligere ejers sted med hensyn til de overtagne aktiver og passivers anskaffelsestidspunkt, anskaffelsessum mv. Det betyder, at beskatning af de fortjenester, der i princippet konstateres ved omdannelsen, normalt først finder

sted, når den oprindelige ejer af virksomheden afstår de aktier eller anparter, der er ydet som vederlag for virksomheden, eller virksomheden likvideres.

Det er en forudsætning for anvendelse af virksomhedsomdannelsesloven, at det er en erhvervs- virksomhed, der omdannes. En ikke-erhvervsmæssig virksomhed kan ikke anvende virksomheds- omdannelseslovens regler.

En udvidelse af virksomhedsomdannelseslovens regler til ikke-erhvervsmæssige virksomheder vil indebære den fordel for ejeren, at beskatningen af de fortjenester, der konstateres ved omdan- nelsen, kan udskydes til det tidspunkt, hvor ejeren sælger aktierne eller anparterne i den omdan- nede virksomhed.

Ikke-erhvervsmæssige virksomheder er normalt kendetegnet ved, at virksomhederne over en længere årrække har haft underskud. Det må derfor som udgangspunkt antages, at disse virksom- heder kun vil have begrænset interesse i at anvende virksomhedsomdannelsesloven. Det taler som udgangspunkt for, at der ikke er behov for at inkludere anvendelse af virksomhedsomdan- nesloven. Der vil imidlertid ofte i etableringsfasen af en virksomhed være behov for løbende tilfø- relse af likviditet fra eksterne partnere. Dette er lettest, hvis den pågældende virksomhed er omdan- net til et selskab. Når virksomheden har underskud, vil en skattepligtig omdannelse typisk være mere attraktiv end en skattefri omdannelse.

Hvis der indføres en regel om kildeartsbegrænset underskudsfræførsel i forhold til virksomhe- dens enkelte aktiviteter, jf. ovenfor under pkt. 6.3.3.3., vil der dog være en risiko for, at en virksom- hedsomdannelse efter virksomhedsomdannelsesloven vil kunne bruges til at omgå denne kilde- artsbegrænsning. Der bør derfor, hvis man vælger at give mulighed for at anvende virksomheds- omdannelseslovens regler, indsættes værnsregler i loven, der begrænser muligheden for den om- dannede virksomheds anvendelse af det underskud, der er opstået inden omdannelsen af virk- somheden, således at den oprindelige kildeartsbegrænsning opretholdes.

Det anbefales på denne baggrund ikke at lade regelsættet for beskatning af ikke-erhvervsmæssig virksomhed omfatte muligheden for at anvende lov om skattefri virksomhedsomdannelse. Det passer også bedst med, at den overvejede ordning ikke omfatter virksomhed i selskabsform, jf. afsnit 6.1.

6.4 Skal ordningen være obligatorisk eller valgfri

Ordnningen giver overordnet mulighed for, at visse ikke-erhvervsmæssige virksomheder som ud- gangspunkt vil kunne anvende de samme regler som erhvervsmæssige virksomheder, uden at der skal foretages en konkret vurdering af virksomhedens erhvervsmæssige karakter.

Hvis den skattepligtige også driver anden virksomhed, vil en sådan vurdering dog skulle foretages for at kunne foretage den særskilte indkomstopgørelse for den ikke-erhvervsmæssige virksom- hed, som er nødvendig, hvis underskud fra den ikke-erhvervsmæssige virksomhed ikke skal kunne anvendes i al anden indkomst. Herudover vil der skulle foretages en vurdering af, om virk- somheden tjener et privat formål i væsentligt omfang. Ordningen giver overordnet mulighed for, at visse mindre, nye ikke-erhvervsmæssige virksomheder som udgangspunkt vil kunne anvende de samme regler som erhvervsmæssige virksomheder, uden at der skal foretages en konkret vurde- ring af virksomhedens erhvervsmæssige karakter. Hvis den skattepligtige også driver anden virk- somhed, vil en sådan vurdering dog skulle foretages for at kunne foretage den særskilte ind- komstopgørelse for den ikke-erhvervsmæssige virksomhed, som er nødvendig, hvis underskud

fra den ikke-erhvervsmæssige virksomhed ikke skal kunne anvendes i al anden indkomst. Herudover vil der skulle foretages en vurdering af, om virksomheden tjener et privat formål i væsentligt omfang.

Der vil stadig være en fordel ved at blive anset for at drive erhvervsmæssig virksomhed, idet der ikke lægges op til, at et evt. underskud i virksomheden vil kunne fradrages i bl.a. evt. lønindkomst. Dvs. at virksomhedsejeren under alle omstændigheder vil have et ønske om, at virksomheden anses for at være erhvervsmæssig.

Det må forventes, at ordningen vil blive anvendt af virksomheder, der har forsøgt at blive omfattet af reglerne for erhvervsmæssig virksomhed, men som ikke opfylder de skattemæssige krav for at blive anset for at være erhvervsmæssige virksomheder. Ved at anvende ordningen vil virksomhederne alligevel kunne anvende nogle af de særlige regler, der gælder for erhvervsmæssig virksomhed fx fradrags- og afskrivningsreglerne. Disse regler vil i alle tilfælde være bedre end de gældende regler for ikke-erhvervsmæssige virksomheder. Da den foreslåede ordning i alle tilfælde er bedre for ikke-erhvervsmæssige virksomheder end de gældende regler, kan det overvejes at gøre ordningen obligatorisk i stedet for at gennemføre ordningen som en tilvalgsordning.

Udgangspunktet vil herefter være, at skattemyndighederne ligesom i dag ved ligningen tager stilling til, om den enkelte virksomhed opfylder kriterierne for at blive anset for at være en selvstændig erhvervsvirksomhed. Hvis dette ikke er tilfældet, tages der stilling til, om virksomheden er udslag af en privat interesse. Hvis virksomheden ikke er udslag af en privat interesse, finder det nye regelsæt anvendelse. Hvis virksomheden derimod er udtryk for en privat interesse, finder de gældende regler for ikke-erhvervsmæssig virksomhed anvendelse.

6.5 Varighed af ordningen

Det kan overvejes, om der bør fastsættes en tidsmæssig grænse for, hvor længe en ikke-erhvervsmæssig virksomhed kan være omfattet af regelsættet. Udgangspunktet bør dog være, at der ikke bør være en tidsmæssig grænse, bl.a. fordi der ellers vil skulle foretages en vurdering af, hvorvidt virksomheden har ændret karakter efter en årrække, således at der starter en ny periode, hvor regelsættet kan anvendes. I stedet bør regelsættet udformes således, at der er grænser for, hvor meget der vil kunne spekuleres i at være ikke-erhvervsmæssig virksomhed, fx ved at begrænse muligheden for at kunne anvende et evt. underskud i anden indkomst, jf. ovenfor.

Hvis ordningen ikke tidsbegrænses, vil der dog kunne være en risiko for, at virksomheder, der aldrig bliver rentable, kan anvende ordningen til at nedsætte ejerens skattepligtige indkomst fra andre aktiviteter, der indgår i virksomheden, hvis der åbnes op for, at underskud i en aktivitet skal kunne modregnes i en anden aktivitet, jf. ovenfor i afsnit 6.3.3. Der opstår herved misbrugsmuligheder, som kan eliminere skattebetalingen. Dette kan betyde, at staten reelt kommer til at understøtte de former for virksomhed, som ikke er erhvervsmæssige. Det vil kunne give incitament til at starte virksomhed, som før skat aldrig vil kunne blive rentabel.

Der er ikke i forbindelse med nærværende analyse foretaget en konkret vurdering af skatteforvaltningens omkostninger til administration og kontrol.

6.6 Statsstøtteretlig vurdering

Det kan overvejes, om ordningen vil indebære statsstøtte, der kun vil kunne gennemføres efter forudgående godkendelse af Europa-Kommissionen. Det kan i den forbindelse navnlig overvejes, om ordningen må anses for at ville indebære en økonomisk fordel for visse virksomheder, dvs. om den såkaldte selektivitetsbetingelse er opfyldt.

Den overvejede ordning vil indebære, at de berørte virksomheder i relation til udøvelsen af økonomiske aktiviteter som udgangspunkt vil få mulighed for at blive behandlet efter samme regelsæt, som gælder for de virksomheder, der udøver samme økonomiske aktiviteter, men som (utvivlsomt) lever op til de særlige krav, der er afgørende for, om en virksomhed anses for erhvervs-mæssig i skattemæssig henseende. Alle virksomheder – forstået som fysiske personer, der udøver økonomiske aktiviteter – vil derfor som udgangspunkt blive behandlet ens.

På de punkter, hvor der efter den overvejede ordning ikke vil kunne opnås samme retsstilling som for virksomheder, der (utvivlsomt) anses for erhvervs-mæssige, er der desuden tale om, at de berørte virksomheder afskæres fra at opnå visse fordele.

De virksomheder, der i givet fald vælger ordningen, vurderes på den baggrund ikke at ville opnå en økonomisk fordel i forhold til virksomheder, der utvivlsomt må anses for erhvervs-mæssige. Der vurderes derfor som udgangspunkt ikke at ville være tale om en selektiv fordel i statsstøttere-glerne forstand.

Det bemærkes, at der ved eventuelle begrænsninger i relation til, hvilke virksomheder der vil kunne anvende ordningen, herunder tidsmæssige eller størrelsesmæssige begrænsninger, bør foretages en vurdering af, om sådanne begrænsninger kan give anledning til statsstøtteretlige problemstillinger.

6.7 Samlet vurdering

Det vurderes samlet set, at der for ikke-erhvervs-mæssige virksomheder, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, kan etableres regler, der betyder, at ikke-erhvervs-mæssige virksomheder som udgangspunkt skal opgøre den skattemæssige indkomst efter de samme regler som de regler, der gælder for erhvervs-mæssig virksomhed. Ordningen bør være obligatorisk og automatisk finde anvendelse for de omfattede ikke-erhvervs-mæssige virksomheder.

Det vil gøre det mere entydigt, hvilke regler der gælder, hvis indkomst fra ikke-erhvervs-mæssige virksomheder som udgangspunkt skal opgøres på samme måde som indkomst fra de erhvervsdrivende virksomheder. Herved undgås det (med visse undtagelser), at indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed skal opgøres efter et separat regelsæt. Dette vil i sig selv være udtryk for en vis forenkling. Endvidere vil det forhold, at det vil være mere forudberegneligt, hvilke regler indkomst fra virksomhed omfattes af, gøre det lettere at drive virksomhed. Det vil bl.a. give anledning til færre korrektioner, hvis det viser sig, at en virksomhed, som den erhvervsdrivende selv har anset som erhvervs-virksomhed, i skattemæssig henseende er en ikke-erhvervs-mæssig virksomhed.

Udgangspunktet om, at indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed skal opgøres på samme måde som indkomst fra erhvervs-mæssig virksomhed, bør dog ikke gælde uden undtagelser. Det

vurderes ikke hensigtsmæssigt at give ikke-erhvervmæssige virksomheder mulighed for at anvende virksomhedsskatteloven og virksomhedsomdannelseslovens regler. Desuden bør underskud ikke kunne modregnes i anden indkomst som fx almindelig lønindkomst eller indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, og muligheden for at kunne fremføre underskud bør begrænses til det kildeartsbegrænsede underskud. Det betyder, at underskuddet fra den ikke-erhvervmæssige virksomhed ikke vil kunne fremføres til modregning i overskud fra anden erhvervsvirksomhed, lønindkomst og evt. ægtefælles indkomst. Endelig vurderes det heller ikke hensigtsmæssigt at give ikke-erhvervmæssige virksomheder mulighed for at få udbetalt skatteværdien af underskud efter ligningslovens § 8 X.

7. Forenkling af regler for beskatning af honorarmodtagere mv.

7.1 Problemstilling

Det skattemæssige begreb "honorarmodtagere" omfatter fysiske personer inden for et meget bredt område med mange forskellige aktiviteter.

I langt de fleste situationer har honorarmodtagere dog en række lighedspunkter med lønmodtagere, uden at de kan siges at have en egentlig arbejdsgiver. Det er for både lønmodtagere og honorarmodtagere den personlige arbejdsindsats, der er central for honoreringen.

Honorarmodtagere kan have meget svingende indtægter, og da de også er B-skatteydere, kan en honorarmodtager risikere at få en betydelig restskat.

De mange lighedspunkter med lønmodtagere taler for at overveje nærmere, om det er muligt at ændre honorarmodtageres skattebetaling således, at hvervgivere fremover indeholder en foreløbig skat, ligesom arbejdsgivere allerede gør for lønmodtagere.

Der kan dog samtidig være behov for at overveje, om der for så vidt angår fradrag bør være bedre muligheder for honorarmodtagere mht. at fradrage udgifter, fx en foredragsholders udgifter til kost og logi, fx ved brug af standardsatsen i ligningslovens § 9 A, stk. 2.

Endvidere bør det overvejes, om det vil være hensigtsmæssigt at udbrede den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatningsmodel for ikke-erhvervs mæssig virksomhed til honorarmodtagere.

Dette afsnit indeholder en beskrivelse og analyse af mulighederne for at ændre reglerne for honorarmodtagere, så de fremover behandles efter nogle af de samme skatteregler som lønmodtagere eller efter den ændrede beskatning for ikke-erhvervs mæssige virksomheder.

7.2 Gældende regler for beskatning af honorarmodtagere

I skatteretten findes ikke en entydig definition af honorarmodtagere, hvorfor afgrænsningen heraf skal findes i retspraksis. Honorarmodtagerbegrebet knytter sig til honorarer, der udbetales som vederlag for personligt arbejde, som udføres uden for tjenesteforhold, men som ikke stammer fra egentlig selvstændig erhvervsvirksomhed. Begrebet afgrænses således i høj grad negativt i forhold til lønmodtagere, selvstændig erhvervsvirksomhed og ikke-erhvervsmæssig virksomhed.

Honorar, der udbetales som led i et konkret tjenesteforhold, adskiller sig ikke væsentligt fra almindelig løn. Forskellen ligger i selve tilknytningen til hvervgiveren, hvor lønmodtageren arbejder efter en arbejdsgivers anvisning, regning og risiko og som led i en aftale om løbende arbejdsydelse, mens honorarmodtageren er mere uafhængig og dermed har en løsere tilknytning til hvervgiveren. På den led minder honorarmodtagere mere om selvstændig erhvervsvirksomhed/ikke-erhvervsmæssig virksomhed, idet honorarmodtagere dog typisk ikke har væsentlige udgifter eller økonomisk risiko.

Honorarmodtagere, der på forholdsvis fast basis får vederlaget udbetalt af samme hvervgiver, vil være primært grænsende mod lønmodtagere, men kan alt afhængig af instruktionsbeføjelse mv. også være grænsende mod selvstændig erhvervsvirksomhed, hvilket i nogle situationer kan gøre sondringen vanskelig. Tilsvarende kan der opstå afgrænsningsvanskeligheder mellem honorarmodtagere og ikke-erhvervsmæssig virksomhed, herunder hobbyvirksomhed, hvis aktiviteten er uden økonomisk risiko og systematisk indkomsterhvervelse for øje og fx i højere grad varetager private formål. Det bemærkes, at rentabilitet tillægges betydelig vægt i vurderingen af, om en virksomhed betegnes som erhvervsmæssig.

For honorarer, som udgør vederlag for personligt arbejde, der udføres uden for tjenesteforhold, og som heller ikke stammer fra selvstændig erhvervsvirksomhed eller ikke-erhvervsmæssig virksomhed, skal der betales arbejdsmarkedsbidrag af bruttovederlaget.

Der gælder som udgangspunkt ens skatteregler for honorarvirksomhed og ikke-erhvervsmæssig virksomhed. Der er dog den forskel, at overskud fra ikke-erhvervsmæssig virksomhed ikke er arbejdsmarkedsbidragspligtigt.

Honorarer udbetales som udgangspunkt som B-indkomst, medmindre det lovmæssigt er gjort til A-indkomst. Udbetaling af bonus i honorarforholdet følger beskatningen af det honorar, som bonusudbetalingen kan henføres til.

Konsekvensen af at være honorarmodtager i stedet for lønmodtager er bl.a., at det er nettoindkomsten, der bliver beskattet som personlig indkomst. For honorarmodtagerne betyder det fx, at driftsomkostningerne ved indkomsterhvervelsen kan reducere den personlige indkomst, hvorimod lønmodtagere kun kan foretage fradrag i den skattepligtige indkomst, og kun for driftsomkostninger, der overstiger bundgrænsen i ligningslovens § 9, stk. 1. Det betyder, at honorarmodtageres fradrag har højere skatteværdi end lønmodtageres fradrag.

For honorarmodtagere er fradraget for driftsomkostninger begrænset til de udgifter, der specifikt vedrører honorarvederlaget (kildebegrænset). Underskud kan således ikke fradrages i anden indkomst, overføres til ægtefælle eller til senere indkomstår. For lønmodtagere kan underskud i forbindelse med lønindkomsten modregnes i anden indkomst, ægtefællens indkomst eller fremføres til modregning i et senere indkomstår.

Boks 1. Sammenfatning af forskelle mellem beskatning af selvstændigt erhvervsdrivende, ikke selvstændigt erhvervsdrivende, lønmodtagere og honorarmodtagere

	Selvstændig erhvervsdrivende	Lønmodtager	Honorarmodtager	Ikke-erhvervs-mæssig virksomhed
Beskatning af indtjening	Der betales arbejdsmarkedsbidrag af nettoindkomsten. Personlig indkomst, jf. statskattelovens § 4 og personskattelovens § 3.	Der betales arbejdsmarkedsbidrag af bruttoindkomsten. Personlig indkomst, jf. statskattelovens § 4 og personskattelovens § 3. Den skattepligtige værdi af personalegoder fastsættes som udgangspunkt efter reglerne i ligningslovens § 16.	Der betales arbejdsmarkedsbidrag af bruttoindkomsten. Personlig indkomst, jf. statskattelovens § 4 og personskattelovens § 3.	Overskud regnes ikke med til bidragsgrundlaget. Personlig indkomst, jf. statskattelovens § 4 og personskattelovens § 3.
Fradragsværdi	Fradrag i arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget. Fradrag i personlig indkomst.	Ikke fradrag i arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget. Ligningsmæssigt fradrag.	Ikke fradrag i arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget. Fradrag i personlig indkomst.	Fradrag i personlig indkomst.
Fradragsgrundlag	Fradrag for driftsomkostninger. Dog eventuel afskrivningsadgang.	Fradrag for visse lønmodtagerudgifter, herunder afskrivninger efter afskrivningsloven, der overstiger 6.600 kr. (2022). Beløbsgrænsen gælder ikke for udgifter til fagforeningskontingent, Akasse, befordring mellem hjem og arbejde og fradrag for rejseudgifter.	Fradrag for udgifter i tilknytning til indtægterne. Fradrag, herunder for afskrivninger, kan ikke overstige indtægten ved den enkelte virksomhed. Honorarmodtagere kan foretage afskrivninger efter afskrivningslovens kapitel 2 og 3.	Fradrag for udgifter i tilknytning til indtægterne. Fradrag herunder for afskrivninger, kan ikke overstige indtægten ved den enkelte virksomhed. Der er ikke hjemmel til at beskatte eventuelt genvundne afskrivninger, selvom der tidligere er foretaget fradrag efter nettoindkomstprincippet, fordi der er tale om levetidsafskrivninger.
Underskud	Underskud ved erhvervsvirksomhed kan modregnes i anden personlig indkomst, fx lønindkomst. Fremførselsadgang.	Underskud kan modregnes i ægtefællens indkomst. Overskydende beløb fremføres til modregning i senere indkomstår.	Underskud kan ikke fremføres til modregning i senere års indkomst. Underskud kan ikke modregnes i anden indkomst.	Underskud kan ikke fremføres til modregning i senere års indkomst. Underskud kan ikke modregnes i anden indkomst.
Virksomhedsordningen	Kan anvendes.	Kan ikke anvendes.	Kan ikke anvendes	Kan ikke anvendes.

7.3 Overvejelser i forbindelse med mulige forenklingstiltag

Udgangspunktet for overvejelserne om forenkling af reglerne for beskatning af honorarmodtagere er i størst muligt omfang at lade disse regler følge de regler, der gælder for lønmodtagere. Endvidere bør det overvejes, om det vil være hensigtsmæssigt at udbrede den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatningsmodel for ikke-erhvervsmæssig virksomhed til honorarmodtagere.

7.3.1 Nærmere om evt. afgrænsning af honorarmodtagere

Honorarmodtagere kan som nævnt kendetegnes ved at have indkomstskabende aktiviteter, der primært består af den personlige arbejdsindsats for forskellige hvervgivere.

De forskellige typer hvervgivere kan variere meget i forhold til, hvad den enkelte honorarmodtager beskæftiger sig med.

Nogle honorarmodtagere, der holder foredrag i virksomheder, offentlige institutioner o. lign. fx i forbindelse med teambuilding, vil ofte have den samme type hvervgivere. Disse hvervgivere er kendetegnet ved, at de har ansatte og er vant til at indeholde skat og moms, indberette udbetalinger og indbetale skattebeløb til skattemyndighederne.

Andre honorarmodtagere kan være beskæftiget af meget forskellige typer af hvervgivere. Der kan fx være tale om en ballonmand eller kunstner, der både bliver beskæftiget til optræden i virksomheder og institutioner, men som samtidigt også kan blive hyret af private til fx private fødselsdagsarrangementer.

I de såkaldte lønmodtagerregler i ligningslovens § 16, stk. 1, omfattes efter gældende regler vederlag til honorarmodtagere i de tilfælde, hvor der er tale om personligt arbejde udenfor tjenesteforhold og vederlag til honorarmodtagere, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollektive organer. Det kan overvejes at bruge en tilsvarende afgrænsning for en eventuel ændring af reglerne for beskatning af honorarmodtagere.

7.3.2 Opgørelse af indkomst efter de samme regler som for lønmodtagere

Honorarmodtageres aktivitet minder på en række punkter om de aktiviteter, der udføres af lønmodtagere. Det er derfor nærliggende at overveje, i hvilket omfang det er muligt at anvende de samme skatteregler for honorarmodtagere som for lønmodtagere.

En lønmodtager kan fradrage udgifter til befordring efter reglerne i ligningslovens § 9 C. Lønmodtagere, der i forbindelse med kundeopsøgende aktiviteter afholder udgifter til befordring, der vedrører flere arbejdsgivere på én gang, kan endvidere foretage fradrag for befordringsudgifter efter ligningslovens § 9 B. Lønmodtagere har endvidere mulighed for at modtage skattefri rejse- og befordringsgodtgørelse efter reglerne i ligningslovens § 9 A, eller foretage fradrag med standardsatserne i § 9 A. Fradraget skal ske i den skattepligtige indkomst, dvs. som såkaldt ligningsmæssigt fradrag, hvilket betyder, at skatteværdien af fradraget er 25,6 pct. (2022) i en gennemsnitskommune, inkl. kirkeskat.

Honorarmodtagere har mulighed for at få fradrag for udgifter til erhvervsmæssig befordring enten med de faktiske udgifter eller med Skatterådets sats, jf. ligningslovens § 9 B. Hvis de afholder rejseudgifter i forbindelse med honorarvirksomheden, kan de imidlertid ikke fradrage udgifterne efter standardsatser i ligningslovens § 9 A, som det er tilfældet for lønmodtagere og selvstændigt

erhvervsdrivende, bortset fra honorarmodtagere, som er medlemmer af eller medhjælpere for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd og lign., hvis de aflønnes med et vederlag, der er A-indkomst. Det betyder, at de fleste honorarmodtagere udelukkende kan fradrage faktiske, dokumenterede rejseudgifter i den personlige indkomst efter nettoindkomstprincippet, dvs. at der skal være en direkte sammenhæng mellem udgiften og den indkomstskabende aktivitet.

Honorarmodtagere, som foretager fradrag efter nettoindkomstprincippet, skal foretage fradraget i den personlige indkomst, hvilket betyder, at skatteværdien af fradraget er 37,7-52,7 pct. i en gennemsnitskommune, inkl. kirkeskat.

Hvis reglerne for lønmodtagere og honorarmodtagere skal paralleliseres, kan det overvejes at lade honorarmodtagere anvende de samme regler som lønmodtagere.

Det kan mest oplagt overvejes at give mulighed for at anvende standardsatsen for rejseudgifter i stedet for at fradrage de faktiske udgifter (med en grænse på 29.600 kr. (2022-niveau) som også gælder for lønmodtagere). Det kan endvidere overvejes, om hvervgiveren skal kunne udbetale skattefri rejse- og befordringsgodtgørelse. Det bemærkes, at honorarmodtagere har et løsere tilknytningsforhold til deres hvervgivere, end lønmodtagere har til deres arbejdsgivere, og at honorarmodtagere typisk har flere hvervgivere, end lønmodtagere har arbejdsgivere.

Standardfradrag medfører i sagens natur, at der ikke stilles krav om beløbsmæssigt sammenfald mellem afholdte udgifter og standardsatsen, der kan foretages fradrag med, men det bør ikke medføre en lempelse af kravet om, at der skal være en direkte sammenhæng mellem rejseudgiften og den indkomstskabende aktivitet ved honorarvirksomhed. Denne sammenhæng vil skulle dokumenteres/sandsynliggøres, uanset om fradraget foretages efter standardsatser eller faktiske udgifter. Det vil alt andet lige være nemmest at dokumentere en sammenhæng mellem rejseudgiften (efter standardsats) og indkomsten, hvis der er afholdt udgifter.

Frdrag med standardsats bør – ligesom fradrag for faktiske udgifter – kun kunne nedbringe indkomst fra honorarvirksomheden (dvs. kildeartsbegrænsning). Endvidere skal de gældende almindelige betingelser for at foretage fradraget efter standardsatser være opfyldt, herunder at honorarmodtageren på grund af afstanden mellem bopæl og et midlertidigt arbejdssted ikke har mulighed for at overnatte på sin sædvanlige bopæl. For så vidt angår skattefrie rejsegodtgørelser, bør der tilsvarende de gældende regler være krav om, at hvervgiveren fører den fornødne kontrol.

Hvis fradraget skal fastsættes som for lønmodtagere, skal det foretages i den skattepligtige indkomst. Det betyder, at fradragsværdien af en honorarmodtagers standardfradrag vil blive lavere end fradragsværdien af en honorarmodtagers faktiske udgifter. Alternativt skal honorarmodtagere på dette punkt behandles anderledes end lønmodtagere og kunne foretage fradraget i den personlige indkomst ligesom selvstændigt erhvervsdrivende. Herved svækkes hensynet til parallelitet med lønmodtagerne dog.

En ændring vil give mulighed for, at honorarmodtagere kan vælge mellem at fradrage de faktiske rejseudgifter efter nettoindkomstprincippet eller foretage fradrag med samme standardsats, som gælder for lønmodtagere og selvstændige.

En sådan ændring af de gældende regler (indførelse af valgfrihed) vil isoleret set medføre et mindreprovenu.

7.3.3 Opgørelse af indkomst efter den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatningsmodel for ikke-erhvervmæssige virksomheder

I afsnit 6 skitseres en ændret beskatningsmodel for ikke-erhvervmæssige virksomheder, hvorefter virksomhederne som udgangspunkt får mulighed for at opgøre den skattepligtige indkomst efter de regler, der gælder for selvstændigt erhvervsdrivende. Behovet for en ordning er begrundet i, at det kan være svært at finde ud af, hvorvidt der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed eller ej og som følge heraf, hvilke regler der gælder for indkomstopgørelsen. Endvidere skal ordningen udformes, så der skabes mulighed for, at også ikke-erhvervmæssige virksomheder kan fremføre skattemæssigt underskud til modregning i virksomhedens overskud i senere indkomstår. Denne ordning skal gælde for virksomheder, der efter en konkret vurdering ikke kan anses for at være drevet erhvervmæssigt. Ordningen skal medvirke til at skabe en vis sikkerhed for den skattemæssige behandling af disse virksomheder.

Der vil dog skulle foretages en sondring mellem virksomheder, der har et erhvervmæssigt formål, og virksomheder, der i et væsentligt omfang tjener et privat formål.

Der henvises til afsnit 6 for en nærmere beskrivelse af ordningen.

Det kan overvejes, om ordningen også skal finde anvendelse for honorarmodtagere. Det bemærkes, at i det omfang honorarer indgår i ikke-erhvervmæssig virksomhed, vil de blive omfattet af ordningen, ligesom honorarer, der indgår i selvstændig erhvervsvirksomhed, i sagens natur bliver beskattet sammen med den øvrige indkomst i virksomheden.

Den ændrede beskatningsordning er som nævnt begrundet i, at det kan være svært at finde ud af, om der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed eller ej og som følge heraf, hvilke regler der gælder for indkomstopgørelsen. For honorarmodtagerne vil tvivlen kunne opstå ved vurderingen af, om et givent honorar indgår i en virksomhed eller ej. Vurderingen vil i mange tilfælde ikke give anledning til tvivl, fordi honoraret enten har enkeltstående karakter eller klart er erhvervet som led i en virksomheds virke. Herudover vil der være honorarer, hvor det kan være mere vanskeligt at vurdere, om de indgår i en virksomhed, typisk ved ikke-erhvervmæssig virksomhed. Det vil således være for denne gruppe, hvor der kan være en tvivl, der ville kunne afhjælpes med et ensartet regelsæt.

Den ændrede beskatningsmodel udformes, så der skabes mulighed for, at også ikke-erhvervmæssige virksomheder kan fremføre skattemæssigt underskud til modregning i virksomhedens overskud i senere indkomstår. Ligesom for underskud for ikke-erhvervmæssig virksomhed er der ikke efter gældende regler adgang til fremførelse af underskud fra honorarvirksomhed. Imidlertid er det kendetegnende for honorarmodtagerne, at størstedelen har ingen eller relativt beskedne fradragberettigede udgifter. Endvidere er fradragene kildeartsbegrænset, og ligesom for ikke-erhvervmæssig virksomhed bør kildeartsbegrænsningen opretholdes.

Selv om der af Landsskatterettens praksis ses mulighed for at foretage fradrag i den samlede indkomst fra ensartede aktiviteter i honorarvirksomhed¹¹, således at fradrag eller afskrivninger ikke skal fordeles ud på enkeltstående aktiviteter, så medfører kildeartsbegrænsningen, at det kun er de udgifter, der er direkte forbundet med honorarindkomsten, som kan trækkes fra. Det betyder, at kildeartsbegrænsningen i sig selv vil lægge en vis begrænsning på muligheden for at modregne i indkomst fra efterfølgende indkomstår, især hvis underskuddet vedrører honorarer af enkeltstående karakter. Håndteringen af kildeartsbegrænsningen i forbindelse med fremførelse, herunder

¹¹ Se afsnit 4.3 Ændring af arbejdsmarkedsbidragspligten

sikring af, at et givent underskud kun kan fratrækkes i en given indkomst i et efterfølgende indkomstår, må antages at være administrativt besværligt for både borgerne og skattemyndighederne.

Det bemærkes, at honorarmodtagere allerede kan foretage afskrivninger efter afskrivningslovens kapitel 2 og 3, hvorfor den ændrede beskatningsmodel ikke vil medføre en ændring i den henseende.

Udbredelse af den ændrede beskatningsmodel til honorarmodtagere vil derimod medføre en ændring i form af, at en række særregler, der gælder for selvstændig erhvervsvirksomhed, også vil finde anvendelse i den udstrækning, de ikke undtages fra ordningen. Det betyder, at der fx vil være mulighed for at fradrage rejseudgifter efter standardsatser i ligningslovens § 9 A, (med fradrag i den personlige indkomst), at opnå fradrag for privat brug af en PC, der også bruges erhvervmæssigt og er finansieret gennem fradrag i honorarindkomsten, og at fradrage udgifter til egen misbrugsbehandling.

Det forekommer ikke nødvendigvis rimeligt at et enkeltstående eller beskedne honorarer i løbet af et indkomstår skal kunne udløse skattefrihed for privat brug af en PC, der er finansieret gennem fradrag i honorarindkomsten, eller mulighed for at foretage fradrag i honorarindkomsten for egen misbrugsbehandling. Det kan fx være en influencer, der kun har enkeltstående indkomstgenererende aktiviteter, der bruger en PC til at lave en annonce, som influenceren bliver honoreret for, for et givent produkt på sociale medier. Et andet eksempel kan være en person, der ved siden af sit primære erhverv som lønmodtager holder enkelte foredrag, der aflønnes med beskedne honorarer, hvortil der bruges en PC til forberedelse og præsentation. Det bemærkes i øvrigt, at henset til, at størstedelen af honorarmodtagerne har ingen eller relativt beskedne fradragsberettigede udgifter, vil udvidede fradragsretter kunne udnyttes til at nedbringe den skattepligtige indkomst.

7.3.4 Muligheder for at indføre indeholdelsespligt

En virksomhed har indberetningspligt, når der udbetales et honorar for personlige arbejds- eller tjenesteydelser uden for et ansættelsesforhold. Hvervgivers indberetningspligt omfatter alle former for honorarer, der ikke udgør momspligtige arbejds- eller tjenesteydelser.

Det kan derfor overvejes, om det er muligt at supplere denne indberetningspligt med en indeholdelsespligt således, at honorarmodtageren fremover betaler en foreløbig skat. I de tilfælde, hvor udbetaleren af honoraret ikke er en indberetningspligtig hvervgiver, skønnes det dog ikke at være muligt at etablere en indeholdelsesordning.

Muligheden for at indføre indeholdelsespligt eller en frivillig indeholdelsesordning ved udbetaling af honorarer er beskrevet nærmere nedenfor i afsnit 8.

7.4 Vurdering

De provenumæssige og administrative konsekvenser ved at ensrette skatteopkrævningsreglerne for honorarmodtagere og almindelige lønmodtagere vil afhænge af den konkrete udformning.

En model, hvor honorarmodtagere i højere grad sidestilles med lønmodtagere, vil bl.a. muliggøre, at rejseudgifter bliver fradragsberettigede, hvilket isoleret set vil indebære et mindreprovenu for

det offentlige. Omvendt kan indførelse af en indeholdelsespligt trække i retning af større regelefterlevelse på området.

En ændring, hvorved honorarmodtagere i højere grad sidestilles med lønmodtagere, kan indebære en beskæring af fradragsværdien for honorarmodtageres udgifter. I et arbejdsgiver/arbejdstager-forhold bygger begrundelsen for den begrænsede fradragsret og fradragsværdi for lønmodtagernes udgifter bl.a. på den forudsætning, at det vil være naturligt for arbejdsgiveren at afholde de udgifter, der knytter sig til arbejdet. Denne forudsætning kan ikke uden videre overføres til honorarmodtagere, der ofte har flere hvervgivere, og en generel ligestilling af honorarmodtagere med lønmodtagere vil i denne henseende føre til en skærpet beskatning af honorarmodtagere.

Udbredelse af den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatning for ikke-erhvervmæssig virksomhed vil medføre en større ensartethed ved beskatningen af hhv. selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervmæssig virksomhed og honorarmodtagere, men vil samtidig forskyde beskatningen af honorarmodtagere væk fra lønmodtagere, som honorarmodtagere har en række lighedspunkter med, herunder at det for begge parter er den personlige arbejdsindsats, der er central for honoreringen.

Det taler imod udbredelse af modellen til honorarmodtagere, at størstedelen har ingen eller relativt beskedne fradragsberettigede udgifter, som er kildeartsbegrænsede, og fremførsel af underskud er en central del af modellen. Hertil kommer, at honorarmodtagere allerede kan foretage afskrivninger efter afskrivningsloven, og at honorarer, som indgår i ikke-erhvervmæssig virksomhed, vil blive omfattet af ordningen i kraft deraf, ligesom honorarer, der indgår i selvstændig erhvervsvirksomhed, i sagens natur bliver beskattet efter reglerne for erhvervmæssig virksomhed sammen med den øvrige indkomst i virksomheden.

For så vidt angår de forskellige særregler, der alt afhængig af den ændrede beskatningsmodels udformning kan finde anvendelse, kan det være disproportionalt, at et enkeltstående eller få honorarer i løbet af et indkomstår skal kunne udløse gunstige regler om fradrag eller skattefrihed. Særreglerne er imidlertid af forskellig karakter, og der kan også være regler, som det kan være hensigtsmæssigt at udbrede til honorarmodtagere. Derfor kan det som alternativ til udbredelse af hele modellen overvejes, om enkelte særregler skal udbredes til honorarmodtagere, fx standardfradraget i ligningslovens § 9 A.

8. Indberetning af indkomstoplysninger og indeholdelse af indkomstskat

Skattelovrådet har overvejet, om der bør foretages ændringer af reglerne om indberetning og indeholdelse for personer i den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

Skattelovrådet har i sin afgrænsning af *den tredje gruppe* på arbejdsmarkedet beskrevet tre grupperinger i den erhvervsaktive befolkning: Honorarmodtagere, personligt beskattede opstartsvirksomheder og ikke-erhvervs-mæssig virksomhed.¹² I dette kapitel anvendes begrebet *hvervtager* om en person, der udfører en arbejdsopgave. Såfremt arbejdsopgaven og derved afledte indtægter er koblet til en af de tre grupper, der er beskrevet i afgrænsningen af den tredje gruppe, vil *hvervtageren* kunne betegnes som tilhørende den tredje gruppe på arbejdsmarkedet. I og med, at der fokuseres på den tredje gruppe, vil begrebet *hvervtager* fungere som et synonym for en person i den tredje gruppe. Der anvendes desuden begrebet *honorarmodtager*, såfremt der udelukkende henvises til den del af den tredje gruppe, som modtager honorarer.¹³

I dette kapitel anvendes begrebet *hvervgiver* med henvisning til den person eller virksomhed, som har en arbejdsopgave, som ønskes udført, hvoraf den fx kan udføres af en person, der kan henføres til den tredje gruppe.

¹² Skattelovrådets 'Rapport om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet' (2019): <https://www.skm.dk/skattetal/analyser-og-rapporter/skattelovraadet/2019/marts/den-tredje-gruppe>

¹³ Gruppen af honorarmodtagere, som indgår i den tredje gruppe, dækker over personer, der får udbetalt et enkeltstående arbejdsmarkedsbidragspligtigt vederlag (B-indkomst) for personligt arbejde. Der skal være tale om arbejde, der udføres uden for et ansættelsesforhold – altså ikke kontinuerlige betalinger for udført arbejde (A-indkomst). Arbejdet adskiller sig fra egentlig selvstændig erhvervsvirksomhed, som er karakteriseret ved, at personen for egen regning og risiko udøver virksomhed af økonomisk karakter med det formål at opnå et økonomisk overskud.

Der anvendes begrebet *hvervformidler* om den person eller virksomhed, som formidler ydelser mellem hvervgiver og hvervtager, fx en agent, koncertarrangør og lignende eller digital platform, der bringer de to parter sammen.¹⁴

Endelig anvendes begrebet *tredjepart*, når der henvises til, at det ikke er hvervtageren selv, der indberetter en indkomst til skatteforvaltningen, men at dette bliver gjort i form af en tredjeparts-indberetning, fx fra hvervgiveren.

8.1 Baggrund for indførelse af kildeskattesystemet

Forud for kildeskattens indførelse betalte skatteyderne indkomstskat på grundlag af de indtægter, de har optjent i året forud for skatteåret. Indkomstskatten blev beregnet på grundlag af skatteyderens indtægter i fx år 1965, men skulle først afregnes i skatteåret 1966-67. Indkomstskatten blev således først afregnet længe efter, at den skattepligtige indkomst var erhvervet.

Optræningen af stats- og kommuneskat blev forud for kildeskattens indførelse varetaget af kommunerne. Optræningsordningen og betalingsterminerne var dog forskellige fra kommune til kommune. Denne forskel og det forhold, at indkomstskatten først blev afregnet længe efter, at den skattepligtige indkomst var erhvervet, blev kritiseret fra mange sider, da det medførte en række ulemper både for skatteyderne og for det offentlige.

I situationer, hvor skatteyderens indkomst var væsentligt lavere end indkomsten, som skatten var beregnet på baggrund af, kom skatteyderne ofte i økonomiske vanskeligheder. For det offentlige medførte den tidsmæssige forskydning mellem indtægtserhvervelsen og skattens forfaldstidspunkt en risiko for skattetab.

En reform, der skulle afhjælpe ulemperne ved det daværende danske skattesystem, skulle således sikre, at skatterne så vidt muligt blev betalt samtidig med, at den skattepligtige indkomst blev erhvervet.

Efter en del tilløb i efterkrigstiden var tiden i slutningen af 1960'erne moden til, at der kunne indføres kildeskat i Danmark. Dels havde den administrative ekspertise hos såvel skattemyndighederne som hos virksomhederne nået et stadie, hvor det var forsvarligt, dels var den teknologiske udvikling nået så langt, at den ville kunne finde anvendelse i udstrakt grad. Dertil kom, at der i de øvrige skandinaviske lande og i en række andre lande allerede var gennemført kildeskatteordninger.

Spørgsmålet om at indføre en kildeskatteordning i Danmark, hvorefter skatten blev afregnet løbende og i takt med erhvervelsen af indkomsten blev behandlet i en skattelovskommission. Det var den almindelige opfattelse i skattelovskommissionen, at der ville kunne opnås væsentlige fordele for skatteyderne ved en kildeskatteordning, men samtidig havde en overvejende del af skattelovskommissionens medlemmer visse betænkeligheder i forhold til omfanget af de administrative byrder, en sådan ordning ville medføre for såvel arbejdsgiverne som skattemyndighederne.

¹⁴ I forhold til Skattelovrådets arbejde med den tredje gruppe er det alene arbejdsplatforme, der er interessante, da de i modsætning til kapitalplatforme vedrører ydelser, som primært er beskæftigelsesrelaterede. Den skattemæssige håndtering af kapitalplatforme er adresseret i *Aftale om Bedre vilkår for vækst og korrekt skattebetaling i dele- og platformsøkonomien* (maj 2018).

I 1970 blev opkrævningen af indkomstskat omlagt til et kildeskattesystem. Den egentlige nyskabelse ved kildeskatten var, at indkomsten skulle beskattes ved kilden, dvs. hos arbejdsgiveren, og ikke som hidtil hos den skattepligtige selv.

Indførelsen af kildeskat betød, at indkomstskatten blev en samtidighedsskat, hvor skatten blev opkrævet løbende samtidigt med, at skatteyderen optjente indkomsten og ikke som før 1970, hvor skatten blev betalt i året efter, skatteyderen havde optjent indkomsten.

Indførelsen af kildeskatten medførte samtidig, at der blev indført et forskudsskattesystem til brug for arbejdsgiverens løbende skattefræk. Formålet med et forskudsskattesystem var dengang og er stadig at sikre, at den foreløbige skattebetaling i løbet af året stemmer nogenlunde overens med den samlede skat, der bliver beregnet, når årets indkomster og fradrag bliver gjort endeligt op.

I de situationer, hvor det blev anset for muligt, blev den, der udbetaler indkomsten, pålagt at foretage indeholdelse.¹⁵ Dette var tilfældet, for så vidt angår arbejdsgivere, pensionsudbetalere mv., hvor forventningen var, at udbetalingerne ville ske med faste intervaller over en længere periode. Sådant indkomst, hvor der skulle indeholdes skat, blev benævnt A-indkomst. Alle øvrige indkomster blev benævnt B-indkomst, og for sådan indkomst, blev det vurderet, at den, der udbetalte indkomsten, ikke burde pålægges at indeholde skatten. Det var dermed fortsat skatteyderen selv, der skulle sørge for at indbetale skatten. Med kildeskatteordningen var målet dels, at de foreløbige skattebeløb i så mange tilfælde som muligt svarede til de endelige skattebeløb, så der ikke skulle ske efterregulering, dels at en efterregulering, hvis den var nødvendig, i langt de fleste tilfælde, skulle kunne foretages på grundlag af de oplysninger, skattemyndigheden allerede var i besiddelse af.

Beløb, der er gjort til A-indkomst, fremgår af kildeskattelovens § 43. Den vigtigste gruppe er indtægt i form af løn og lignende. Herudover er der medtaget en række indkomster, for hvilke det ligesom for løn er karakteristisk, at den enkelte udbetaling i det væsentlige udgør en nettoindkomst for modtageren.

Der er ikke oplyst nærmere om, hvordan eller hvorfor afgrænsningen af A-indkomst og B-indkomst kom til at se ud, som den gør. At beløb, der er gjort til A-indkomst, har karakter af at være løn eller lignende, og at den enkelte udbetaling i det væsentlige udgør en nettoindkomst for modtageren kan være en af årsagerne til, at udbetaling af honorarer ikke blev omfattet af indberetningspligt. Det bemærkes i den forbindelse, at en indberetningspligtig typisk ikke vil have kendskab til honorarmodtagerens evt. driftsudgifter, som knytter sig til erhvervelsen af honoraret. Derved vil den indberetningspligtige ikke kunne indberette honorarmodtagerens (netto)skattepligtige indkomst. Derudover vil der ikke kunne indeholdes en endelig skat af de enkelte indkomsterhvervelser, når indkomsterhvervelsen udgør en bruttoindkomst, som til dels modsvares af driftsudgifter, der er afholdt på andre tidspunkter end ved de enkelte indkomsterhvervelser. Indtægt fra selvstændig erhvervsvirksomhed er et eksempel på en sådan indkomst.

Gennem forskudsopgørelsen og indførelse af B-skatterater i løbet af året, blev skatten af B-indkomst dog også gjort til en samtidighedsskat, forudsat at forskudsregistreringen er korrekt og om

¹⁵ Begrebet *indeholdelse* dækker over en pligt til at foretage skattefræk, som påhviler den, der løbende udbetaler løn- og kapitalindkomster. Det er fx arbejdsgiveren, som i forbindelse med lønberegningen skal foretage skattefræk inden den skattepligtige får udbetalt sin nettoløn, og derefter skal indbetale medarbejderens forskudsskat til Skatteforvaltningen. Dette registreres i arbejdsgiverens bogføring.

nødvendigt opdateres løbende. For så vidt angår B-indkomst sker der således ikke indeholdelse af kildeskat. For honorarer, der er B-indkomst, er der dog indberetningspligt¹⁶ for den, der som led i virksomhed, udbetaler honoraret.

Argumenterne mod indførelsen af kildeskatten var bl.a., at før man indførte kildeskat indbetalte den skattepligtige selv sin skat, hvorved det var helt tydeligt for den skattepligtige, hvad den fulde indkomst var, og mærkbart hvor meget, der blev betalt i skat. Kildeskatten betød, at den skattepligtige fik sin nettoløn udbetalt fra arbejdsgiveren, og at den skattepligtige ikke i samme grad var opmærksom på, hvor stor den reelle skattebetaling var. Modstandernes argument var, at når skatten afregnes løbende og den skattepligtige kun fik sin nettoløn udbetalt, oplevede man skattefrykts størrelse på en anden og mindre synlig måde. Dette ville på sigt kunne føre til stigende skatter og offentlige udgifter.

I dag er de skattepligtige vant til – og forventer – at blive præsenteret for en årsopgørelse, som viser årets samlede indkomster og fradrag, ligesom de skattepligtige forventer, at skatten afregnes løbende, så man ikke selv skal foretage afregning heraf. Kildeskattesystemet minimerer således den skattepligtiges eventuelle udfordringer med at oplyse sine indtægter korrekt og med selv at afregne sin skat. Systemet bidrager dermed til, at der i højere grad sker korrekt beskatning, og at risikoen for restskat og skatterestancer mindskes. For mange borgere medfører kildeskattesystemet, at de bliver præsenteret for en korrekt årsopgørelse, og at de således ikke skal foretage ændringer. Kildeskattesystemet medfører herudover, at den løbende skat, som er betalt i løbet af året, for mange skatteydere stort set svarer til den endelige skat, som opgøres i forbindelse med årsopgørelsen, og at der dermed alene opstår en lille restskat eller en lille overskydende skat.

De betænkeligheder, der var knyttet til kildeskatten ved dens indførelse, gør sig ikke gældende i samme omfang i dag. En evt. udvidelse af kildeskatten til at omfatte flere eller nye indkomsttyper vurderes således at ville være mindre kontroversielt, end det var i 1960'erne. Da kildeskatten blev indført, var andelen af honorarmodtagere set i forhold til lønmodtagere beskeden. Tiden er en anden i dag. Det skyldes primært den teknologiske udvikling, som har ført en række nye forretningsmodeller og arbejdsmetoder med sig. Derfor må det antages, at der vil være væsentligt større andel af honorarmodtagere i dag, end det var tilfældet, da kildeskatten blev indført. Dertil viser målgruppeundersøgelsen, at der generelt er opbakning til synspunktet om, at ansvaret for at indberette indtægter i fremtiden skal ligge hos den, der udbetaler pengene.¹⁷ I den forbindelse bemærkes, at mulighederne for indberetning er både lettere og væsentligt mindre byrdefulde i dag end det var tilfældet først i 1970'erne. Dette skyldes primært et mangeårigt fokus på og ønske fra skattemyndighedernes side om at stille velfungerende, brugbare indberetningsløsninger til rådighed for de indberetningspligtige.

8.1.1 Nærmere om udformningen af kildeskattesystemet

Indførelsen af kildeskatten medførte samtidig, at der blev indført et forskudsskattesystem til brug for arbejdsgiverens løbende skattefræk, med det formål at den foreløbige skattebetaling i løbet af året stemmer nogenlunde overens med den samlede skat, der bliver beregnet, når årets indkomster og fradrag bliver gjort endeligt op.

¹⁶ Begrebet *indberetningspligt* påhviler den, der danner kilden eller datagrundlaget til skattefradrag og løn- og kapitalindkomster, som ikke er omfattet af indeholdelsespligten for A-skat. Det er fx pengeinstituttet, fagforeningen eller forvalteren af ophavsrettigheder, som skal indberette datagrundlaget for den enkelte skatteyder til Skatteforvaltningen til brug for fortryk på oplysningskemaet eller årsopgørelsen.

¹⁷ Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

Til brug for indeholdelse af A-skat mv. udarbejder Skatteforvaltningen således skattekort og bikort eller frikort, hvis betingelserne herfor er opfyldt, vedrørende de skattepligtige, som forventes at få A-indkomst i det pågældende år.

Den indeholdelsespligtige (arbejdsgiveren), som udbetaler A-indkomst til den skattepligtige, skal indhente skattekort, bikort eller frikort (e-skattekort) elektronisk fra Skatteforvaltningen. Hvis en indeholdelsespligtig ikke kan trække et skattekort elektronisk på en skattepligtig, vil den indeholdelsespligtige skulle indeholde 55 pct. af den udbetalte eller godskrevne A-indkomst uden fradrag.

Ved enhver udbetaling af A-indkomst skal den, for hvis regning udbetalingen foretages, indeholde A-skat i det udbetalte beløb. Arbejdsgivere m.fl., der udbetaler arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, skal også indeholde arbejdsmarkedsbidraget.

A-indkomst er skattepligtig indkomst, hvori der skal indeholdes A-skat. A-indkomst er bl.a. alle former for vederlag i penge for personligt arbejde i tjenesteforhold. Det er fx løn, feriegodtgørelse, tantieme, provision, drikkepenge og lignende ydelser.

A-indkomst er typisk indkomsttyper, som forventes at ville blive udbetalt til modtageren løbende. Udover de nævnte former for lønindkomst omfatter A-indkomst også fx overførselsindkomster og pensioner. Derimod omfatter A-indkomstbegrebet ikke enkeltstående udbetalinger som fx honorarer.

Indeholdelsen af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag skal som udgangspunkt ske ved udbetalingen af A-indkomsten.

Alle, der i en kalendermåned i deres virksomhed har udbetalt eller godskrevet A-indkomst, skal hver måned indberette en række oplysninger herom til indkomstregisteret. De indberettede oplysninger anvendes efterfølgende til fortryk på den skattepligtiges årsopgørelse og til at opkræve den indeholdte skat.

Den, som har indeholdt A-skat eller bidrag, hæfter over for det offentlige for betaling af de indeholdte beløb. Er indeholdelsen foretaget, kan hæftelsen alene gøres gældende overfor den indeholdelsespligtige og ikke overfor lønmodtageren.

Når den indeholdelsespligtige ikke har indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, hæfter den indeholdelsespligtige og lønmodtageren som udgangspunkt solidarisk for de ikke-indeholdte A-skatter og arbejdsmarkedsbidrag.

Krav vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag kan rettes mod lønmodtageren, hvis der ikke er sket indeholdelse, mens den indeholdelsespligtige kun hæfter, hvis vedkommende har indeholdt eller har udvist forsømmelighed i forhold til manglende indeholdelse.

8.1.2 Tendenser og udfordringer ved gruppen uden for kildeskattesystemet (B-indkomst)

Internationalt vinder udbredelsen af freelancere og andre hvervtagere med løsere tilknytning til det traditionelle arbejdsmarked stadig større indpas. Samme tendens gør sig på nuværende tidspunkt ikke gældende i Danmark, hvor antallet af personer i den tredje gruppe, som har registrerede skattepligtige indkomster af deres aktiviteter, er forholdsvist stabilt. Der er dog forhold, som taler for, at udviklingen i beskæftigelsesmønstret også i højere grad kan slå igennem i Danmark på

sigt, særligt som følge af udbredelsen af digitale platforme, men også som følge af væksten i nye indtjeningskilder fra sociale medier og eSport.¹⁸

Mange af de nye indkomstformer, som ofte er båret af den teknologiske- og globale udvikling, er baseret på, at den skattepligtige selv skal oplyse om indkomsten. Af den grund indberettes eventuelle skattepligtige indtægter ikke nødvendigvis af tredjeparter for disse grupper. I alt bliver ca. 80 pct. af den tredje gruppes samlede honorarindtægter indberettet af tredjeparter, mens de resterende 20 pct. af indtægterne bliver oplyst af de skattepligtige selv.¹⁹ Det er dog vigtigt at være opmærksom på, at der ved fx arbejdsplatformene kan være tale om almindeligt arbejdsgiver/lønmodtagerforhold i skatteretlig henseende, hvilket medfører, at arbejdsplatformen har en indberetnings- og indeholdelsespligt.

For så vidt angår indtægter gennem digitale platforme, tjente ca. 1 pct. af befolkningen i 2017 penge via arbejdsplatforme, og 1,5 pct. tjente penge via kapitalplatforme.²⁰ Skattestyrelsens hidtidige kontroller af indkomst fra udvalgte arbejdsplatforme indikerer, at der er lav regelefterlevelse for så vidt angår nogle af disse nye indkomstformer, og at der generelt en udbredt uvidenhed om, hvordan man oplyser indkomst og angiver moms korrekt. Dertil er de nye indkomstformer i den tredje gruppe kun i begrænset omfang repræsenteret i den kvantitative del af målgruppeundersøgelsen om den tredje gruppe, hvilket kan indikere, at der er et mørketal i form af, at de pågældende skatteydere ikke oplyser deres indtægter og/eller at udviklingen i de nyere beskæftigelsesformer endnu ikke er tilstrækkelig omfattende til at kunne aflæses.²¹

En større udbredelse af aktiviteter i den tredje gruppe kan potentielt føre til, at B-indkomst vil udgøre en større andel af de samlede indkomster fremover, om end andelen formentlig fortsat vil være relativt beskeden. Derved kan andelen af indkomst, der er omfattet af en obligatorisk indeholdelse af skat, falde tilsvarende, ligesom andelen af indkomst der ikke er pålagt en indberetningspligt kan stige.

Manglende indberetning og indeholdelse af skat fra nye indkomstformer vil potentielt kunne reducere de offentlige skatteindtægter. Ligeledes vil et aftagende omfang af indberetning og obligatorisk indeholdelse af skat også kunne føre til en øget risiko for angivelsesfejl og skatteunddragelse. Desuden kan der være tilfælde, hvor hvervgiver/hvervformidler og hvervtager har en fælles interesse i, at der indeholdes skat af hvervtagerens indkomst, fordi det kan bidrage til at tiltrække hvervtagere og sikre mod sort arbejde.

Hos nogle honorarmodtagere ses større restskatter, hvilket kan indikere, at nogle honorarmodtagere ikke har fokus på løbende at tilpasse deres forskudsregistrering. Desuden ses der hos nogle

¹⁸ Skattelovrådets 'Rapport om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet' (2019): <https://www.skm.dk/skattetal/analyser-og-rapporter/skattelovraadet/2019/marts/den-tredje-gruppe>

¹⁹ Opgørelsen indeholder alene oplysninger om honorarmodtagernes honorarindtægter, som er kendt for Skatteforvaltningen. Honorarmodtagere udgør 63 pct. af den tredje gruppe, mens opstartsvirksomheder udgør 32 pct. og ikke-erhvervs-mæssige virksomheder udgør 5 pct. Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

²⁰ Digitalisering af arbejdsmarkedet Danskernes erfaring med digital automatisering og digitale platforme. Anna Ilsøe & Louise Weber Madsen, Københavns Universitet (2017): https://faos.ku.dk/publikationer/forskningsnotater/fnotater-2017/Fnotat_157_-_Digitalisering_af_arbejdsmarkedet.pdf

²¹ Dataudtrækket, som var udgangspunktet for stikprøveudvælgelsen til spørgeskemaundersøgelsen, var baseret på indkomståret 2017, der på udtræktidspunktet var det seneste tilgængelige år.

honorarmodtagere manglende afregning af de løbende B-skattearter, hvilket indikerer, at der heller ikke er fokus på de forskudsvisse indbetalinger. 2

Gældsstyrelsen oplyser, at personskyldnere der i 2019 modtog arbejdsmarkedsbidragspligtige honorarindtægter i gennemsnit skyldte 102.000 kr.²² Personskyldnere, som modtog arbejdsmarkedsbidragspligtige honorarindtægter på 100.000 kr. eller derover i 2019, skyldte i gennemsnit ca. 244.000 kr.²³ Til sammenligning kan det oplyses, at den gennemsnitlige gæld pr. personskyldner ultimo 2020 på landsplan er ca. 102.000 kr.²⁴

De automatiske reguleringer af forskudsregistreringerne ændrer trækprocenten og skattekortfradraget bl.a. på baggrund af oplysninger fra både året før, som kommer fra den seneste årsopgørelse, og løbende oplysninger, som typisk kommer fra indkomst, dvs. lønindkomster, dagpenge og indberetningspligtige honorarer. De automatiske reguleringer af forskudsregistreringerne bidrager til at der i visse tilfælde automatisk bliver taget højde for ændring i indkomsten. Det kan fx nævnes, at B-skattearter på op til 25.000 kr. under visse nærmere betingelser kan medregnes til A-skatten ved en ekstraordinær forhøjelse af trækprocenten.²⁵ En korrekt forskudsregistrering bidrager til at imødegå risikoen for inddrivelsesudfordringer, men garanterer ikke selve afregningen af skatten og sikrer dermed ikke fuldt mod restskatter og eventuelle udfordringer med efterfølgende opkrævning og inddrivelse.²⁶

Der er ikke som sådan tale om nye, unikke udfordringer for den tredje gruppe, men udfordringerne kan opleves i højere grad end for andre borgere som følge af, at såvel den traditionelle som den nye del af den tredje gruppe i højere grad selv skal oplyse indtægter og har begrænsede forudsætninger for at håndtere sine skatteforhold korrekt, hvilket generelt leder til flere fejl for målgruppen og evt. også til skattesnyd.

I de nedenstående afsnit præsenteres forskellige mulige tiltag. I afsnit 8.2 præsenteres mulige tiltag vedr. udvidet indberetning af indkomstoplysninger og i afsnit 8.3 præsenteres mulige tiltag vedr. udvidelse af indeholdelsespligten. Tiltagene, som er præsenteret i de to afsnit, fremgår i nedenstående boks 3.

²² Der er alene tale om personers gæld ifm. B- og Restskat.

²³ Der er alene tale om personers gæld ifm. B- og Restskat.

²⁴ Der er tale om personernes samlede gæld til det offentlige, dvs. bl.a. ubetalte skatter, afgifter og bøder.

²⁵ Jf. Kildeskattebekendtgørelsen § 12. Læs mere om B-skattearter, der indregnes i trækprocenten, på Skatteministeriets hjemmeside: <https://www.skm.dk/skattetal/statistik/arkiv/b-skat-indregnes-i-traekprocenten/>

²⁶ Læs mere om forskudsskattesystemet på Skatteministeriets hjemmeside: <https://www.skm.dk/skattetal/statistik/arkiv/forskudssystemet-faktaside/>

Boks 1. Mulige tiltag, som beskrives i afsnittet

2 Udvidelse af indberetningspligten for indkomstoplysninger

2.1 Indberetningspligt for danske arbejdsplatforme

En indberetningspligt vil betyde færre byrder for den skattepligtige og vil minimere den skattepligtiges evt. udfordringer med at oplyse sine indtægter korrekt. Forslaget vil kunne bidrage til, at der i højere grad vil kunne sikres korrekt beskatning, og vil betyde bedre muligheder for kontrol af regelfølelsen.

2.2 Frivillig indberetning for arbejdsplatforme

En mulighed for frivillig indberetning kan være med til at sikre, at Skatteforvaltningen fremadrettet modtager flere oplysninger om den tredje gruppes arbejdsindtægter fra digitale platforme. Forslaget vil betyde færre byrder for den skattepligtige, minimere den skattepligtiges evt. udfordringer med at oplyse sine indtægter korrekt og vil betyde bedre muligheder for kontrol af regelfølelsen.

3 Udvidelse af indeholdelsespligten

3.1 Indeholdelsespligt ved udbetaling af honorarer

En model for indeholdelse af skat i forbindelse med udbetaling af honorarer forventes at ville betyde en mere effektiv opkrævning af skat, ligesom en sådan model vil medføre en byrdeletelse for de honorarmodtagere, som ikke vil skulle indbetale deres B-skatteater som hidtil.

3.2 Mulighed for frivillig indeholdelse af indkomstskat ved honorarer

Forslaget vil betyde en byrdeletelse for de honorarmodtagere, som omfattes, og som ikke længere selv skal indbetale deres B-skatteater. En frivillig ordning om indeholdelse af kildeskat af honorarindtægter kan være et aktiv for den, der udbetaler honoraret i form af mulighed for at tiltrække honorarmodtagere og sikre sig mod sort arbejde.

3.3 Udvidelse af indeholdelsespligten for arbejdsplatforme

Det må antages, at den skattepligtige generelt har interesse i, at der sker indeholdelse og afregning af kildeskat af indtægten, da det både mindsker risikoen for restskat og kan gøre det nemmere at afregne sin skat. Dertil vil forslaget betyde en mere effektiv opkrævning af indkomstskatten gennem arbejdsplatforme.

3.4 Mulighed for frivillig indeholdelse af indkomstskat for arbejdsplatforme

Forslaget vil betyde en lettelse for de hvervtagere, som omfattes og ikke længere skal stå for at betale den del af deres skat. En frivillig ordning kan være et aktiv for en arbejdsplatform i form af mulighed for at tiltrække hvervtagere og sikre sig mod sort arbejde.

8.2 Udvidelse af indberetningspligten for indkomstoplysninger

Der er pligt til at indberette oplysninger om indkomster, fradrag, formue og ansættelsesforhold m.v. efter en række bestemmelser i skatteindberetningsloven. De indberetningspligtige er navnlig arbejdsgivere, der skal indberette om løn mv., og pengeinstitutter mv., der skal indberette om deres kunders finansielle forhold og afkastet heraf, foreninger mv., der modtager gaver, og offentlige myndigheder, der udbetaler overførselsindkomster eller tilskud.

Indberetningerne fra tredjepart er med til at sikre datagrundlaget til brug for dannelsen af borgernes årsopgørelser og oplysningsskemaer.

Der eksisterer allerede i dag indberetningspligt vedr. udbetaling af honorarer. For honorarer, der er B-indkomst, er der indberetningspligt for den, der som led i virksomhed, udbetaler honorar for arbejds- og tjenesteydelser, der ikke er A-indkomst. Platforme, som formidler ydelser, hvor vederlaget udgøres af honorarer, er ikke indberetningspligtige, da de blot formidler ydelserne og honorarerne. Dette gælder uanset, at formidlingen sker som led i en virksomhed. Indtægterne skal således oplyses af honorarmodtagerne.²⁷

²⁷ Fra 2021 vil danske kapitalplatforme inden for udlejning af bil, båd og bolig, have pligt til at tredjepartsindberette oplysninger om udbydere til Skattestyrelsen, mens der vil skulle indgås frivillige aftaler med udenlandske platforme. En sådan aftale er indgået med Airbnb.

En indberetningspligt for danske arbejdsplatforme vil betyde, at Skatteforvaltningen vil komme i besiddelse af oplysninger, som kan bruges til oplysningsformål i den enkelte skatteydere skatteoplysninger på skat.dk eller til kontrolformål. I det omfang indkomsten kan fortrykkes og feltlås på den skattepligtiges årsopgørelse, vil der ske korrekt beskatning af den skattepligtige. Det bemærkes, at hvis indkomsten fortrykkes og feltlås, vil det kræve yderligere felter, hvori den skattepligtige selv kan oplyse om andre tilsvarende indtægter, som ikke er optjent via en platform, og dermed ikke indberettet, samt selv kan oplyse om eventuelle fradragsberettigede udgifter ifm. indkomsterhvervelsen. Dertil vil den skattepligtige ikke være forpligtet til at give oplysningerne, hvis der indføres en indberetningspligt i skatteindberetningsloven, og oplysningerne skal anvendes i årsopgørelsen, jf. § 8, eller låses i oplysningsskemaet, jf. § 15, jf. SKL § 2, stk. 2.

Regelefterlevelsen på personområdet

Af den tredje gruppes samlede honorarindtægter, som Skattestyrelsen har oplysninger om, indberettes som nævnt ca. 80 pct. af tredjeparter, mens de resterende 20 pct. oplyses af de skattepligtige selv. De 20 pct. af honorarindtægterne, som oplyses af de skattepligtige selv, udgør ca. 1,9 mia. kr.²⁸ En væsentlig andel af honorarindtægterne på ca. 1,9 mia. kr. årligt, som ikke tredjepartsindberettes, kan skyldes, at indtægterne ikke er omfattet af de gældende indberetningspligter, som fx ikke omfatter udbetalinger fra privatpersoner eller formidlere af tjenesteydelser.²⁹

Skatteforvaltningen foretager hvert andet år en regelefterlevelsundersøgelse, hvor danskernes efterlevelse af skattereglerne kortlægges. Skatteforvaltningens regelefterlevelsundersøgelser viser generelt, at manglende regelefterlevelse for borgere primært opstår på de områder, hvor den skattepligtige selv skal oplyse sine indtægter og fradrag. Regelefterlevelsundersøgelserne viser også, at fejlprocenten er væsentligt højere for honorarmodtagere end for borgere, der udelukkende har A-indkomst.³⁰

Når oplysningerne indberettes fra tredjepart, modtager Skatteforvaltningen således i højere grad korrekte oplysninger, end hvis den skattepligtige selv skal oplyse om sine forhold. Derved har Skatteforvaltningen bedre muligheder for at udarbejde korrekte skatteansættelser og dermed sikre en højere regelefterlevelse.

Samtidig tegner der sig et billede af, at den laveste regelefterlevelse på borgerområdet findes på områder, hvor der alene er oplysningspligt for skatteyder. Det er derfor relevant at se nærmere på mulighederne for at øge tredjepartsindberetninger.

Nedenfor præsenteres mulige tiltag om at indføre henholdsvis en indberetningspligt for danske arbejdsplatforme (pkt. 8.2.1) og frivillig indberetning for arbejdsplatforme (pkt. 8.2.2).

8.2.1 Indberetningspligt for danske arbejdsplatforme

Forslaget indebærer, at der indføres en pligt for danske arbejdsplatforme, der formidler tjenesteydelser og lignende, til at indberette sine brugeres indtægter til Skatteforvaltningen.

Det bemærkes, at forslaget som udgangspunkt alene vil berøre den del af den tredje gruppe, hvor arbejdsopgaven aftales via en digital hvervformidler. Det skyldes som nævnt, at der allerede i mange tilfælde eksisterer indberetningspligt vedr. udbetaling af honorarer, men at platforme, hvor

²⁸ Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

²⁹ Det bemærkes, at der kan være et mørketal i form af at andelen af honorarindtægter, der burde oplyses, er højere end andelen af honorarindtægter, der reelt bliver oplyst.

³⁰ Kilde: Skattestyrelsens undersøgelser af regelefterlevelse

vederlaget udgøres af honorarer, ikke er indberetningspligtige, når de blot formidler ydelserne og honorarerne mellem de hvervgivere og -tagere, der er tilknyttet platformen. Som nævnt kan der i nogle tilfælde i forvejen være en indberetnings- og indeholdelsespligt for en arbejdsplatform, fordi hvervtageren skatteretligt kan være at anse for en lønmodtager i situationen.

Det bemærkes yderligere, at i de tilfælde, hvor køberen køber tjenesteydelsen eller lignende som led i en virksomhed, vil køberen ligeledes kunne være indberetningspligtig. Der vil være mange købere, som ikke køber som led i en virksomhed, og som derfor ikke vil være indberetningspligtige. Platformen kan imidlertid ikke vide, om en given køber vil være indberetningspligtig eller ej, og derfor bør platformen have indberetningspligten i alle tilfælde. For at undgå dobbelt indberetning bør køberne skulle friholdes i alle tilfælde, hvor platformen har indberetningspligten.

Muligheder

Det forventes, at en indberetningspligt vil have en positiv effekt på regelefterlevelsen. En indberetningspligt vil sikre, at indtægter erhvervet gennem danske arbejdsplatforme i højere grad indberettes, herunder vil en indberetningspligt minimere den skattepligtiges evt. udfordringer med at oplyse sine indtægter korrekt. Den skattepligtige vil således fx kunne nøjes med at oplyse evt. fradragsberettigede udgifter ifm. indkomsterhvervelsen. Samlet set vurderes det, at en indberetningspligt vil betyde, at der i højere grad vil kunne sikres korrekt beskatning.

Det bemærkes, at OECD har udarbejdet modelregler for indberetningspligt vedrørende indtægter, der genereres via platforme. Modelreglerne vil kunne vedtages af interesserede medlemsstater og jurisdiktioner. Tanken med modelreglerne er, at der vil ske automatisk udveksling af de indberettede oplysninger mellem de lande, der har gennemført modelreglerne. Derved vil såvel indberetning af oplysninger som den efterfølgende udveksling heraf ske på et ensartet grundlag. OECD's modelregler blev vedtaget i juni 2020 og offentliggjort den 3. juli 2020.³¹

Der er desuden i EU-regi opnået enighed mellem landene om et EU-direktiv, som vil skulle implementeres i medlemsstaterne. Direktivet tager afsæt i OECD's modelregler og udgøres af en ændring af EU-direktivet om *administrativt samarbejde på beskatningsområdet*, og forslaget kendes også under forkortelsen DAC7. Direktivet blev vedtaget den 22. marts 2021.³²

Efter direktivet vil platforme, som formidler personlige tjenester, som noget nyt skulle indberette de pågældende hvervtageres indtægter herved. Personlige tjenester defineres som "tids- eller opgavebaseret arbejde udført af en eller flere personer". Indberetningspligten pålægges platforme i såvel som uden for EU. For så vidt angår platforme uden for EU dog kun, hvis platformen har et fast driftssted i EU eller formidler aktiviteter inden for EU. Indberetningen vil for platforme etableret i EU skulle ske til etableringslandet. Er platformen etableret uden for EU, men har et fast driftssted i EU, skal platformen indberette til det land, hvor det faste driftssted er etableret. Platforme etableret uden for EU og uden fast driftssted i EU, som dog formidler aktiviteter i EU, kan frit vælge, hvilket EU-land de vil indberette til. Indberetningen er årlig med frist den 31. januar i året efter de kalenderår, indberetningen vedrører, og de indberettede oplysninger udveksles mellem EU-landene inden udgangen af februar.

³¹ OECD's modelregler kan findes på følgende link: <http://www.oecd.org/ctp/exchange-of-tax-information/model-rules-for-reporting-by-platform-operators-with-respect-to-sellers-in-the-sharing-and-gig-economy.pdf>

³² Direktivteksten kan findes på følgende link: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:32021L0514&from=DA>

De første indberetninger og udvekslinger af oplysninger vil ske primo 2024 og vil vedrøre kalenderåret 2023. Fra og med 2023 vil Skatteforvaltningen således have et mere omfattende grundlag af kontrollere ud fra, ligesom den enkelte skattepligtige i højere grad vil have incitament til at oplyse om sine indtægter.

DAC7 bygger på OECD's modelregler for indberetningspligt vedrørende indtægter, der genereres via platforme. Modelreglerne vil kunne vedtages af interesserede medlemsstater og jurisdiktioner. Tanken med modelreglerne er, at der vil ske automatisk udveksling af de indberettede oplysninger mellem de lande, der har gennemført modelreglerne. Derved vil såvel indberetning af oplysninger som den efterfølgende udveksling heraf ske på et ensartet grundlag. OECD's modelregler blev vedtaget i juni 2020 og offentliggjort den 3. juli 2020. Modelreglerne er den 22. juni 2021 suppleret af rapporten "Model Reporting Rules for Digital Platforms: International Exchange Framework and Optional Module for Sale of Goods", som bl.a. indeholder tekst til en multilateral aftale, som de interesserede jurisdiktioner kan indgå i. Det er OECD's hensigt, at den multilaterale aftale vil blive åbnet for tilslutning fra interesserede lande medio 2022 med en tidshorisont, der svarer til DAC7's, således at den første udveksling af oplysninger vil kunne ske primo 2024.

Såfremt en national indberetningspligt indføres forud for, at DAC7 og OECD's tilsvarende aftale er klar til implementering, bør det så vidt muligt sikres, at en sådan national indberetningspligt, herunder evt. systemudvikling, er forenelig med såvel OECD's modelregler som DAC7.

Det kan hertil nævnes, at danske kapitalplatforme, der formidler bil-, båd- og boligudlejning, fra indkomståret 2021 har pligt til at indberette oplysninger om lejeindtægter mv., som en skattepligtig har opnået ved udlejning gennem platformen. Platformene skal indberette oplysninger til indkomstregistret senest den 20. januar 2022. Hvis der indføres en *indberetningspligt for danske arbejdsplatforme*, vil det medføre mere ensartede regler og vilkår for kapital- og arbejdsplatforme. Det kan hertil bemærkes, at nogle digitale platforme både agerer som arbejdsplatform og kapitalplatform, da de formidler begge typer af ydelser.

Barrierer

For at kunne håndhæve en indberetningspligt effektivt er det en forudsætning, at der er tale om fysiske eller juridiske personer, der er hjemmehørende her i landet, eller som driver virksomheden fra et fast driftssted i landet. Sker formidlingen gennem et selskab i udlandet, vil en indberetningspligt i Danmark ikke effektivt kunne håndhæves. Såfremt der alligevel indføres en indberetningspligt for udenlandske platforme, må antagelsen være, at der som følge af manglende mulighed for håndhævelse kun i begrænset omfang vil blive modtaget indberetninger. Hvis en indberetningspligt for udenlandske platforme medfører, at der alene modtages indberetninger i lille omfang, vil det alene medføre en begrænset forbedring af Skatteforvaltningens kontrolmuligheder.

Det bemærkes, at efter en implementering af DAC7, vil de danske skattemyndigheder automatisk modtage oplysninger om danske hvervtageres salg, herunder af arbejdsydelser gennem platforme i hele EU. Problemstillingen med manglende håndhævelsesmuligheder vil dermed alene gælde i forhold til platforme i tredjelande. Direktivet bygger på en global indberetningspligt, hvor også platforme i tredjelande pålægges en indberetningspligt vedrørende hvervtagere i EU. I forhold til denne globale indberetningspligt, vil de manglende håndhævelsesmuligheder dog også kunne gøre sig gældende. Det er dog muligt, at det vil være lettere for et samlet EU at få platforme i tredjelande til at indberette, end det vil være for de enkelte EU-lande. I forhold til platforme i tredjelande vil problemstillingen med manglende håndhævelsesmuligheder kunne reduceres gennem indgåelse af aftaler baseret på OECD's modelregler med lande uden for EU.

En indberetningspligt vil medføre flere byrder for platformene (tredjepart). En udfordring ved at pålægge danske platforme en indberetningspligt er som udgangspunkt, at platformene i meget begrænset omfang har et kapitalapparat. Der kan derfor være en risiko for, at platformene flytter driftssted til et andet land for derved at omgå såvel en evt. indberetningspligt som øgede byrder. DAC7 modvirker dog dette ved at indføre global indberetningspligt, ligesom en international dataudvekslingsaftale, som nævnt ovenfor, og målrettet kontrol vil kunne imødegå denne udfordring. Det vurderes desuden, at risikoen for at danske arbejdsplatforme flytter driftssted er begrænset, i og med flere platforme efterspørger en indberetningsløsning.³³

Det bemærkes, at de indberettede oplysninger ikke uden videre vil kunne anvendes til fortryk på hvervtagerens årsopgørelse. Det vil fx skulle sikres, at oplysninger fra platforme er af en kvalitet der gør, at de kan anvendes af Skatteforvaltningen. Endvidere vurderes det, at nogle hvervtagere vil have fradragsberettigede udgifter, som er forbundet med erhvervelsen af indkomsten gennem arbejdsplatformen. Hverken arbejdsplatformen eller Skatteforvaltningen vil som udgangspunkt have kendskab til hvervtagerens evt. fradragsberettigede udgifter. Den skattepligtige vil således som udgangspunkt selv skulle oplyse eventuelle fradragsberettigede udgifter.

På sigt vil det være mest hensigtsmæssigt, at de indberettede oplysninger uden videre kan fortrykkes på årsopgørelsen. Hvis oplysningerne fortrykkes på årsopgørelsen, kan det fx ske i et selvstændigt felt, som udelukkende indeholder indkomst fra digitale platforme. Hvis indkomsten fortrykkes, kan den skattepligtige informeres, fx via en pop-up-funktion i det relevante felt eller i skatteoplysningen, så den skattepligtige bliver opmærksom på indberetningen, herunder muligheden for at ændre heri, hvis feltet ikke er låst. Hvis indkomsten fortrykkes og feltlåses, vil det, som nævnt i afsnit 2, kræve yderligere felter, hvori den skattepligtige selv kan oplyse om andre tilsvarende indtægter, som ikke er optjent via en platform, og dermed ikke indberettet, samt selv kan oplyse om eventuelle fradragsberettigede udgifter ifm. indkomsterhvervelsen.

Det skitserede tiltag vedrørende indberetningspligt vil som udgangspunkt kræve systemudvikling og systemændringer af den digitale indberetningsløsning (DEL) samt tilretninger af Årsopgørelsessystemet og eventuelt tilstødende systemer. Der gennemføres i øjeblikket en foranalyse vedr. systemimplementering af DAC7, som også vil bidrage med viden om implementering af en national indberetningspligt. Det bemærkes i den forbindelse, at dele af forslaget vedr. en indberetningspligt for danske arbejdsplatforme ikke følger direkte af DAC7-direktivet, men vil kunne undersøges i en ny foranalyse i forlængelse af foranalysen vedr. DAC7. En foranalyse af sammenhængen med og krav til eksisterende systemer kan tage op til 7 måneder, og udgifterne til en foranalysen vil afhænge af, hvor mange og hvilke medarbejdere, der vil skulle indgå.

8.2.2 Frivillig indberetning for arbejdsplatforme

Forslaget indebærer, at danske såvel som udenlandske arbejdsplatforme gives mulighed for frivilligt at indberette oplysninger om sine brugeres indtægter til Skatteforvaltningen. Forslaget minder om ovennævnte forslag, men adskiller sig ved, at der ikke er tale om en pligt.

En mulighed for frivillig indberetning vurderes overordnet set ikke længere relevant, som følge af at DAC7 er blevet vedtaget, og at medlemsstaterne dermed skal indføre en indberetningspligt, som også kommer til at gælde for platforme i lande uden for EU. Forslaget er behandlet ifm. Skattelovrådets arbejde, men muligheder og barrierer vil på denne baggrund ikke gennemgås i rapporten.

³³ Kilde: Skattestyrelsen og Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

8.3 Udvidelse af indeholdelsespligten

Det kan overvejes, om en indberetningspligt for honorarer skal følges op med en indeholdelsespligt eller en mulighed for frivillig indeholdelse, dvs. at indeholdelsen af A-skat udvides til også at omfatte udbetaling af (nogle) honorarer, enten som en pligt eller som en frivillig mulighed.

8.3.1 Indeholdelsespligt ved udbetaling af honorarer

En model for indeholdelsespligt af skat ved udbetaling af honorarer, vil betyde, at der vil skulle ske indeholdelse af skat i flere indkomsttyper end tilfældet er i dag. Denne indeholdelse vil skulle ske efter samme principper som for indeholdelse af A-skat. Den, som udbetaler honorarer, vil således skulle efterleve regler og vilkår (registrering, indeholdelse, indberetning, afregning, hæftelse mv.) svarende til dem, der i dag gælder for fx arbejdsgivere ved indeholdelse af A-skat.

Nedenfor vil muligheder og barrierer i forbindelse med tiltaget først blive gennemgået på et generelt plan, hvorefter de vil blive gennemgået på baggrund af en inddeling i fire forskellige typer af hvervgivere, der udbetaler honorarer, for hvem fordele og ulemper vil gøre sig gældende i varierende grad. Inddelingen i de fire kategorier er foretaget på baggrund af, om hvervgiveren har ansatte og udbetaler A-indkomst eller ej, og om hvervgiveren udbetaler B-indkomst for over eller under 100.000 kr. Denne inddeling illustrerer, om hvervgiveren er vant til at indeholde og indberette kildeskat og/eller om hvervgiveren er vant til at udbetale B-indkomst.

Muligheder

En model, hvor der sker indeholdelse og afregning af indkomstskat ved kilden til indtægten, vil for de honorarmodtagere, der i dag skal indbetale B-skatteater, medføre en byrdelettelse, da de ikke vil skulle indbetale B-skatteater som hidtil, hvilket også gør det nemmere at afregne sin skat. Som indledningsvist beskrevet i afsnit 1 om baggrunden for kildeskattesystemet, viser målgruppeundersøgelsen, at der generelt er opbakning til synspunktet om, at ansvaret for at indberette indtægter i fremtiden skal ligge hos den, der udbetaler pengene.

Det forventes, at en udvidelse af de indkomsttyper, hvor der skal ske indeholdelse af indkomstskat, vil betyde en mere effektiv opkrævning af skat. En udvidelse af de indkomsttyper vurderes at bidrage til at sikre, at der i højere grad sker korrekt afregning af indkomstskat, da det således ikke vil være den enkelte honorarmodtager, der skal oplyse om sine forhold og afregne indkomstskat af sine indtægter. Tiltaget vil således også mindske risikoen for restskat og imødegå udfordringer med efterfølgende opkrævning og inddrivelse af restskatter.

Barrierer

Indeholdelse af indkomstskat af honorarer vil betyde øgede byrder for den, der udbetaler honoraret, og vil skulle ske efter de samme principper som for indeholdelse af A-skat.

Indeholdelse af indkomstskat for honorarer vil som udgangspunkt skulle ske ved brug af skattekort, bikort eller frikort. Det indebærer, at hvervgiver skal registreres som indeholdelsespligtig og rekvirere det relevante skattekort, bikort eller frikort elektronisk for hver enkelt hvervtager. Det svarer til det, arbejdsgivere i dag skal gøre i relation til deres ansatte. Efter at skattekortet mv. er rekvireret, modtager den indeholdelsespligtige automatisk nye skattekort mv., når dette ændres, så længe der ikke er indberettet en fratrædelsesdato.

Alternativt til at indhente skattekort, kan det overvejes, om indeholdelse af indkomstskat af honorarer skal ske med en fast procentsats. Udfordringen vil dog være, at honorarmodtageres indkomstforhold, herunder fradragsberettigede udgifter, og dermed gennemsnitlig skattesats og

skattekorffradrag kan variere betragteligt, hvorved en fast indeholdelsesprocent vil kunne medføre en væsentlig for høj eller væsentlig for lav indeholdelse. Desuden kan en fast skattesats risikere at give modtageren et indtryk af, at skatten er fuldt afregnet ved indeholdelse, hvilket den ikke nødvendigvis er. Det betyder, at honorarmodtageren eventuelt fortsat selv vil skulle afregne en del af sin indkomstskat for honorarindtægter uagtet, at der løbende er sket indeholdelse af indkomstskat.

Hvis der fx fastsættes en relativ lav fast skatteprocent, vil det imødegå udfordringen med eventuel for høj indeholdelse, men vil potentielt udløse store restskatter. En lav fast skattesats løser således ikke problemet og vil lede til forkerte skatteansættelser. Det overordnede billede fra målgruppeundersøgelsen er, at størstedelen af målgruppen udelukkende modtager en mindre del af sine indtægter fra honorarer.³⁴ Der er dog tale om en relativ mangfoldig gruppe, som både spænder over mange forskellige beskæftigelsesformer og forskellige indkomstniveauer.³⁵

En udfordring for honorarmodtagere er, at bruttoindkomst ikke nødvendigvis er lig med nettoindkomst. Denne udfordring vil i nogen grad kunne håndteres i forbindelse forskudsregistreringen, hvor fradragsberettigede omkostninger vil kunne indregnes i forbindelse med beregning af henholdsvis trækprocent og skattekorffradrag.³⁶

Indeholdelse af indkomstskat af honorarindtægter vil skulle godskrives indkomstmodtageren på samme vilkår, som indeholdt A-skat godskrives lønmodtagere. Som følge heraf vil den, der udbetaler honorarer, skulle lade sig registrere som indeholdelsespligtig, indeholde, indberette og afregne indkomstskat efter samme principper som arbejdsgivere i dag indeholder, indberetter og afregner A-skat mv. Der til kommer, at der vil skulle indsendes nul-indberetninger for de måneder, hvor der ikke udbetales honorarer. Alternativt skal den, der udbetaler honorarer afmelde sig fra registrering og genregistrere sig i forbindelse med næste udbetaling af et honorar. Det bemærkes, at der tidligere har været en mulighed for sporadisk indberetning af A-indkomst, en mulighed som fx særligt sæsonvirksomheder benyttede. Muligheden blev afskaffet i forlængelse af Rigsrevisionens forvaltningsrevision af A-skat og AM-bidrag. Udfordringen med sporadiske angivere var bl.a., at virksomheder, der var sporadiske angivere, ikke havde pligt til at angive hver måned, og derfor ikke fik månedlige påmindelser, hvis de ikke angav inden for fristen, og at der ligeledes ikke blev foretaget foreløbig fastsættelse. Da der ikke kunne udstedes foreløbig fastsættelse ved sporadiske angivere, var der således ikke mulighed for at anvende opkrævningslovens § 4, stk. 3, om tvangsafmeldelse af virksomheder.

Derudover vil der skulle fastsættes nærmere regler om Skatteforvaltningens muligheder for at inddrive evt. skattekrav, ligesom der vil skulle fastsættes regler om regnskabsførelse og herunder Skatteforvaltningens muligheder for at gennemføre kontrol. Sådanne regelsæt vil ligeledes skulle følge samme principper som gælder ved indeholdelse af A-skat mv. (registrering, indeholdelse, indberetning, afregning, hæftelse mv.).

³⁴ Målgruppeundersøgelsen viser, at 56 pct. af de tredjepartsindberettede honorarindtægter er mindre end 5.000 kr., mens 90 pct. af de tredjepartsindberettede honorarindtægter er mindre end 50.000 kr. Der til har 86 pct. af personerne i den tredje gruppe, som har tredjepartsindberettede honorarindtægter, en samlet personlig indkomst på 100.000 kr. og derover. Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

³⁵ Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

³⁶ Kun 3 pct. af dem, der indgår i den tredje gruppe, havde i 2017 registreret et fradrag i relation til de aktiviteter, der kan henføres til den tredje gruppe. 65 pct. af de personer, der indgik i spørgeskemaundersøgelsen ifm. målgruppeundersøgelsen, angiver dog, at de har haft udgifter i forbindelse med de aktiviteter, der kan henføres til den tredje gruppe. Kilde: Opfølgende målgruppeundersøgelse (COWI 2019).

Endelig vil der skulle gælde samme regler om indeholdelse af arbejdsmarkedsbidrag, som ved udbetaling af A-indkomst.

En model for indeholdelse af indkomstskat af honorarer betyder således, at den, der udbetaler honorarer, vil skulle efterleve regler og vilkår svarende til dem (registrering, indeholdelse, indberetning, afregning, hæftelse mv.), der gælder i dag for arbejdsgivere, der udbetaler A-indkomst. Særligt bemærkes, at honorarmodtageren vil skulle have en form for "lønseddel" i lighed med almindelige lønmodtagere, da "lønsedlen" er indkomstmodtagerens dokumentation for, at der er sket indeholdelse af skat. Er der ikke sket indeholdelse, vil såvel en hvervgiver som en honorarmodtager kunne komme til at hæfte for afregning af indkomstkatten. Er indeholdelsen frivillig for hvervgiveren, er det alene honorarmodtageren, der vil hæfte, medmindre honorarmodtageren kan dokumentere, at der er sket indeholdelse ved hvervgiveren. Dette nødvendiggør, at den der udbetaler honoraret, udleverer eller sender en "lønseddel" til honorarmodtageren.

Hvis en indberetningspligt for honorarer følges op med en indeholdelsespligt, vil der skulle foretages kontrol af hvervgiveren i forbindelse med registrering for indeholdelse af indkomstskat af honorarer, ligesom det i dag foregår ved registrering for indeholdelse af A-skat. I registreringskontroller foretages fx en screening af personkredsen bag en virksomhed mv., for at minimere svig med indeholdt skat.

Forslaget vurderes at medføre systemændringer og systemtilpasninger af Årsopgørelses- og Forskudssystemet samt elndkomst registeret og eventuelt tilstødende systemer. En nærmere vurdering heraf forudsætter, at der gennemføres en foranalyse af sammenhængen med og krav til eksisterende systemer.

Muligheder og barrierer ved at pålægge udvalgte typer af hvervgivere en indeholdelsespligt

Muligheder og barrierer ved eventuel indeholdelse af skat i forbindelse med udbetaling af honorarer vil bl.a. variere afhængig af, om hvervgiveren udbetaler honorarer til den samme honorarmodtager gentagende gange, og hvorvidt hvervgiveren har erfaring med at indeholde skat. I nedenstående afsnit inddeles hvervgivere i fire forskellige kategorier, hvorefter mulighed og barrierer ved at pålægge indeholdelsespligt ved udbetaling af honorarer vil blive gennemgået for hver af de fire typer. Gennemgangen skal bidrage til at belyse, at muligheder og barrierer kan variere ift. typen af hvervgiver.

Som det fremgår af bilag 5 modtog ca. 59 pct. af honorarmodtagerne i perioden 2017-2020 én udbetaling fra en hvervgiver, og kun omkring 5 pct. af honorarmodtagerne modtog over 10 udbetalinger fra en hvervgiver.³⁷ Opgørelsen viser dertil, at ca. 20 pct. af de samlede antal honorarudbetalinger er udbetalt til honorarmodtagere, der kun modtog én udbetaling fra en hvervgiver i den firårige periode, og at i alt ca. 64 pct. af udbetalingerne er udbetalt til honorarmodtagere, der modtog 1-10 udbetalinger fra den samme hvervgiver. Samlet viser opgørelsen således, at der er en stor del af honorarmodtagerne, der udelukkende modtager enkeltstående honorarer fra samme hvervgiver, men at der også er en stor del af honorarerne, der udbetales til honorarmodtagere, som modtager flere honorarer fra samme hvervgiver.

Hvervgivere, der i dag udbetaler B-indkomst, er i det følgende inddelt i fire kategorier på baggrund af, om hvervgiveren har ansatte og udbetaler A-indkomst eller ej, og om hvervgiveren udbetaler B-indkomst for over eller under 100.000 kr. Denne inddeling illustrerer, om hvervgiveren er vant til at

³⁷ Bemærk at den samme honorarmodtager kan indgå i opgørelsen flere gange, hvis vedkommende har modtaget honorarer fra forskellige virksomheder i perioden. I opgørelsen er der således ikke tale om unikke honorarmodtagere.

indeholde kildeskat og/eller om hvervgiveren er vant til at udbetale arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst. Opdelingen i de fire typer fremgår i tabel 1 herunder. Der henvises desuden til bilag 7, hvor inddelingen i de fire kategorier er justeret ved at justere beløbsgrænsen.

Tabel 1. Oversigt over de fire typer af hvervgivere

	Hvervgivere, som udbetaler for mere end 100.000 kr. i B-indkomst	Hvervgivere, som udbetaler mindre end 100.000 kr. i B-indkomst
Hvervgivere, som har ansatte, og som udbetaler A-indkomst	<i>Gruppe 1)</i> Hvervgivere, som har ansatte, og som udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mere end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.	<i>Gruppe 2)</i> Hvervgivere, som har ansatte, og som udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mindre end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.
Hvervgivere, som ikke har ansatte, og som ikke udbetaler A-indkomst	<i>Gruppe 3)</i> Hvervgivere, som ikke har ansatte, og ikke som udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mere end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.	<i>Gruppe 4)</i> Hvervgivere, som ikke har ansatte, og som ikke udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mindre end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.

I tabel 2 fremgår en opgørelse, hvor der, for hver af de fire kategorier, er opgjort det samlede antal hvervgivere, det samlede antal honorarmodtagere, procentvis andel af det samlede antal udbetalinger, det samlede udbetalte beløb, procentvis andel af udbetalt beløb, gennemsnitlig udbetalt beløb per udbetaling og gennemsnitlig udbetalt beløb per honorarmodtager.

Tabel 2. Udbetaling af arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst fordelt på 4 virksomhedstyper (2020), afrundende tal.

Gruppe	Antal hvervgivere	Antal modtagere ¹⁾	Andel af antal udbetalinger (pct.)	Udbetalt beløb (mio. kr.) ²⁾	Andel af udbetalt beløb (pct.)	Gns. beløb pr. udbetaling (kr.)	Gns. beløb pr. modtager (kr.)
1	3.300	212.000	45,1	9.331	92,9	20.000	44.000
2	9.000	35.500	39,7	246	2,4	5.000	7.000
3	700	14.000	6,2	393	3,9	15.500	29.000
4	2.600	8.500	9	75	0,8	6.500	9.000
I alt	15.600	274.000	100	10.045	100	18.500	37.500

Anm.: Opgørelsen er foretaget på baggrund af virksomheder og deres karakteristika med udgangspunkt i indkomståret 2020. Opgørelsen baserer sig på de oplysninger, som indberettes til Skattestyrelsen af tredjeparter, hvilket udgør ca. 80 pct. af de samlede honorarindtægter. Bemærk, at hvervgivere anses som værende udbetalere af A-indkomst, hvis de indgår i koncern med andre hvervgivere, som udbetaler A-indkomst.

1) Hver honorarmodtager indgår én gang, for hver gang vedkommende har modtaget honorarer fra én hvervgiver. Der er således ikke tale om unikke modtagere.

2) Der henvises til det beløb, som hvervgiveren har indberettet, at der er udbetalt.

Kilde: Skattestyrelsen

Som det fremgår af tabel 2, har hvervgivere der har ansatte og udbetaler A-indkomst³⁸ (gruppe 1 og 2) foretaget den beløbsmæssigt største del af honorarudbetalingerne samt foretaget størstedelen af det samlede antal udbetalinger af B-indkomst. Hvervgivere, som ikke har ansatte, og som ikke udbetaler A-indkomst (gruppe 3 og 4), har foretaget ca. 4,7 pct. af de beløbsmæssigt samlede

³⁸ Bemærk, at hvervgivere anses som værende udbetalere af A-indkomst, hvis de indgår i koncern med andre hvervgivere, som udbetaler A-indkomst, herunder er SE-numre, der er i koncern (CVR) med andre SE-numre, som har ansatte og udbetaler A-indkomst.

udbetalte B-indkomster og har foretaget ca. 15,2 pct. af det samlede antal udbetalinger af B-indkomst. I bilag 6 gennemgås de enkelte grupper yderligere, herunder hvilke driftsformer og brancher der er de typiske inden for hver af grupperne.

Muligheder og barrierer for gruppe 1 og gruppe 2

Gruppe 1 og 2 har foretaget ca. 84,8 pct. af det samlede antal udbetalinger og har udbetalt ca. 95,3 pct. af de samlede udbetalte B-indkomster.

En udvidelse af modellen for indeholdelse af indkomstskat, som kendes fra A-skat, til også at omfatte indeholdelse af indkomstskat af honorarer for hvervgivere, der har ansatte og er vant til at indeholde kildeskat, vil medføre, at disse hvervgivere også vil skulle efterleve de ovenfor nævnte regler og vilkår vedr. registrering, indeholdelse, indberetning, afregning, hæftelse mv. ved udbetaling af honorarer. Hvervgivere, der er vant til at indeholde kildeskat og indberette, og dermed vant til at overholde disse regler og vilkår ifm. udbetaling af A-indkomst, må forventes også at ville kunne være i stand til at implementere disse regler og vilkår i forhold til udbetaling af honorarer. Dermed må det forventes mindre byrdefuldt for denne gruppe af hvervgivere sammenlignet med hvervgivere i gruppe 3 og 4.

Mindre virksomheder vil typisk anvende lønbureauer i forbindelse med håndtering af de pligter, der følger med lønudbetaling.³⁹ For disse forventes der at være mulighed for en vis automatisering af processen, hvis lønbureauerne understøtter håndtering af udbetaling af honorarer. Hertil bemærkes, at lønbureauer i dag tilbyder indberetning af honorar.

Muligheder og barrierer for gruppe 3

Gruppe 3 har foretaget ca. 6,2 pct. af det samlede antal udbetalinger og har udbetalt ca. 3,9 pct. af de samlede udbetalte B-indkomster.

Hvervgiverne i gruppen har ikke ansatte men er vant til at indberette honorarudbetalinger, moms mv. Hvervgivere i gruppen må derfor antages at have et vist niveau af administrativ kapacitet og erfaring med skatteforvaltningens indberetningssystem(er). For hvervgiverne synes der dog at være tale om en væsentlig ændring, hvis disse også skal indeholde skat ved udbetalingen. Disse hvervgivere vil i så fald skulle efterleve de nævnte regler og vilkår vedr. registrering, indeholdelse, afregning, hæftelse mv., hvilket er regler og vilkår, som de ikke skal leve op til i dag, hvor de har indberetningspligt men ikke indeholdelsespligt. Selvom det må forventes, at der vil kunne oparbejdes en vis optimering af processen over tid, synes det at pålægge de nævnte nye pligter på denne gruppe – pligter som gruppen ikke i forvejen har på andre områder – at være en byrde, herunder en administrativ byrde for hvervgiverne. Det vil bl.a. kræve, at hvervgiverne skal tilrette deres bogføringssystem, så de kan overholde reglerne i kildeskattebekendtgørelsen. Heraf fremgår, at den indeholdelsespligtige (for hver indkomstmodtager) skal føre regnskab over ydelse og godskrivning af A-indkomst og arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst samt indeholdelse på grundlag af skattekort m.v.

Muligheder og barrierer for gruppe 4

Gruppe 4 har foretaget ca. 9 pct. af det samlede antal udbetalinger og har udbetalt ca. 0,8 pct. af de samlede udbetalte B-indkomster.

³⁹ Såfremt der ikke benyttes lønservicebureau og der laves fejl, kan Skatteforvaltningen pålægge en arbejdsgiver at benytte en virksomhed, der er registreret som leverandør af lønadministrationsydelser.

Hvervgiverne i gruppen har ikke ansatte og er i mindre grad vant til at indberette honorarudbetalinger. Selvom hvervgivere i gruppen har indberetningspligt, og derfor erfaring med skatteforvaltningens indberetningssystem(er) for løn og moms mv., foregår det i et forholdsvis småt omfang, hvorfor deres administrative kapacitet må antages at være forholdsvis lille, og mulighederne for automatisering må være begrænsede. Det må således forventes at være byrdefuldt for udbetaleren at indeholde skat i forbindelse med udbetalingen af et honorar, ligesom det må vurderes udfordrende for udbetaleren at leve op til regler og vilkår vedr. registrering, indeholdelse, indberetning, afregning og hæftelse for eventuel manglende afregning.

Opsummerende og konkluderende om indeholdelsespligt ved udbetaling af honorarer

På baggrund af ovenstående gennemgang kan det overvejes, om indeholdelsespligten skal udvides til også at gælde honorarindtægter. Foruden de skitserede forskelle mellem grupperne, kan der være yderligere relevante forskelle mellem hvervgivere, som har betydning for byrderne, fx om der er tale om opstartsvirksomheder eller etablerede virksomheder, samt hvor mange gange hvervgiveren generelt udbetaler honorarer til den samme honorarmodtager.

8.3.2 Mulighed for frivillig indeholdelse af indkomstskat ved honorarer

Forslaget indebærer, at der gives mulighed for frivilligt at indeholde indkomstskat ved udbetaling af honorarer. Forslaget minder om ovennævnte forslag, men adskiller sig ved, at der ikke er tale om en pligt.

Muligheder

Forslaget vil betyde en byrdelettelse for de honorarmodtagere, som ikke længere selv skal indbetale deres B-skatteater. Dertil vil det for de omfattede både mindske risikoen for restskat og gøre det nemmere at afregne sin skat, ligesom det vil forventes at betyde en mere effektiv opkrævning af skatten.

En frivillig indeholdelse kan være et aktiv for den, der udbetaler honoraret i form af mulighed for at tiltrække honorarmodtagere. Dertil kan en frivillig skatteordning være et aktiv for den, der udbetaler honoraret i form af en mulighed for at sikre sig mod sort arbejde. For at sikre en udbredelse af ordningen, kan det dog være relevant at overveje yderligere incitamentter for såvel den, der udbetaler honoraret, som for honorarmodtageren.

Ved en evt. frivillig indeholdelse kan ordningen være frivillig for begge parter. Det vil sige, at indeholdelsen skal baseres på en aftale mellem honorarmodtageren og -udbetaleren. Alternativt kan ordningen indrettes således, at det er hvervgiveren, der enten vælger at indeholde og afregne for alle honorarmodtagere eller for ingen. Det vil sige, at det er frivilligt for hvervgiveren, om denne vil eller ikke vil indeholde og afregne. Det vil dog være frivilligt for borgeren, om vedkommende vil udføre en arbejdsopgave for den specifikke hvervgiver.

Barrierer

Det bemærkes, at en model om frivillig indeholdelse af indkomstskat af honorarer vil betyde øgede byrder for den, der udbetaler honoraret. Uanset om der er tale om frivillig indeholdelse eller en indeholdelsespligt, vil der skulle stilles samme krav om registrering, indeholdelse, afregning, hæftelse mv. til hvervgiveren, jf. beskrivelsen heraf ovenfor.

Foruden at frivillig indeholdelse af indkomstskat ved honorarer kan være et aktiv i form af at tiltrække honorarmodtagere og i form af at sikre sig mod sort arbejde, kan det, for den der udbetaler et enkeltstående eller få honorarer, være svært at se incitamentet til at indgå i ordningen.

Honorarmodtagere vil vide, hvornår indkomstskat af honorarer indeholdes, fordi de vil modtage en lønseddel. I en situation, hvor honorarer kan udbetales såvel med som uden indeholdelse af skat, vil det ved forskudsregistreringen være nødvendigt at indlægge en forudsætning om, i hvilken udstrækning der forventes indeholdt skat af de forskudsregistrerede honorarer. Dette er bl.a. afgørende for, om skatten skal opkræves via skattekortet eller via B-skattearter. Set fra honorarmodtagerens synspunkt kan en model, hvor det kun er nogle af dem, der udbetaler honorarer, der indeholder indkomstskat af honorarindtægten, bevirke, at det vil være vanskeligt at foretage en korrekt forskudsregistrering, hvis vedkommende ikke ved, om de hvervgivere, vedkommende forventer at have i løbet af året, indeholder indkomstskat eller ej. Honorarmodtagere vil således i nogle tilfælde først vide om indkomstskat af honorarer indeholdes, når vedkommende modtager en lønseddel. Honorarmodtageren kan således komme i en situation, hvor der er forskudsregistreret ud fra en forudsætning om, at der vil blive indeholdt. Hvis der så ikke sker indeholdelse, vil der kunne opstå en restskat, hvis honorarmodtageren ikke får tilrettet sin forskudsopgørelse i løbet af indkomståret. Det samme kan dog ske i dag, hvis honorarmodtageren opnår flere eller større honorarer end forventet ved forskudsansættelsen.

Forslaget vurderes at medføre systemændringer i en række systemer, systemændringer og systemtilpasninger af Årsopgørelses- og Forskudssystemet samt indkomst registeret og eventuelt tilstødende systemer. En nærmere vurdering heraf forudsætter, at der gennemføres en foranalyse af sammenhængen med og krav til eksisterende systemer.

8.3.3 Udvidelse af indeholdelsespligten for arbejdsplatforme

Hvis der indføres en indeholdelsespligt ved udbetaling af honorarer, vil der ligeledes skulle tages stilling til, hvem der pålægges indeholdelsespligten. Hvor ydelsen formidles af en platform, vil en indeholdelsespligt, som påhviler hvervgiveren, ikke påhvile platformen. Hvis platformen skal have indeholdelsespligten i denne situation, vil det således være nødvendigt med en særlig regel herom og at friholde hvervgivere for at undgå dobbelt indeholdelsespligt.

Tiltaget indebærer, at der indføres en pligt for arbejdsplatforme, der formidler tjenesteydelser og lignende, til at indeholde indkomstskat i forbindelse med udbetaling af honorarindtægter til platformens brugere. Det kan hertil bemærkes, at betalingen ifm. nogle platforme ikke foregår gennem platformen, men direkte mellem hvervgiver og hvervtager.

Muligheder

Det må antages, at den skattepligtige generelt har interesse i, at der sker indeholdelse og afregning af indkomstskat ved kilden til indtægten, da det medfører en byrdelettelse for de modtagere af honorarindtægten, som ikke vil skulle indbetale B-skattearter som hidtil, og da det mindsker risikoen for restskat og gør det nemmere at afregne sin skat. Dertil vil en model for indeholdelse betyde en mere effektiv opkrævning af indkomstskat af de indkomster, der betales gennem arbejdsplatforme, bidrage til at mindske restancerne og imødegå udfordringer med efterfølgende opkrævning og inddrivelse af restskatter og B-skattearter.

Barrierer

En udvidelse af indeholdelsespligten til også at gælde for udbetaling af honorarer via arbejdsplatforme, vil betyde øgede byrder for arbejdsplatformene. Hvis arbejdsplatforme omfattes af en udvidelse af indeholdelsespligten, vil arbejdsplatforme skulle efterleve samme regler og vilkår (registrering, indeholdelse, indberetning, afregning, hæftelse mv.) svarende til dem, der gælder for arbejdsgivere og ved indeholdelse af A-skat. Arbejdsplatformes indeholdelse af skat på vegne af hvervgiver vil således som udgangspunkt skulle ske ved brug af skattekort, bikort eller frikort.

Indeholdelse af skat ved honorarer vil skulle godskrives hvervtageren på samme vilkår, som indeholdt A-skat godskrives lønmodtagere.

Som følge heraf vil arbejdsplatformen skulle lade sig registrere som indeholdelsespligtig, indeholde, indberette og afregne indkomstskat på vegne af hvervgiver efter samme principper som arbejdsgivere i dag indeholder, indberetter og afregner A-skat mv.

Derudover vil der skulle fastsættes nærmere regler om Skatteforvaltningens muligheder for at inddrive evt. krav på indkomstskat hos arbejdsplatformen, ligesom der vil skulle fastsættes regler om arbejdsplatformenes regnskabsførelse, herunder Skatteforvaltningens muligheder for at gennemføre kontrol. Sådanne regelsæt vil ligeledes skulle følge de samme principper som gælder ved indeholdelse af A-skat mv.

Endelig vil der skulle gælde samme regler om indeholdelse af arbejdsmarkedsbidrag, som ved udbetaling af A-indkomst.

En model for indeholdelse af skat i forbindelse med udbetaling af honorarer via arbejdsplatforme betyder således, at arbejdsplatformene vil skulle efterleve regler og vilkår svarende til dem (registrering, indeholdelse, indberetning, afregning, hæftelse mv.), der gælder for arbejdsgivere.

Forslaget vurderes at medføre systemændringer og systemtilpasninger af Årsopgørelses- og Forskudssystemet samt elndkomst registret og eventuelt tilstødende systemer. En nærmere vurdering heraf forudsætter, at der gennemføres en foranalyse af sammenhængen med og krav til eksisterende systemer.

8.3.4 Mulighed for frivillig indeholdelse af indkomstskat for arbejdsplatforme

En mulighed for frivillig indeholdelse af indkomstskat medfører, at hvervformidlere (arbejdsplatforme), i forlængelse af at indberette honorarindtægter på vegne af hvervgivere, får mulighed for at indeholde og afregne indkomstskat og arbejdsmarkedsbidrag for hvervgiveren, hvis hvervgiveren og platformen indgår en aftale herom.

Muligheder

Tiltaget vil betyde en byrdelettelse for de hvervtagere, som vælger at tilslutte sig og ikke længere skal betale deres egen B-skat. En frivillig indeholdelsesordning kan være et aktiv for en hvervformidler i form af muligheden for at tiltrække hvervtagere, men for at sikre en udbredelse af ordningen, kan det være relevant at overveje yderligere incitamenter for såvel hvervformidlerne/arbejdsplatformene som hvervtagere.

Barrierer

Ved en evt. frivillig indeholdelsesordning kan ordningen være frivillig for begge parter. Det vil sige, at indeholdelsen skal baseres på en aftale mellem arbejdsplatformen og hvervgiver. Alternativt kan ordningen indrettes således, at det er platformen der enten vælger at indeholde og afregne for alle brugere eller for ingen af brugerne. Det vil sige, at det er frivilligt for arbejdsplatformen, om den vil eller ikke vil indeholde og afregne. Dertil vil det dog være frivilligt for hvervtageren, om vedkommende vil anvende den specifikke platform.

Det bemærkes, at en model om frivillig indeholdelse af indkomstskat i forbindelse med udbetaling af honorarer gennem arbejdsplatforme vil betyde øgede byrder for arbejdsplatformen. Uanset om der er tale om frivillig indeholdelse eller en egentlig indeholdelsesmodel, vil der skulle stilles

samme krav om registrering, indeholdelse, indberetning, afregning, hæftelse mv. til arbejdsplatformene, jf. beskrivelsen heraf ovenfor.

I en situation, hvor honorarer kan udbetales såvel med som uden indeholdelse af skat, vil det ved forskudsregistreringen være nødvendigt at indlægge en forudsætning om, i hvilken udstrækning der forventes indeholdt skat af de forskudsregistrerede honorarer. Dette er bl.a. afgørende for, om skatten skal opkræves via skattekontoret eller via B-skatterater. Set fra honorarmodtagerens synspunkt kan en model, hvor det kun er nogle af dem der udbetaler honorarer, der indeholder indkomstskat af honorarindtægten, bevirke, at det vil være vanskeligt at foretage en korrekt forskudsregistrering, hvis vedkommende ikke ved, om de hvergiver, vedkommende forventer at have i løbet af året, indeholder indkomstskat eller ej. Honorarmodtagere vil således i nogle tilfælde først vide om indkomstskat af honorarer indeholdes, når vedkommende modtager en lønseddel. Honorarmodtageren kan således komme i en situation, hvor der er forskudsregistreret ud fra en forudsætning om, at der vil blive indeholdt. Hvis der så ikke sker indeholdelse, vil der kunne opstå en restskat, hvis honorarmodtageren ikke får tilrettet sin forskudsopgørelse i løbet af indkomståret.

Forslaget vurderes at medføre systemændringer og systemtilpasninger af Årsopgørelses- og Forskudssystemet samt elndkomst registeret og eventuelt tilstødende systemer. En nærmere vurdering heraf forudsætter, at der gennemføres en foranalyse af sammenhængen med og krav til eksisterende systemer.

8.4 Vurdering

De beskrevne mulige tiltag, som omfatter udvidelse af indberetningspligten og udvidelse af indeholdelsespligten, forventes overordnet at medføre en byrdelettelse for de honorarmodtagere, der i dag skal oplyse og/eller indbetale B-skatterater. Hertil forventes tiltagene at mindske risikoen for restskat og imødegå udfordringer med efterfølgende opkrævning og inddrivelse af restskatter. Tiltagene forventes dermed at medføre en mere effektiv opkrævning af skat.

Tiltagene vil medføre øgede byrder for den, der udbetaler/formidler honoraret, som vil skulle efterleve skærpede regler og vilkår. Dette taler for at begrænse udvidelsen af indeholdelsespligten til de ovenfor beskrevne to grupper, gruppe 1 og gruppe 2, der i forvejen indeholder kildeskat ved udbetaling af løn m.v., og samlet udbetaler ca. 95 pct. af de samlede udbetalte B-indkomster. Yderligere vil tiltagene medføre, at Skatteforvaltningen skal gennemføre systemændringer og -tilpasninger.

9. Værdiansættelse af naturaliegoder for personer i den tredje gruppe på arbejdsmarkedet

9.1 Problemstilling

I takt med sociale mediers voksende betydning er der sket en stigning i antallet af personer, der lever af at være såkaldte influencere, herunder bloggere og youtubere mv. Denne persongruppe er kendetegnet ved at have mange følgere på de sociale medier, hvilket kan gøre det attraktivt for virksomheder at gøre brug af influencere til at nå en stor målgruppe. Influencere betales derfor ofte for at fremvise eller reklamere for et produkt, en tjenesteydelse, et budskab el.lign. i deres opslag.

Da vederlaget kan bestå i produkter eller ydelser fra de pågældende virksomheder, har det skabt øget fokus på værdiansættelsen af naturaliegoder. Skattereglerne gælder generelt, og der gælder ikke særlige skattepligts- og værdiansættelsesregler for fx influencere.

Det vil afhænge af en konkret vurdering, om en influencer kan anses for at være lønmodtager, honorarmodtager, drive ikke-erhvervmæssig eller erhvervmæssig virksomhed. I en konkret afgørelse fra Skatterådet blev en blogger anset for at være honorarmodtager.⁴⁰

Såfremt den enkelte ikke kender reglerne for skattepligt og værdiansættelse, er der risiko for, at der bliver oplyst en forkert skattepligtig værdi, eller at der slet ikke bliver oplyst om skattepligtig indkomst.

⁴⁰ SKM2016.343.SR

9.2 Skattepligten

Det overordnede udgangspunkt for skattepligt af indkomst følger af statskattelovens § 4. Skattepligten gælder både for vederlag og gaver, og uanset om det er indtægt i penge eller formuegoder af pengeværdi.

Visse gaver mellem nærmere definerede nærtstående er dog fritaget for beskatning efter statskattelovens § 5 b og boafgiftslovens § 22 i det omfang, de ikke overstiger et beløb på 69.500 kr. (2022-niveau). Hvis gaver fra den i boafgiftslovens § 22 nævnte personkreds overstiger beløbet, skal der betales gaveafgift.

I civilretten defineres en gave traditionelt som en hel eller delvis vederlagsfri formuefordel, der bliver givet som et udslag af gavmildhed, i gavehensigt. I skattelovgivningen er der ingen entydig definition af en gave. Det er en ufravigelig betingelse i skatteretten for at behandle en ydelse som en gave, at der er tale om en hel eller delvis vederlagsfri formuefordel⁴¹, men det er omdiskuteret, om den vederlagsfri formuefordel skal være givet som et udslag af gavmildhed. I en konkret sag,⁴² hvor spørgsmålet om gave og dermed gavmildhed ikke var afgørende for sagens udfald, anså Højesteret gavebeskatning for en mulighed, selv om det ud fra beskrivelsen af sagens faktiske forhold er vanskeligt at tro, at erlæggelsen skete som et udslag af gavmildhed. I denne fremstilling vil begrebet gave for overskuelighedens skyld blive brugt om ensidig erlæggelse af hel eller delvis vederlagsfri formuefordel, uanset om erlæggelsen er sket som et udslag af gavmildhed eller ej.

Der skal betales arbejdsmarkedsbidrag af vederlag, hvorimod der ikke skal betales arbejdsmarkedsbidrag af gaver.

En influencer vil ligesom andre skattepligtige skulle beskattes af alle vederlag og gaver, som vedkommende modtager fra virksomheder mv., uanset om det modtagne anvendes på sociale medier eller ej, jf. statskattelovens § 4.

Hvis en influencer beholder modtagne naturaliegoder uden at fremvise dem på sociale medier (og der i øvrigt ikke foreligger en anden modydelse), kan der være tale om en gave. Det modtagne kan derimod anses for at være et vederlag i naturaliegoder, der træder i stedet for aflønning i rede penge, i tilfælde hvor en influencer får lov til at beholde det modtagne/benytte en ydelse mod at fremvise eller kommentere det på sociale medier. Der behøver ikke at være en indgået en udtrykkelig aftale. Hvis det er underforstået, at godet skal fremvises, hvis det skal beholdes, kan der også være tale om et vederlag.

I skatteministerens svar på spm. S 1079 (2020-2021) til Folketinget vedrørende beskatning af bl.a. bøger fremsendt til anmeldelse hos bogbloggere har Skattestyrelsen oplyst, at produkter, som influencer, foredragsholdere og andre modtager til anmeldelse på de sociale medier, og som må anses for betaling for udført arbejde, ikke skal anses for gaver, men som vederlag. Derfor skal fx fremsendte bøger til anmeldelse ikke værdiansættes efter den praksis, der gælder for gaver, men

⁴¹ I SKM2013.3890LR blev veksling af et beløb, som stammede fra sagsøgerens broder og svigerinde, anset for at være en skattepligtig gave, da skatteyderen ikke havde løftet sin bevisbyrde for eller sandsynliggjort, at pengene, som hans broder ubestridt havde overladt til ham, ikke var en gave. I SKM2001.469LSR blev en rejse til Brasilien fra en bilimportør anset for en skattepligtig gave for den direktør for et vognmandsselskab, der modtog den. Rejsens skattepligtige værdi blev ansat til 50 pct. af de udgifter, som rejsen havde kostet importøren, fordi den også havde erhvervs-mæssig karakter.

⁴² I TfS 1985.722 H fastslog Højesterets flertal, at der for så vidt angår en andel, som K ved forlig med M havde fået i de af M's værdier, som K havde været med til at skabe på M's gård, var tale om enten en gave eller et vederlag for udført arbejde.

til markedsværdien. Det fremgår endvidere, at det er i overensstemmelse med de almindelige regler for værdiansættelse af vederlag i form af naturalier, og at det vil komme an på en konkret vurdering af den enkelte sag, hvordan markedsværdien skal fastsættes. Der henvises fsva. bøger til, at det bl.a. fremgår af Den juridiske vejledning, afsnit F.A.18 om definitiv toldfrihed, at det reducerer en bogs værdi, at den påstemples ”anmeldereksemplar”, som efter et skøn kan ansættes til en lavere værdi end butiksprisen. I svaret på SAU alm. del spm. 444 (2020-2021) har Skattestyrelsen endvidere oplyst, at der må foretages et skøn, hvis der ikke er en entydig markedsværdi på et produkt, som er let at finde frem til. Konkret kan værdien af bøger kun i sjældne tilfælde, hvor en bog må anses for usælgelig, ansættes til 0 kr.

I det omfang brugen af det modtagne naturaliegode udelukkende er driftsmæssigt begrundet, kan der under visse betingelser foretages korresponderende fradrag, hvorved beskatningen ophæves. Ved Østre Landsrets dom af 19. januar 2005 offentliggjort i SKM2005.99.ØLR blev det således fastslået, at der i statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a, er hjemmel til korresponderende fradrag i de tilfælde, hvor den skattepligtige modtager et tilskud i form af friholdelse af udgifter, der ellers ville have været fradragsberettigede. Den udgift, som naturaliegodet træder i stedet for, skal således være fradragsberettiget, hvilket forudsætter, at der er en direkte og umiddelbar forbindelse til indkomsterhvervelsen⁴³. Ved vurderingen kan der således henses til, om den enkelte selv ville kunne opnå fradrag for naturaliegodet efter statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a, eller - for så vidt angår ikke-erhvervmæssig virksomhed - nettoindkomstprincippet i statsskattelovens § 4, fordi det er brugt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten. Det er den skattepligtige, der har bevisbyrden for, at udgiften har haft den fornødne sammenhæng med indkomsterhvervelsen i indkomståret eller de umiddelbart derpå følgende indkomstår, jf. SKM2005.409.HR.

Skattestyrelsen er af den opfattelse, at fx en professionel idrætsudøver vil kunne foretage et korresponderende fradrag, hvis en sponsor betaler sportstøj og rejseudgifter til deltagelse i en turnering, som idrætsudøveren bliver betalt for at stille op i. Skattestyrelsen mener ikke, at skattepligtige, der omtaler eller anmelder produkter og bøger mv. på de sociale medier, og som betaling herfor opnår ret til at beholde de pågældende aktiver, kan foretage et korresponderende fradrag, da dette vil være i strid med statsskattelovens § 4, der fastslår, at alle former for indkomst – uanset om indkomsten består i penge eller formuegoder af pengeværdi – betragtes som skattepligtig indkomst.

Skattelovrådet har ikke forholdt sig til Skattestyrelsens opfattelse, men har noteret sig, at Skattestyrelsen har oplyst, at skattepligtige, der vederlagsfrit modtager en bog fra et forlag med henblik på at skrive en anmeldelse og også modtager et honorar fra en anden juridisk person – fx ejeren af en hjemmeside, hvor anmeldelsen offentliggøres, formentlig vil kunne foretage et korresponderende fradrag svarende til værdien af bogen.

For visse udgifter, der afholdes i forbindelse med indkomsterhvervelsen, vil det klare udgangspunkt være, at der ikke kan opnås fradrag, fordi de i almindelighed træder i stedet for privatudgifter, der ikke er fradragsberettigede. I SKM2010.549.HR afgjorde Højesteret, at en popsangerinde

⁴³ Princippet om korresponderende fradrag kan bl.a. udledes af SKM.2005.99.ØLR og SKM.2005.539.LSR. I den sidstnævnte sag fandt Landsskatteretten med henvisning til førstnævnte sag, at en elitesportsudøver, der modtog løbestyr og sportstøj som sponsorbidrag, havde ret til at foretage et korresponderende fradrag, da udgifterne havde den fornødne driftsmæssige relevans i forbindelse med den skattepligtiges hobbyvirksomhed. I SKM2020.23.LSR fandt Landsskatteretten imidlertid, at en selvstændig erhvervsdrivende ikke havde ret til korresponderende fradrag for en skattepligtig gave i form af hjælp fra kammerater, søster, morbror og tante til at drive en tøjforretning, fordi den skattepligtige ikke var retligt forpligtet til at betale udgiften til en sådan hjælp. Afgørelsen må umiddelbart anses for at være mere restriktiv end SKM2005.539.LSR, men skal ses i lyset af, at der ikke var den nødvendige forpligtelse for fradrag.

kun kunne få et skønsmæssigt fradrag på 5.000 kr. til scenebeklædning og ikke kunne få dækket resterende udgifter til beklædning eller diverse udgifter til personlig pleje, herunder frisør, make-up og voksbehandling af hår under arme og på ben.

For så vidt angår fradrag for udgifter til rejser, fandt byretten i SKM2009.753.BR vedrørende en psykoterapeuts udgifter til kurser, herunder rejseudgifter, i udlandet, at den skattepligtige ikke havde dokumenteret den tilstrækkeligt konkrete og direkte sammenhæng mellem kurserne og indkomsterhvervelsen, der kunne berettige til fradrag for udgifterne hertil. Der er således ikke fradrag, når formålet med en rejse er af generel karakter.

Ved rejser ifm. modeprægede fag har der været en mildere bevisbedømmelse. I UfR1979, 413 VLD fik en damefrisørmester fradrag for udgifterne til en charterrejse for frisører til Wien i anledning af verdensmesterskaberne i frisørkunst. Der var arrangeret demonstrationer i klippeteknik og af præparater m.v. Retten lagde til grund, at damefrisørmesteren var rejst til Wien for gennem de nævnte demonstrationer mv. at få kendskab til de sidste nyheder i det modeprægede fag, som var hendes erhverv.

Hvis eksempelvis en influencer, der driver ikke-erhvervsmæssig virksomhed og erhverver indkomsten ved at præsentere en bred vifte af aspekter af vedkommendes liv på digitale platforme, tager på en gaverjse til en eksotisk destination, vil der være en formodning imod, at der er en tilstrækkelig konkret og direkte sammenhæng mellem rejsen og indkomsterhvervelsen. Omvendt vil formodningen være større, hvis der er tale om en influencer, der udelukkende erhverver sin indkomst ved at præsentere forskellige rejsemål på digitale platforme, og som driver en overskudsgivende erhvervsmæssig virksomhed.

Skattepligten forholder sig ikke anderledes for influencere end for fx journalister, der modtager vareprøver og ydelser mv. med henblik på at skrive artikler om det modtagne.

Der vil ikke være skattepligtigt for en ansat journalist fx at prøvesmage en tilsendt vin eller benytte et tilsendt skønhedsprodukt på arbejdspladsen til brug for en artikel herom, mens der vil være skattepligtigt, hvis der tages en tilsendt kasse vin eller tilsendte skønhedsprodukter med hjem med henblik på privat brug.

For influencere vil det som for freelancejournalister gælde, at deres arbejdsplads er mere varierende og kan være sammenfaldende med deres bopæl, og at de ikke er underlagt en arbejdsgivers instruktionsbeføjelse. Der må derfor stilles skærpede krav for dokumentation af, at et givent naturaliegode udelukkende er driftsmæssigt begrundet, dvs. er brugt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten. Ved vurdering af om et naturaliegode udelukkende er driftsmæssigt begrundet, er det naturligt at se på, om der er proportionalitet mellem naturaliegodets værdi og den driftsmæssige begrundelse samt den indkomst, brugen genererer. Der vil skulle foretages en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde.

I SKM2021.445.SR afgjorde Skatterådet, at en ansat hovedaktionær, der arbejdede som influencer, ikke skulle beskattes af forbrug af egne varer eller beskattes af modtagne vareprøver ved anmeldelse/testning eller fremvisning af produkter i det omfang, brugen udelukkende var driftsmæssigt begrundet. Hvis forbruget af produkterne overgik til privat brug, ville hovedaktionæren blive anset for skattepligtig heraf. Det fremgår af endvidere af begrundelsen i sagen:

”Goder som en ansat modtager fra arbejdsgiveren værdiansættes som hovedregel til markedsværdien på overdragelsestidspunktet. Markedsværdien er den værdi, som det må antages at koste modtageren at anskaffe godet i almindelig fri handel, jf. ligningslovens § 16, stk. 3.

Får en medarbejder overdraget et gode, der har været brugt, vil dette normalt afspejle sig i det pågældende godes værdi. Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til SKM2015.682.SR, hvor cykler, overgik til medarbejdernes eje, efter at medarbejderne havde brugt dem i et cykelprojekt. Den skattemæssige værdi udgjorde i den forbindelse, hvad en tilsvarende brugt cykel kunne købes for på det fri marked.

Et produkt, der er anvendt til test i en virksomhed, som en medarbejder efterfølgende får overdraget, vil tilsvarende skulle værdiansættes til, hvad et tilsvarende gode vil kunne købes for på det fri marked på overdragelsestidspunktet, jf. ligningslovens § 16, stk. 3. Det vil i den forbindelse kunne have betydning, hvem det er, der har testet/brugt produktet.”

Det er uden betydning for skattepligten, om det modtagne efterfølgende videregives. Det gælder generelt, at beskatning kun kan undgås, hvis en person giver afkald på et vederlag/en gave forud for, at vedkommende erhverver endeligt ret til denne. Det betyder, at tilsendte naturaliegoder som udgangspunkt skal returneres, hvis beskatning skal undgås. Returneringen skal have karakter af, at modtageren afslår gaven, og må ikke følge efter, at gaven først er accepteret.

9.3 Den skattepligtige værdi af naturaliegoder – gældende regler

Naturaliegoder skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst med godets værdi. Principperne for værdiansættelsen kan dog variere, alt efter hvordan en influencer mv. kan karakteriseres skattemæssigt, og om der er tale om et vederlag eller en gave. I forbindelse med værdiansættelse har det også betydning, om naturaliegoder overdrages til eje eller lån, eller om naturaliegodet udgør et sparet privatforbrug for modtageren.

Værdiansættelse af skattepligtige naturaliegoder kan overordnet ske efter tre forskellige principper: Markedsværdi, værdien for modtageren (subjektiv værdiansættelse) og skematisk værdi. Hvilket værdiansættelsesprincip, der skal anvendes, er i høj grad udviklet gennem retspraksis. Der er dog også i visse tilfælde fastsat regler for værdiansættelsen.

Den skattepligtige værdi af naturaliegoder, der overdrages til eje eller lån, ansættes som udgangspunkt efter statsskattelovens § 4 til et skøn over værdien i handel og vandel (markedsværdien) på retserhvervelsestidspunktet. For overdragelse til lån vil det være markedsværdien af at leje naturaliegodet, der skal lægges til grund. Ofte vil en angiven værdi på fakturaer o. lign. kunne lægges til grund. Har godet karakter af sparet privatforbrug, vil den skattemæssige værdi være det beløb, som modtageren har sparet ved ikke selv at afholde udgiften til naturaliegodet.

I ligningslovens § 16, stk. 3, er det direkte fastsat, at værdien af personalegoder fra arbejdsgivere m.fl. skal fastsættes til den værdi, det måtte antages at koste den skattepligtige at erhverve goderne i almindelig fri handel, bortset fra de tilfælde hvor der specifikt er fastsat en bestemt værdiansættelse eller skattefrihed. Ligningslovens § 16 blev indført fra og med 1. juli 1993 på baggrund

af anbefalinger fra Udvalget om Personbeskatning, fordi retspraksis gennem årene efter stats-skattelovens indførelse havde udviklet sig i en retning, hvor der i væsentligt omfang blev lagt vægt på en subjektiv værdiansættelse⁴⁴.

Efter praksis bliver der stadig uden for personalegodeområdet i flere tilfælde lagt vægt på en subjektiv værdiansættelse. Ved en subjektiv værdiansættelse kan der henses til, hvad der er værdien for den enkelte modtager af godet. Se fx SKM2018.435.SR, hvor den skattepligtige værdi af indløste spillepoint efter statsskattelovens § 4 skulle opgøres som den subjektive værdi for spilleren, og SKM2011.105.SR, hvor månedlige gaver i form af naturaliegoder til elever på handelsskoler, gymnasier mv. for at distribuere et gratis månedsmagasin var skattepligtige efter statsskattelovens § 4 og skulle værdiansættes til den subjektive værdi for modtageren.

Den subjektive værdiansættelse giver mulighed for at fastsætte en værdi af det modtagne, der er lavere end markedsværdien. Eksempelvis kan en foredragsholder, der ud over evt. vederlag får en flaske vin som tak for et oplæg, skattemæssigt sætte vinens værdi til et lavere beløb end vinens markedsværdi, hvis vinens værdi er lavere for modtageren. Hvis det på forhånd er aftalt, at foredraget skal vederlægges med en særlig vin, vil der derimod skulle ske beskatning på baggrund af vinens markedsværdi.

Et andet eksempel kan være en influencer, der som gave får tilsendt en beklædningsgenstand i et materiale, som vedkommende ikke kan tåle at have på i særlig lang tid ad gangen og derfor ikke selv ville have købt. Beklædningsgenstanden vil i denne situation kunne værdiansættes lavere end markedsværdien. Hvis den fremsendte beklædningsgenstand derimod udgør vederlag for, at den bliver omtalt på influencers blog, skal markedsværdien anvendes, selv om den skattepligtige ikke kan tåle det stof, den er fremstillet af.

Det bemærkes, at hvis naturaliegodet er let omsætteligt til en værdi tæt på markedsværdien, fx ædelmetaller eller møbler, som er designklassikere, vil der typisk ikke kunne fastsættes en subjektiv værdi, der er meget lavere end markedsværdien.

Der ses i visse tilfælde i praksis, at den skattepligtige værdi ansættes til 50 pct. af markedsværdien, fx i SKM2001.612.LSR, hvor den del af en skattepligtig frirejse, som blev betalt af tredjemand, skulle værdiansættes til 50 pct. af den afholdte udgift. Den resterende del, som blev afholdt af arbejdsgiver, skulle beskattes med det beløb, arbejdsgiveren havde betalt i overensstemmelse med ligningslovens § 16. I SKM2020.269.SR blev værdien af deltagelse i et festivalarrangement med transport, bespisning og overnatning, som vederlagsfrit blev givet af en leverandør, fastsat til 50 % af prisen under henvisning til den særlige praksis der gælder for værdiansættelse af repræsentationsgaver i form af rejser. Imidlertid kunne denne særlige praksis efter Skatterådets opfattelse ikke finde anvendelse på repræsentationsgaver i form af TV- og internetydelser, som spørgeren fik fra en leverandør i sin egenskab af formand for en antenneforening.

Naturaliegoder, der dækker forbrug i privatsfæren (fx forbrug af kost, el, telefon, transport, rejser og lignende) i modsætning til forbrug i erhvervssfæren, værdiansættes til det sparede privatforbrug. Det gælder også, når offentligt kendte personer får tilsendt fribilletter til teaterforestillinger, biografpremierer og sportsbegivenheder. Tilsvarende gælder også influencere mv. Det må antages, at der i disse tilfælde kun skal ske beskatning, hvis billetterne udnyttes – herunder videregives til andre – hvorved der realiseres et sparet privatforbrug. Det samme gælder tilsendte årskort

⁴⁴ Jf. de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 286 af 19. maj 1993 og rapport fra Udvalget om Personbeskatning II.

til forskellige kulturinstitutioner. Værdien skal fastsættes til det faktiske sparede forbrug, dvs. besparelsen ved ikke selv at afholde udgiften til naturaliegodet. Det vil ofte være markedsværdien, men kan også være den subjektive værdi for modtageren, jf. også den ovenfor refererede afgørelse SKM2001.612.LSR.

Reglerne om hhv. værdiansættelse til markedsværdien og den subjektive værdi for modtageren suppleres i en række tilfælde af en skematisk værdiansættelse. Det sker ofte af administrative hensyn i tilfælde, hvor der er tale om samme type aktiver af en ikke uvæsentlig værdi, eller som værneregler mod urigtig værdiansættelse. Som eksempel kan nævnes en række skematiske værdiansættelser af personalegoder i ligningslovens § 16 i tilfælde, hvor lønmodtagere aflønnes i naturaliegoder fx telefon, bil, sommerbolig og lystbåd.

I boks 1 er reglerne for værdiansættelse af naturaliegoder for forskellige persongrupper angivet i oversigtsform.

Boks 1. Værdiansættelse af naturaliegoder for forskellige grupper

Selvstændigt erhvervsdrivende	Vederlag i form af naturaliegoder værdiansættes som udgangspunkt til markedsværdien. Der ses endvidere eksempler på subjektiv værdiansættelse, primært ved gaver.
Ikke-erhvervsmæssig virksomhed	Naturaliegoder værdiansættes efter samme udgangspunkt, som gælder for selvstændigt erhvervsdrivende.
Honorarmodtagere	Vederlag i form af naturaliegoder værdiansættes som udgangspunkt til markedsværdien. Gaver værdiansættes som udgangspunkt til den subjektive værdi for modtageren.
Lønmodtagere, og honorarmodtagere, der beskattes som lønmodtagere	Naturaliegoder fra arbejdsgiveren mv. værdiansættes til markedsværdien ¹⁾ og for nærmere angivne personalegoder efter skematisk værdifastsættelse.
Personbeskatning udenfor ovennævnte kategorier	Naturaliegoder, der gives som gaver mv. ²⁾ , der ikke er omfattet af reglerne om afgiftspligtige gaver, beskattes som udgangspunkt til den subjektive værdi for modtageren. Gevinster ³⁾ , der består i naturaliegoder, fra spil, værdiansættes som udgangspunkt til markedsværdien ⁴⁾ .

1) Jf. ligningslovens § 16, som også gælder i visse tilfælde for honorarmodtagere. Værdiansættelsen til markedsværdien gælder også for gaver fra arbejdsgiveren, bortset fra de såkaldte lejlighedsgaver.

2) I SKM2011.105.SR skulle skattepligtige månedlige gaver i form af naturaliegoder til elever på handelsskoler, gymnasier mv. for at distribuere et gratis månedsmagasin værdiansættes til den subjektive værdi for modtageren.

3) For afgrænsning mellem gaver mv. og gevinster fra spil, se SKM2018.435.SR

4) Gælder dog ikke for gevinster fra spil, der er omfattet af lov om afgift af spil.

Afgørelsen af, hvilket værdiansættelsesprincip der gælder, knytter sig således i en vis grad til modtagerens skattemæssige status. En influencers skattemæssige status vil bero på en konkret vurdering. Se fx SKM2016.343.SR, hvor en blogger efter omstændighederne ikke blev anset for at være selvstændigt erhvervsdrivende, men honorarmodtager. Det bemærkes, at den konkrete sag omhandlede beskatning af influencerens indkomst, og at der ikke i sagen indgik spørgsmål om

værdiansættelse af naturaliegoder. Som det fremgår af boks 1, vil værdiansættelsen i overvejende grad være den samme for selvstændig erhvervsvirksomhed og honorarmodtagere.

Det bemærkes, at honorarindtægt ikke i sig selv medfører, at en skattepligtig skal beskattes som honorarmodtager. I TfS2000, 528LSR blev en indtægt, der stammede fra at være dirigent for et kor, anset for at være en honorarindtægt, der indgik i ikke-erhvervs-mæssig virksomhed (hobbyvirksomhed), og i SKM2014.219 LSR blev alle den skattepligtiges aktiviteter omkring hendes kunstneriske virksomhed under ét anset som én hobbyvirksomhed, herunder også indtægter ved foredragsvirksomhed. Honorarindtægt kan også indgå i selvstændig erhvervsvirksomhed⁴⁵.

Det kan endvidere have betydning for værdiansættelsen, om modtageren selv har indflydelse på erlæggelsen i naturaliegoder. Det vil typisk være tilfældet, når der er tale om et vederlag for en modydelse, mens indflydelsen typisk er begrænset, når der er tale om en gave.

9.4 Overvejelser i forbindelse med mulige forenklingstiltag

Naturaliegoder kan være vidt forskellige og af varierende værdi. De eksisterende skønspregede regler giver mulighed for at foretage en konkret vurdering af den skattepligtige værdi af et naturaliegode i hvert enkelt tilfælde med henblik på at opnå den mest "retvisende" beskatning.

Hertil kommer fsva. subjektiv værdiansættelse, at det giver mulighed for at værdiansætte naturaliegodet lavere end markedsværdien. Dette kan forekomme rimeligt i tilfælde, hvor modtageren fx ikke benytter det modtagne, eller hvor der ikke er tale om et sparet privatforbrug. Den subjektive værdiansættelse bygger således også på en forudsætning om, at værdien for modtageren af et naturaliegode bedst kan fastsættes af modtageren. Skatteforvaltningen vil ofte acceptere denne værdiansættelse, medmindre den er åbenbart urigtig, fx fordi naturaliegodet er nemt omsætteligt til en højere pris end modtagerens subjektive værdiansættelse.

Det kan dog være vanskeligt for modtageren at afgøre, hvad den skattepligtige værdi af vederlag eller gaver i naturaliegoder skal ansættes til – især hvor der er tale om en subjektiv værdi. Dette kan – i værste fald – medvirke til lav regelefterlevelse, fordi modtageren slet ikke oplyser en skattepligtig indkomst til Skatteforvaltningen. På den baggrund kan det overvejes, om reglerne for værdiansættelse af skattepligtige naturaliegoder kan gøres enklere.

9.4.1 Værdiansættelse for honorarmodtagere efter lønmodtagerreglerne

Det kan overvejes at indføre regler om, at den skattepligtige værdi i alle tilfælde skal fastsættes til markedsværdien som for vederlag til lønmodtagere, dvs. tilsvarende ligningslovens § 16, stk. 1.

Det betyder, at naturaliegoder skatteansættes med udgangspunkt i den værdi, som det må antages at koste den pågældende at erhverve godet i almindelig fri handel.

Det bemærkes, at ligningslovens § 16 i et vist omfang allerede finder anvendelse for vederlag til visse honorarmodtagere. Det gælder, jf. § 16, stk. 1, når der er tale om vederlag for personligt arbejde udenfor tjenesteforhold, og for vederlag til honorarmodtagere, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollektive organer.

⁴⁵ Se fx SKM2019.284.LSR.

Formålet med at udvide til alle skulle i givet fald være harmonisering af værdiansættelsesreglerne, hvilket kan mindske betydningen af, om en person skattemæssigt karakteriseres som lønmodtager, honorarmodtager, drive ikke-erhvervsmæssig virksomhed eller selvstændig erhvervsvirksomhed, og om der er tale om et vederlag eller ej.

Det kan dog diskuteres, om der er tale om en væsentlig regelforenkling for *honorarmodtagerne*, idet der allerede i dag værdiansættes til markedsværdien, når der er tale om et vederlag, og honorarmodtagere allerede i dag i et vist omfang er omfattet af reglerne i ligningslovens § 16. Lovgivning på området vil muligvis kunne medvirke til en mere klar retstilstand fsva. værdiansættelsen og medvirke til, at tvivlsspørgsmål om naturaliegodets karakter af vederlag eller gave ikke længere har betydning i forhold til værdiansættelsen, fordi der i denne henseende ikke vil være forskel på beskatningen af gaver og vederlag. Det bemærkes dog, at der fortsat vil være forskel på beskatningen af vederlag og gaver, idet der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af gaver. Regler om værdiansættelse til markedsværdien vil fortsat indebære et vist skønselement.

Det kan overvejes, om værdiansættelse til markedsværdien alternativt kun skal gælde for naturaliegoder, der modtages i tilknytning til en indkomstskabende aktivitet/som vederlag, mens gaver i privatsfæren værdiansættes subjektivt. En sådan skelnen vurderes imidlertid også vanskelig at håndtere i praksis.

Hvis det ønskes, at værdiansættelsen skal ensrettes fuldt ud med lønmodtagere m.fl., vil det medføre, at en række særregler i ligningslovens § 16 også skal finde anvendelse. Eftersom honorarmodtagere har en del fællestræk med lønmodtagere, og værdiansættelse efter lønmodtagerreglerne i et vist omfang allerede finder anvendelse for visse honorarmodtagere, vurderes det mest hensigtsmæssigt at afgrænse overvejelser om disse særregler til honorarmodtagere og ikke andre kategorier i den tredje gruppe.

Det bemærkes i den forbindelse, at honorarmodtagere typisk vil være i kortvarige, enkeltstående hvervforhold, mens lønmodtagere typisk vil være i længerevarende, kontinuerlige ansættelser. Nedenfor er nævnt nogle betragtninger om udbredelse af udvalgte regler i ligningslovens § 16 til alle honorarmodtagere.

Rabatreglen

Det fremgår af ligningslovens § 16, stk. 3, 2. pkt., at rabat til ansatte på varer og tjenesteydelser, som arbejdsgiveren udbyder til salg som led i sin virksomhed, kun beskattes i det omfang, rabatten overstiger arbejdsgiverens avance på godet. Rabatreglen er således ikke en egentlig værdiansættelsesregel.

Hvis rabatreglen skal finde anvendelse i de situationer, hvor en honorarmodtager modtager naturaliegoder, vil det betyde, at honorarmodtagerne vil kunne modtage en bred vifte af naturaliegoder og kun blive beskattet af deres kost-/produktionspris. Det kan fx være rejser, der gives af en rejsearrangør, og kan beskattes til arrangørens kostpris, dyrt tøj, sko og tasker, der gives af producenten og beskattes til produktionsprisen, og it-udstyr, der gives af producenten eller en forhandler, og derfor beskattes til produktionsprisen eller kostprisen.

Hvis rabatreglen skal finde anvendelse for alle honorarmodtagere, vil den som illustreret ovenfor, få et meget bredere anvendelsesområde, end den typisk har for lønmodtagere m.fl., hvilket vurderes at være u hensigtsmæssigt. Det bemærkes dog, at reglen allerede gælder for vederlag til honorarmodtagere i de tilfælde, hvor der er tale om personligt arbejde uden for tjenesteforhold og for vederlag til honorarmodtagere, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg,

kommissioner, råd, nævn eller andre kollektive organer. Denne gruppe omfatter ikke honorarmodtagere, som er løsere tilknyttet et arbejdssted eller leverer enkeltstående ydelser og i øvrigt kan have "mange bolde i luften".

Bagatelgrænserne

Efter ligningslovens § 16, stk. 3, gælder der to bagatelgrænser for hhv. mindre og arbejdsrelaterede personalegoder. Bagatelgrænserne er ikke egentlige værdiansættelsesregler, men indebærer, at goder af begrænset værdi ikke beskattes, og derfor som udgangspunkt⁴⁶ ikke behøver at blive værdiansat præcist.

Efter bagatelgrænsen for mindre personalegoder beskattes goder ikke i det omfang, at den samlede værdi af alle personalegoder fra en eller flere arbejdsgivere m.v. ikke overstiger et beløb på 1.200 kr. (2022). Julegaver omfattes af bagatelgrænsen, men er skattefrie, uanset om bagatelgrænsen overskrides, så længe værdien af julegaven fra den enkelte arbejdsgiver ikke overstiger 900 kr. (2022).

Hvis en honorarmodtager har mange forskellige hvervgivere, kan reglen vedrørende julegaver medføre, at honorarmodtageren kan modtage skattefrie julegaver i naturalier fra mange forskellige, så længe værdien af den enkelte julegave ikke overstiger 900 kr. Det kan beløbe sig til naturaliegoder for et betragteligt beløb. Det bemærkes dog, at reglen allerede gælder for vederlag til honorarmodtagere i de tilfælde, hvor der er tale om personligt arbejde udenfor tjenesteforhold og for vederlag til honorarmodtagere, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollektive organer.

Efter bagatelgrænsen for arbejdsrelaterede personalegoder beskattes personalegoder, som en eller flere arbejdsgivere i overvejende grad har ydet af hensyn til den ansattes arbejde, ikke i det omfang, den samlede værdi af disse goder ikke overstiger et grundbeløb på 6.600 kr. (2022).

For honorarmodtagere, fx influencere, kan der forekomme vanskelige afvejninger af, om et naturaliegode i overvejende grad er ydet af hensyn til arbejdet, fx hvis godet omtales i et indlæg en enkelt gang, men i øvrigt bruges ubegrænset privat efterfølgende – også når hvervforholdet i princippet er ophørt efter omtalen i det nævnte indlæg. Afvejningen kan til en vis grad minde om den vurdering, der er ifm. skattefrihed ud fra betragtningen om et korresponderende fradrag, men vil alt andet lige være vanskeligere, fordi bagatelgrænsen åbner op for privat brug i begrænset omfang.

Beskatning af fri bil

Bil, der stilles til rådighed af en arbejdsgiver, beskattes efter skematisk værdiansættelse i ligningslovens § 16, stk. 4. Værdiansættelsen anvendes uanset omfanget af lønmodtagerens m.fl. faktiske benyttelse af bilen til privat brug. Der gælder også skematiske værdiansættelser for privat rådighed over andre naturaliegoder, bl.a. lystbåd og sommerbolig.

Som en konsekvens af beskatningsreglen for fri bil, kan lønmodtagere, der har fri bil til rådighed, ikke foretage fradrag for befordring mellem hjem og arbejde efter ligningslovens § 9 C.

Værdiansættelsen fastsættes i 2022 med en årlig værdi på 24 pct. af den del af bilens værdi, der ikke overstiger 300.000 kr., og 21 pct. af resten. Bilens skattepligtige værdi beregnes dog mindst

⁴⁶ I det omfang det skal vurderes, om værdien af goderne samlet overstiger bagatelgrænserne, vil en præcis værdiansættelse have betydning.

af 160.000 kr. Til den skattepligtige værdi medregnes et miljøtillæg. Der gælder særlige regler for fastsættelsen af bilens værdi.

Den skattepligtige værdi nedsættes svarende til det antal hele måneder, hvori bilen ikke har været til rådighed. Det betyder, at hvis fx en bilforhandler stiller en bil til rådighed for en blogger i en weekend, vil bloggeren alligevel blive beskattet efter den skematiske værdiansættelse for en hel måned.

Det bemærkes, at reglen i ligningslovens § 16, stk. 4, allerede gælder for vederlag til honorarmodtagere i de tilfælde, hvor der er tale om personligt arbejde udenfor tjenesteforhold og for vederlag til honorarmodtagere, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollektive organer.

Hvis reglen i § 16, stk. 4, skal finde anvendelse for alle honorarmodtagere, bør det sikres, at der ikke kan foretages fradrag for udgifter til befordring efter ligningslovens § 9 B i et omfang svarende til, at lønmodtagere og de efter gældende regler omfattede honorarmodtagere i praksis ikke kan opnå fradrag efter ligningslovens § 9 C. Herved sikres også, at honorarmodtageren ikke kan undgå beskatning ud fra princippet om korresponderende fradrag. En sådan regel vil alt andet lige være vanskeligere at administrere for honorarmodtagere i forbindelse med løsere og mere sporadisk arbejde.

9.4.2 Værdiansættelse for honorarmodtagere til markedsværdien

Det kan overvejes at indføre regler for honorarmodtagere om, at den skattepligtige værdi af naturaliegoder i alle tilfælde skal fastsættes til markedsværdien ligesom det gælder for lønmodtagere m.fl. i ligningslovens § 16, stk. 1, men ikke at indføre regler tilsvarende de andre bestemmelser i ligningslovens § 16, som gælder for lønmodtagere m.fl. Der kan argumenteres for, at det vil skabe en mere ensartet værdiansættelse, som også vil være mere transparent end en subjektiv værdiansættelse.

Der henvises til beskrivelsen ovenfor i afsnit 4.1. for så vidt angår virkningen af, at de naturaliegoder, som honorarmodtagere får, værdiansættes til markedsværdien.

For at afbøde den manglende fleksibilitet, som afskaffelsen af muligheden for subjektiv værdiansættelse vil medføre, kan det overvejes at kombinere værdiansættelse til markedsværdi med enten en bagatelgrænse eller en skattefri bundgrænse for naturaliegoderne, jf. nedenfor.

9.4.2.1 Bagatelgrænse

Ved en bagatelgrænse beskattes naturaliegoderne ikke, så længe den samlede værdi ikke overstiger et nærmere fastsat beløb. Overstiger værdien dette beløb, skal hele den samlede værdi, ikke kun beløbet over bagatelgrænsen, beskattes.

En bagatelgrænse vil medføre en skattenedsættelse for dem, der kun modtager naturaliegoder i begrænset omfang, hvor værdien ikke overstiger den fastsatte grænse, og uanset om naturaliegoder gives som et vederlag. Den vil ikke tilgodese dem, der modtager naturaliegoder i et omfang, der overstiger den fastsatte grænse, og kombineret med en regel om fastsættelse til markedsværdi i alle tilfælde, vil den medføre en skatteforhøjelse i de tilfælde, hvor de modtagne naturaliegoder efter gældende regler værdiansættes med en subjektiv værdi.

En foredragsholder, der modtager vederlag i penge for foredrag, og hertil får en flaske vin som tak i ny og næ, vil typisk kunne holde sig indenfor en bagatelgrænse, mens en foredragsholder, der fx

får vederlag i form af IT-udstyr, og hertil får en flaske vin som tak i ny og næ, vil skulle beskattes af markedsværdien af begge dele.

En bagatelgrænse må alt andet lige antages at medføre et mindreprovenu.

9.4.2.2 Skattefri bundgrænse

Ved en skattefri bundgrænse skal der kun ske beskatning af de omfattede naturaliegoder, i det omfang den samlede værdi overstiger et nærmere fastsat beløb. En bundgrænse vil således tilgode alle, der modtager skattepligtige naturaliegoder, uanset karakteren af disse naturaliegoder og uanset baggrunden for erlæggelsen.

I forhold til en bagatelgrænse undgås med en bundgrænse en form for "tærskel-effekt", hvor et større beløb kan blive skattepligtigt som følge af, at der modtages et gode af begrænset værdi, men som indebærer, at den samlede værdi af modtagne naturaliegoder overstiger (bagatel)grænsen. Omvendt indebærer en bundgrænse/et bundfradrag en generel skattefritagelse af vederlag i naturaliegoder, som ikke er i tråd med et almindeligt skatteretligt princip om, at beskatningen bør være uafhængig af, om et vederlag ydes kontant eller i form af naturalier.

En skattefri bundgrænse vil de facto være en skattefritagelse af skattepligtig indkomst op til det fastsatte beløb. I kombination med en regel om fastsættelse til markedsværdien i alle tilfælde, vil den være særlig fordelagtig for dem, som kun modtager naturaliegoder som vederlag, da de ikke vil få en skærpet beskatning ved værdiansættelse til markedsværdien, men vil få en skattenedsættelse som følge af bundgrænsen.

For dem, der modtager naturaliegoder som gaver, vil der være tale om en skattenedsættelse i de tilfælde, hvor forskellen mellem den subjektive værdi og markedsværdien er mindre end bundgrænsen, og en skatteforhøjelse i de tilfælde, hvor forskellen mellem den subjektive værdi og markedsværdien er højere end den fastsatte bundgrænse. Virkningen vil således være afhængig af, til hvilket beløb en sådan bundgrænse fastsættes.

En bundgrænse må alt andet lige antages at medføre et mindreprovenu.

9.4.3 Værdiansættelse efter andre skematiske principper

Skematisk beskatning af naturaliegoder kan ud over de ovennævnte regler i ligningslovens § 16 ske ved at værdiansætte som en vis procentdel af markedsværdien. Det kan medføre, at beskatningen af gaver bliver skærpet i forhold til den gældende beskatning ud fra en subjektiv værdi, hvis der med procentsatsen fastsættes en højere skattemæssig værdi end den subjektive værdi. For vederlag vil der være tale om en lempelse, hvis der kun beskattes af en fastsat procentdel af markedsværdien.

Det bemærkes for så vidt angår vederlag i naturaliegoder, at lempelige skematiske regler for værdiansættelsen kan medføre et incitament til aflønning i naturaliegoder, da beskatningen af disse vil være mere favorabel end beskatning ved vederlæggelse i kontanter. Indføres der fx en »50 pct.-regel«, således at den skattemæssige værdi ansættes til 50 pct. af markedsværdien, vil der være en åbenbar fordel ved at aflønne i naturaliegoder, der er let omsættelige til en værdi, der overstiger 50 pct. af markedsværdien.

9.4.4 Indførelse af en indberetnings- eller oplysningspligt for giveren

Modtageren af et skattepligtigt naturaliegode har pligt til at oplyse Skatteforvaltningen om værdien heraf. Hvis den skattepligtige skal indgive oplysningsskema, gives oplysninger om skattepligtige naturaliegoder i forbindelse med oplysningsskemaet. For de skattepligtige, som alene modtager en årsopgørelse med fortrykte oplysninger mv., kan personen via TastSelv mv. inden for oplysningsfristens udløb, oplyse om/ændre i årsopgørelsen, herunder også fsva. de skattepligtige naturaliegoder mv.

I visse tilfælde vil giveren dog have pligt til at indberette om ydet vederlag i naturaliegoder til Skatteforvaltningen. Efter skatteindberetningslovens §§ 1-3 skal en arbejdsgiver og andre, der foretager udbetaling af løn og anden A-indkomst (fx pensioner og overførselsindkomster), indberette herom til indkomstregistret. Efter lovens § 4, stk. 4, er der endvidere en hjemmel for skatteministeren til at fastsætte regler om indberetning af personalegoder. Denne hjemmel er udnyttet ved § 9 i bekendtgørelse om skatteindberetning m.v. Udgangspunktet er her, at alle personalegoder skal indberettes. Der er dog en række undtagelser fra indberetningspligt. Disse undtagelser vedrører situationer, hvor indberetningen, herunder værdiansættelsen, er uforholdsmæssig svær at foretage for arbejdsgiveren.

Efter skatteindberetningslovens § 4, stk. 1-3, er skatteministeren bemyndiget til at fastsætte regler om indberetningspligt vedrørende honorar, provision og andet vederlag for personlig arbejds- og tjenesteydelse, som er B-indkomst.

Bemyndigelsen er udnyttet i § 8 i bekendtgørelse om skatteindberetning m.v., hvorefter der skal indberettes om beløb m.v., der ikke er A-indkomst. Indberetningspligten omfatter momsfrie honorarer, bortset fra vederlag for personbefordring, vederlag for udlejning eller bortforpagtning af fast ejendom, vederlag, der ydes af en forening, for arbejde udført for foreningen som led i dennes skattefrie virksomhed, når det samlede årlige vederlag, der af foreningen udbetales til den pågældende, ikke overstiger 1.500 kr. og vederlag for sæddonation.

Derudover omfatter indberetningspligten salær efter retsplejeloven til beskikkede advokater og vederlag til døgnplejere. Indberetningspligten omfatter ikke naturalier.

Det er en betingelse for indberetningspligt efter disse bestemmelser, at der er tale om vederlag i forbindelse med arbejds- eller tjenesteforhold mv. Der skal således være tale om, at den pågældende skattepligtige kan anses for at være lønmodtager, honorarmodtager etc. ved modtagelse af naturaliegodet.

For honorarer betalt af ikke-offentlige hvervgivere gælder indberetningspligten ikke, hvis honorarerne er momspligtige. Formålet hermed er at friholde betalinger til selvstændigt erhvervsdrivende fra indberetningspligten. Samtidig er reglen udformet på en måde, så det er klart for hvervgiveren, at der ikke skal ske indberetning i de tilfælde, hvor der modtages en faktura pålagt moms. Vedkommende skal således ikke vurdere om den pågældende hvervtager er selvstændigt erhvervsdrivende eller ej.

Regelefterlevelsundersøgelser har vist, at Skatteforvaltningen modtager bedre oplysninger, får bedre skatteansættelser og et lavere skattegab, når der foretages tredjepartsindberetninger, som derfor kan være fordelagtige på flere områder. På nuværende tidspunkt er det dog ikke afdækket, om de gældende indberetningsregler, jf. ovenfor, giver anledning til problemer eller kan omgås i tilfælde, hvor virksomheder giver naturaliegoder til influencere.

Det kan derfor overvejes at lave en oplysningskampagne om gældende oplysningspligter i relation til influencer-set-uppet.

Endelig kan det overvejes at pålægge giveren pligt til at indberette om ydede naturaliegoder til Skatteforvaltningen i alle tilfælde, hvor naturaliegodet gives i forbindelse med modtagerens selvstændige erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervmæssige virksomhed eller honorarvirksomhed. Indberetningspligten vil også gælde for gaver.

En indberetningspligt forudsætter, at den indberetningspligtige har de nødvendige oplysninger til identifikation af den, der indberettes om. Dette indebærer, at giveren skal indhente oplysninger om modtagerens cpr-/cvr-nr. Det er ikke givet, at dette er muligt, særligt hvor der er tale om en gave, og der dermed ikke nødvendigvis er en forudgående kontakt mellem giveren og modtageren. Det gælder fx i tilfælde, hvor et firma, der producerer sko, gerne vil sende et par sko til en influencer i håb om eksponering på de sociale medier, men uden en forudgående aftale. Det må antages, at de potentielle modtagere vil være tilbageholdende med at oplyse cpr-nr. til firmaer mv., som de ikke har en nærmere tilknytning til, ligesom det administrative besvær med at indhente sådanne oplysninger i sig selv må anses for at være en barriere. På den anden side vil der i tilfælde, hvor en foredragsholder i tillæg til et indberetningspligtigt honorar også får en buket blomster og et par flasker vin ikke være barrierer for, at hvervgiveren indberetter værdien af naturaliegoder.

Såfremt en indberetningspligt kun skal gælde for fx honorarmodtagere, er det nødvendigt, at giveren har viden om, at den pågældende er honorarmodtager. Dette vil være tilfældet, hvor der er indgået en aftale om at aflønne med et honorar. I de tilfælde, hvor der ikke er forudgående kontakt mellem giver og modtager, må giveren antages ikke at have kendskab til, om modtageren er honorarmodtager, driver ikke-erhvervmæssig virksomhed eller erhvervmæssig virksomhed.

En indberetningspligt vil forudsætte en forenkling af værdiansættelsesreglerne, hvis indberetningen skal ske med angivelse af værdien, da det ikke vil være muligt for giveren at fastsætte en subjektiv værdi for modtageren. Endelig vil den indberettede oplysning ikke indeholde oplysning om de fradrag, modtageren måtte have i forbindelse med erhvervelsen af indkomsten.

Særligt hvor modtageren er selvstændigt erhvervsdrivende er indberetningen af tvivlsom værdi for Skatteforvaltningen. Her baseres beskattningen på den pågældendes opgørelse af over-/underskuddet i virksomheden, hvori eventuelle naturaliegoder indgår. Det kan ikke umiddelbart konstateres, om naturaliegoderne indgår i denne opgørelse. Det kan endvidere være vanskeligt for giveren at vide, om modtageren er selvstændigt erhvervsdrivende, medmindre giveren har fået en faktura med moms fra modtageren.

Det bør under alle omstændigheder overvejes, om manglende regelefterlevelse kan afhjælpes ved en forbedret vejledning på området.

9.4.5 Indførelse af indeholdelsespligt for giveren

I afsnit 8 beskrives muligheder for indeholdelsespligt i forbindelse med udbetaling af honorarer.

I tilfælde, hvor der er tale om en udbetaling af et honorar, som består af naturalier, vil det være vanskeligt rent praktisk at foretage en indeholdelse. Inspiration til løsning af dette problem kan evt. hentes på lønmodtagerområdet.

Det er ikke alle personalegoder, der er A-indkomst, og hvor der dermed er indeholdelsespligt. Indeholdelsespligten gælder alene for fri bil, fri kost og logi, fri telefon, herunder fri datakommunikationsforbindelse, samt arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger m.v. og den arbejdsgiverbetalte præmie for forsikringer, der dækker de pågældende behandlinger.

Indeholdelsen foretages i den kontante løn. For så vidt angår fri bil skal indeholdelsen ske i den kontante løn for den samme lønperiode. Hvis dette ikke er muligt, skal indeholdelsen ske i senere lønperioder, dog inden for samme kalenderår. Såfremt der ikke kan ske indeholdelse – eller tilstrækkelig indeholdelse – opkræves det resterende beløb over årsopgørelsen.

For fri telefon og arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger m.v. og den arbejdsgiverbetalte præmie for forsikringer, der dækker de pågældende behandlinger, skal derimod alene ske indeholdelse i kontantløn for den samme lønperiode og dermed ikke i den kontante løn for efterfølgende lønperioder. Som for fri bil opkræves ikke indeholdt skat af fri telefon, herunder fri datakommunikationsforbindelse, over årsopgørelsen.

Indeholdelsen bør af hensyn til dannelsen af årsopgørelsen ske inden for samme kalenderår og forudsætter, at der udover naturalierne er et kontanthonorar, der kan foretages indeholdelse i. Det kan i den forbindelse overvejes at indføre en model svarende til den, der i dag gælder for beskatning af fri bil eller modellen for fri telefon m.v.

9.4.6 Vurdering

Værdiansættelsen af naturaliegoder for personer omfattet af den tredje gruppe vurderes ikke at indebære væsentligt større udfordringer end for andre skattepligtige, da det som udgangspunkt er de samme principper, der gælder for alle skattepligtige.

Idet det er ofte forekommende, at influencere m.fl. modtager naturaliegoder, og i visse tilfælde udelukkende har indkomst i form af naturaliegoder, har det imidlertid skabt mere fokus på værdiansættelsen. Udfordringen ses bl.a. at ligge i vurderingen af, om et givent naturaliegode kan karakteriseres som et vederlag eller en gave, og den subjektive værdiansættelse, hvis der er tale om en gave. Det er Skattestyrelsens erfaring, at influencere m.fl. har vanskeligt ved denne vurdering. Her til kan det forekomme urimeligt, at nogen kan erhverve en betydelig indkomst gennem naturaliegoder, der beskattes lempeligt pba. en subjektiv værdiansættelse.

Spørgsmål om skattepligt og værdiansættelse af naturaliegoder opstår i mange forskelligartede situationer – både i relation til typen af goder og forholdet mellem giver og modtager. Det er derfor vanskeligt at lave klare regler for værdiansættelsen.

Det kan således også i mange tilfælde være vanskeligt at fastsætte en markedsværdi. Samtidig kan det i visse situationer være vanskeligt at vurdere, om et gode bliver brugt erhvervs-mæssigt, og hvornår det overgår til privat anvendelse – eller om det ved modtagelsen må anses for at være et privat gode, der evt. senere overgår til erhvervs-mæssig anvendelse. Der er mange forskelligartede momenter, der indgår i vurderingen, og som gør, at to umiddelbart lignende situationer kan falde forskelligt ud, jf. fx eksemplet ovenfor i afsnit 9.2. med en gaverejse eller en situation, hvor et gode, der ellers kunne anses for at blive benyttet erhvervs-mæssigt også deles med familie eller venner, som ellers ikke er en del af det indkomstgivende set-up. Hvis godet erstatter et privat forbrug, vil der skulle ske beskatning ved modtagelsen af godet, da det ikke kan anses for at være erhvervs-mæssigt, ligesom det er tilfældet for udgifter til goder, der ikke kan fradrages ved indkomstopgø-

relsen, fordi de må anses for at være af privat karakter, jf. SKM2010.549.HR, hvor en popsangerinde ikke kunne få dækket udgifter til beklædning eller diverse udgifter til personlig pleje, herunder frisør, make-up og voksbehandling af hår under arme og på ben.

Det vil ligesom for andre naturaliegoder afhænge af en konkret vurdering, hvorvidt goder, der i sagens natur forbruges på stedet, som fx skønhedsbehandlinger eller middage, er af erhvervsmæssig karakter. Som det fremgår af afsnit 9.2. ovenfor, må der for influencere stilles skærpede krav for dokumentation af, at et givent naturaliegode udelukkende er driftsmæssigt begrundet, dvs. er brugt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten.

Ved naturaliegoder i form af ting, der kan bruges efterfølgende, kan udfordringen bestå i, hvornår tingen overgår fra erhvervsmæssig til privat brug, og hvad værdien er på dette tidspunkt. Såfremt eksempelvis en cykelfabrik - med henblik på en anmeldelse i cykelfabrikkens interesse - efter indbyrdes aftale overlader brugen af en cykel til en testperson, og personen efter fx en uges test får lov til at beholde cyklen eller købe den til en fordelagtig pris, bør det efter Skattelovrådets opfattelse beskattes til markedsværdien, som må være den pris, en tilsvarende brugt cykel må antages at koste. Herfra kan fratrækkes evt. egenbetaling. Efter gældende regler beskattes en sådan gave – alt afhængig af de nærmere omstændigheder – efter en subjektiv prisfastsættelse. Efter Skattelovrådets opfattelse bør det i den forbindelse endvidere ikke have betydning, om den person, der anvender cyklen i cykelfabrikkens interesse, i øvrigt har indkomst fra lignende aktiviteter. Det afgørende må efter Skattelovrådets opfattelse være, at der ikke sker beskatning af erhvervsmæssig brug, og at der omvendt sker beskatning af privat brug.

Skattelovrådet mener endvidere, at ting, der fremsendes uden foregående aftale ud fra et ønske eller forventning om, at modtageren anmelder/omtaler dem, ikke bør beskattes på modtagelsestidspunktet, hvis modtageren faktisk benytter godet erhvervsmæssigt. Der skal i givet fald ske beskatning, når godet overgår til privat brug. Bliver den fremsendte ting ikke benyttet erhvervsmæssigt, skal der ske beskatning ved modtagelsen.

Det kan anføres, at beskatningen af skattepligtige naturaliegoder vil blive mere rimelig, hvis naturaliegoder, der modtages i forbindelse med indkomstskabende aktivitet, men som ikke kan karakteriseres som et vederlag, også værdiansættes til markedsværdien - ligesom udgangspunktet er for lønmodtagere, der modtager gaver i form af naturaliegoder fra arbejdsgivere. Herved vil fremsendte naturaliegoder til fx influencere skulle beskattes til markedsværdien. Det kan eventuelt kombineres med skattefri bagatelgrænse svarende til bagatelgrænsen for lønmodtageres mindre personalegoder i ligningslovens § 16, stk. 3, 3. pkt., for at afbøde den skærpede beskatning.

Det bemærkes, at markedsværdien principielt set kan være lavere end den subjektive værdi i visse tilfælde, hvor tingen er brugt af personen selv. Det kunne fx forekomme, at markedsværdien af en brugt beklædningsgenstand må antages at være lavere, end en subjektiv værdi af en beklædningsgenstand, som personen selv har brugt. Tilsvarende kan gælde i tilfælde, hvor markedsværdien falder væsentligt ved første brug, fx hvis en flaske whisky eller en dåse med et hudplejeprodukt åbnes. At en ting er brugt, gør heller ikke nødvendigvis – uanset om der skal ske en fastsættelse til markedsværdi eller ud fra en subjektiv værdiansættelse – at værdien er lavere end en ny ting, fx hvis den er brugt af en kendt person, eller der er sket en stigning i efterspørgslen på tingen.

Skattelovrådet vurderer samlet, at der ikke vil kunne laves objektive regler, som kan sikre en nogenlunde korrekt værdifastsættelse. Fastsættelse af, at der skal ske værdiansættelse til markedsværdien i alle tilfælde, hvor der gives naturaliegoder i sammenhæng med en indkomsterhvervelse,

fx for alle naturaliegoder, der sendes til en influencer i kraft af dennes status, vil skabe en vis ensretning, og i de fleste tilfælde en skærpelse af beskattningen, men der vil fortsat være udfordringer med vanskelige skøn, især – men ikke kun – i de situationer, hvor der er tale om brugte ting.

Henset til, at den nye del af den tredje gruppes manglende kendskab til skattebetaling af gaver og naturalier, hvoraf mange angiver, at de ikke anser gaver og gevinster som egentlige (skattepligtige) gaver på trods af, at de reelt fungerer som aflønning for deres aktiviteter fx produktanmeldelser og blogindlæg, jf. boks 4 i afsnit 2, og at målgruppen selv efterspørger vejledning og information, jf. boks 5 i afsnit 2, vurderes det, at det under alle omstændigheder vil være hensigtsmæssigt at styrke Skatteforvaltningens vejledning og information vedrørende skattepligt og værdiansættelse af naturaliegoder til den nye del af den tredje gruppe.

For så vidt angår indberetningspligt for naturaliegoder til honorarmodtagere, henvises til overvejelserne om generel indberetningspligt for honorarmodtagere i afsnit 8.4, som også vil gøre sig gældende i forhold til en indberetningspligt for naturaliegoder, hvis der samtidig fastsættes en regel om, at naturaliegoderne skal fastsættes til markedsværdien i alle tilfælde.

For så vidt angår en eventuel indeholdelsespligt for naturaliegoder til honorarmodtagere, vurderes det, at den kun bør gælde i samme omfang, som der er indeholdelsespligt for naturaliegoder til lønmodtagere. Da indeholdelsespligten for naturaliegoder til lønmodtagere imidlertid kun omfatter få, specifikt opregnede naturaliegoder som fx fri bil, fri bolig og sundhedsforsikringer, som typisk er goder, der gives til lønmodtagere, men ikke honorarmodtagere, må en sådan indeholdelsespligt antages at få en begrænset anvendelse.

10. Skattelovrådets overvejelser og anbefalinger

På baggrund af analysen fremsætter Skattelovrådet følgende anbefalinger:

- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 3, at der ikke indføres det i afsnittet skitserede skematiske fradrag
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 4, at der indføres arbejdsmarkedsbidragspligt for indkomst fra ikke-erhvervsmæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, at arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget beregnes efter et nettoprincip, og at arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget for honorarindkomst ligeledes skal beregnes efter et nettoprincip
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 5, at der ikke indføres den i afsnittet skitserede forenklede model for "start-ups"
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 6, at der indføres det i afsnittet beskrevne regelsæt, som skal finde anvendelse for indkomst fra ikke-erhvervsmæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, og at regelsættet skal være obligatorisk
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 7, at der ikke skal ske større ensretning af beskatningsreglerne for honorarmodtagere og lønmodtagere, og at der ikke skal ske udbredelse til honorarmodtagere af den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatning for ikke-erhvervsmæssig virksomhed
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 8, at der indføres indeholdelsespligt for de hvervgivere, der er skitseret som gruppe 1 og 2 i afsnittet
- Skattelovrådet anbefaler på baggrund af overvejelserne i afsnit 9, at naturaliegoder, der modtages i forbindelse med indkomstskabende aktivitet, værdiansættes til markedsværdien kombineret med en bagatelgrænse på 1.200 kr. (2022), og at det kan overvejes, om der skal ske indberetning af visse skattepligtige naturaliegoder til honorarmodtagere

Nedenfor gennemgås Skattelovrådets anbefalinger for de enkelte punkter.

10.1 Skematiske regler for opgørelse af indkomst

Skattelovrådet vurderer, at det i afsnit 3 skitserede skematiske fradrag vil indebære en administrativ forenkling for borgerne, da personerne, der benytter fradraget, ikke længere vil skulle holde regnskab med – og sikre dokumentation for – de fradragsberettigede udgifter. Endvidere vil personerne ikke skulle vurdere, om der er tale om fradragsberettigede udgifter eller ej.

Skattelovrådet vurderer, at et skematisk fradrag, som fastsættes til et fast beløb eller til en given procent af indkomsten, i givet fald bør være udformet som en tilvalgsordning, idet personer med høje fradragsberettigede udgifter uanset en sådan ordning fortsat bør have mulighed for at kunne foretage fradrag for de faktiske udgifter.

Skattelovrådet kan ikke anbefale indførelse af det skematiske fradrag. Skattelovrådet har herved lagt afgørende vægt på, at den tredje gruppe er en heterogen gruppe, hvor størrelsen af udgifterne (både i absolutte tal og i forhold til indkomsten) kan variere meget fra person til person. Der er blandt de potentielt omfattede honorarmodtagere mange med lave eller ingen udgifter og få med høje udgifter og et skematisk fradrag vil derfor ramme skævt i forhold til det faktiske udgiftsniveau hos den enkelte. På den ene side vil et skematisk fradrag de facto virke som skattenedsættelse for de mange personer, som enten slet ikke har udgifter, som knytter sig til indkomsten, eller som har meget lave udgifter. På den anden side vil et fast beløb eller en fast procentsats være uanvendelig for personer med høje udgifter, som derfor fortsat vil vælge at foretage fradrag for de faktiske udgifter. Dette afspejles i det provenuskøn, der fremgår af afsnit 3.

10.2 Grundlag for arbejdsmarkedsbidrag

Skattelovrådet vurderer, at indførelse af arbejdsmarkedsbidragspligt for indkomst fra ikke-erhvervs-mæssige virksomheder vil medvirke til at skabe en mere ensartet beskatning af selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, honorarmodtagere og lønmodtagere. Skattelovrådet finder ikke, at der er nogen god begrundelse for at beskatte indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed lavere og anbefaler derfor, at arbejdsmarkedsbidragspligt også bør omfatte indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed. Skattelovrådet anbefaler endvidere, at arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget beregnes efter et nettoprincip ligesom for indkomst fra erhvervs-mæssig virksomhed.

Skattelovrådet bemærker, at anbefalingen om at indføre arbejdsmarkedsbidragspligt for indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, skal ses i sammenhæng med den ordning, som Skattelovrådet anbefaler nedenfor i afsnit 10.4.

Skattelovrådet bemærker, at Skattelovrådet i overensstemmelse med kommissoriet har afgrænset sin undersøgelse, således at undersøgelsen og dermed Skattelovrådets anbefalinger ikke omfatter indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed, som i væsentligt omfang tjener private formål (herunder hobby).

Skattelovrådet vurderer endvidere, at arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget for honorarindkomst også bør opgøres efter et nettoprincip, så det samme princip finder anvendelse for indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervs-mæssig virksomhed og honorarvirksomhed. Ho-

norarindkomst opgøres allerede efter gældende regler om opgørelsen af den personlige indkomst som en nettoindkomst. Fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til honorarindkomst, er dermed på den ene side lavere end fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed (og lavere end fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til indkomst fra ikke-erhvervsvirksomhed efter Skattelovrådets forslag om at indføre pligt til at betale arbejdsmarkedsbidrag for ikke-erhvervmæssig virksomhed, jf. ovenfor), men på den anden side højere end fradragsværdien af udgifter, der knytter sig til lønindkomst, som hverken tillader fradrag i den personlige indkomst eller i grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag. Skattelovrådet finder ikke, at der er nogen særlig begrundelse for, at udgifter knyttet til honorarindkomst bør undergives en særlig fradragsværdi. Skattelovrådet anbefaler, at fradragsberettigede udgifter, som knytter sig til honorarindkomst, får samme fradragsværdi som fradragsberettigede udgifter, som knytter sig til selvstændig erhvervsvirksomhed og ikke-erhvervmæssig virksomhed.

Skattelovrådet anbefaler derfor, at arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget for honorarindkomst opgøres efter et nettoprincip i stedet for som efter gældende regler et bruttoprincip.

10.3 Forenklet beskatning for ”start ups”

Skattelovrådet vurderer, at den i afsnit 5 beskrevne forenkede model for ”start ups” kan medføre en vis forenkling af indkomstopgørelsen i den periode, hvor virksomheden er omfattet af den, men at overgangen til de almindelige regelsæt efter maksimalt 3 år vil indebære byrder for den skattepligtige, ligesom overgangen til og fra ordningen vil være en komplikation.

Skattelovrådet bemærker, at modellen herudover indebærer en lempelse vedrørende den skattemæssige behandling af etableringsudgifter. Kombinationen af obligatorisk straksafskrivning uden adgang til fremførsel af underskud indebærer dog en stramning for erhvervmæssige virksomheder, der foretager investeringer af en sådan størrelsesorden, at fradraget herfor ikke kan rummes indenfor det modtagne cashflow, hvilket formentlig er det typiske for opstartsvirksomheder.

Skattelovrådet har noteret sig, at statsstøtteelementet medfører betydelige vanskeligheder, hvorfor modellen ikke anbefales.

10.4 Beskatning af ikke-erhvervmæssige virksomheder

Skattelovrådet vurderer, at det i afsnit 6 beskrevne regelsæt, hvor indkomst fra ikke-erhvervmæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål, kan opgøres efter de fleste af de regler, der gælder for erhvervmæssige virksomheder, kan være med til at fjerne usikkerheden om rækkevidden af konsekvenserne ved evt. ikke at blive anset for at være selvstændige erhvervsvirksomheder for bl.a. de nystartede virksomheder, hvor der kan være tvivl, om de opfylder kriterierne for at kunne anses for at være erhvervmæssige virksomheder i skattemæssig forstand. Det betyder at disse virksomheder i alle tilfælde vil kunne anvende bl.a. de regler om fradrag for driftsomkostninger og afskrivningslovens regler, der i dag alene gælder for erhvervmæssige virksomheder.

Skattelovrådet anbefaler på baggrund af analysen og overvejelserne i afsnit 6, at der indføres det deri beskrevne forslag, som skal finde anvendelse for indkomst fra ikke-erhvervmæssig virksomhed, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål. Skattelovrådet vurderer, at forslaget vil indebære en forenkling ved, at det bliver mere entydigt, hvilke regler der gælder for opgørelsen af ikke-erhvervmæssig virksomhed.

Skattelovrådet vurderer endvidere, at en indkomstopgørelse for ikke-erhvervmæssig virksomhed, som – med enkelte undtagelser – svarer til den indkomstopgørelse, der foretages for selvstændigt erhvervsdrivende, typisk vil kunne være til den skattepligtiges fordel og kun meget sjældent til ulempe. Skattelovrådet peger bl.a. på, at underskud efter forslaget vil kunne fremføres til modregning i overskud i efterfølgende indkomstår fra virksomheden, således at underskud fra ikke-erhvervmæssig virksomhed (som i dag) fortabes, og at afskrivninger på fx driftsmidler efter det foreslåede regelsæt vil skulle opgøres efter afskrivningslovens regler m.v. Skattelovrådet anbefaler derfor, at forslaget skal finde anvendelse for alle ikke-erhvervmæssige virksomheder, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål. Skattelovrådet vurderer ikke, at der er behov for, at skatteyderne skal ansøge om eller specifikt angive, hvorvidt de ønsker dem anvendt eller ej.

Skattelovrådet anbefaler, at underskud ikke kan modregnes i anden indkomst som fx almindelig lønindkomst eller indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, ligesom der skal være kildeartsbegrænsning af underskud, der fremføres til efterfølgende indkomstår, således at underskuddet ikke kan modregnes i anden indkomst som fx almindelig lønindkomst eller indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed. Herudover anbefaler Skattelovrådet, at ikke-erhvervmæssig virksomhed ikke skal kunne indgå i virksomhedsskattelovens ordninger, og at lov om skattefri virksomhedsomdannelse ikke skal finde anvendelse. Endelig anbefaler Skattelovrådet, at reglerne i ligningslovens § 8 X, hvor der er adgang til udbetaling af skatteværdien af underskud relateret til udgifter til forskning og udvikling, ikke skal indgå, og at det kan overvejes, hvorvidt andre særregler som fx LL §§ 8 S, 9 A og 30 A ligeledes ikke skal indgå.

10.5 Forenkling af regler for beskatning af honorarmodtagere mv.

Skattelovrådet bemærker, at der er en række lighedspunkter mellem honorarmodtagere og lønmodtagere, som taler for, at de i højere grad skal beskattes ens. Det er således for både lønmodtagere og honorarmodtagere den personlige arbejdsindsats, der er central for honoreringen.

Skattelovrådet har imidlertid noteret sig, at en sådan ændring bl.a. vil indebære en beskæring af fradragsværdien for honorarmodtageres udgifter. I et arbejdsgiver/arbejdstager-forhold bygger begrundelsen for den begrænsede fradragsret og fradragsværdi for lønmodtagernes udgifter bl.a. på den forudsætning, at det vil være naturligt for arbejdsgiveren at afholde de udgifter, der knytter sig til arbejdet. Denne forudsætning kan ikke uden videre overføres til honorarmodtagere, og en generel ligestilling af honorarmodtagere med lønmodtagere vil føre til en skærpet beskatning af honorarmodtagere. Skattelovrådet vurderer, at en sådan skærpet beskatning kan medvirke til, at honorarmodtagere afholder sig fra at påtage sig opgaver, som forudsætter, at honorarmodtageren afholder udgifter.

Skattelovrådet anbefaler på baggrund af ovenstående overvejelser ikke, at der skal ske større ensretning af beskatningsreglerne for honorarmodtagere og lønmodtagere, særligt henset til at en sådan ensretning vil medføre en skærpet beskatning fsva. honorarmodtageres fradrag.

Skattelovrådet bemærker endvidere, at udbredelse af den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatning for ikke-erhvervsmæssig virksomhed vil medføre en større ensartethed ved beskatningen af hhv. selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervsmæssig virksomhed og honorarmodtagere, men vil samtidig forskyde beskatningen af honorarmodtagere væk fra lønmodtagere.

Samlet set vurderer Skattelovrådet med henvisning til vurderingen i afsnit 7.4, at det vil være uhensigtsmæssigt at udbrede den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatning af ikke-erhvervsmæssig virksomhed til honorarmodtagere. Skattelovrådet anbefaler på baggrund heraf, at der ikke skal ske udbredelse til honorarmodtagere af den i afsnit 6 skitserede ændrede beskatning for ikke-erhvervsmæssig virksomhed

10.6 Indberetning af indkomstoplysninger og indeholdelse af indkomstskat

Udvidelse af indberetningspligten

Skattelovrådet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt at indføre pligt til, at danske digitale platforme, der formidler tjenesteydelser og lign., men som ikke er hvervgivere, indberetter om brugernes vederlag. Skattelovrådet forventer, at dette vil få en positiv effekt på regelefterlevelsen og samtidigt vil kunne mindske den skattepligtiges evt. udfordringer med at oplyse sine indtægter korrekt. Skattelovrådet vurderer, at de positive følger ved indberetningspligten taler for at gøre den obligatorisk.

Skattelovrådet bemærker, at en indberetningspligt vil medføre øgede byrder for de omfattede platforme. Skattelovrådet har noteret sig, at Skatteministeriet den 29. oktober 2021 har udsendt et udkast til lovforslag om gennemførelse af direktiv om ændring af direktiv om administrativt samarbejde på beskatningsområdet om indberetning og udveksling af oplysninger fra digitale platforme m.v. Skattelovrådet bakker op om en sådan ændring.

Udvidelse af indeholdelsespligten

Skattelovrådet har endvidere overvejet, om der skal indføres indeholdelsespligt for hvervgivere, der udbetaler honorarer. Skattelovrådet forventer, at en indeholdelsespligt vil medføre en byrdelettelse for de honorarmodtagere, der i dag skal indbetale B-skattearter. Hertil forventer Skattelovrådet, at en udvidelse af de indkomsttyper, hvor der skal ske indeholdelse af indkomstskat, vil mindske risikoen for restskat og imødegå udfordringer med efterfølgende opkrævning og inddrivelse af restskatter.

Skattelovrådet har noteret sig, at hvervgivere, som har ansatte og udbetaler A-indkomst (benaævnt gruppe 1 og 2 i afsnit 8, afhængig af om de udbetaler mere eller mindre end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst), har foretaget ca. 85 pct. af udbetalingerne på tværs af de fire grupper skitseret i analysen og endvidere har foretaget udbetaling af ca. 95 pct. af det samlede udbetalte beløb af B-indkomst. Skattelovrådet bemærker på baggrund heraf, at de to nævnte grupper må forventes at kunne efterleve en ny indeholdelsespligt for honorarer relativt enkelt uden betydelige administrative meromkostninger.

Skattelovrådet anbefaler derfor, at der indføres indeholdelsespligt for de hvervgivere, der er skitseret som gruppe 1 og 2 i afsnit 8. Indeholdelsespligten vil skulle ske efter de samme principper, som gælder for indeholdelse af A-skat.

Skattelovrådet har endeligt overvejet, om der endvidere bør indføres en indeholdelsespligt for danske platforme, der formidler tjenesteydelser og lign., men som ikke er hvervgivere. Skattelovrådet bemærker, at det er en forudsætning for en sådan indeholdelsespligt, at vederlaget udbetales gennem platformen. Skattelovrådet har noteret sig, at betalingen ifm. nogle platforme finder sted direkte mellem hvervgiver og hvervtager.

Alt afhængig af nærmere analyse af det administrative set-up anbefaler Skattelovrådet, at der i visse tilfælde kan indføres en indeholdelsespligt for danske platforme, der formidler tjenesteydelser og lign., men som ikke er hvervgivere, og hvor vederlaget udbetales gennem platformen.

10.7 Værdiansættelse af naturaliegoder for personer i den tredje gruppe på arbejdsmarkedet

Det er Skattelovrådets opfattelse, at beskatningen af skattepligtige naturaliegoder vil blive mere rimelig, hvis naturaliegoder, der modtages i forbindelse med indkomstskabende aktivitet, værdiansættes til markedsværdien, ligesom udgangspunktet er for lønmodtagere mv. i ligningslovens § 16, stk. 3, 1. pkt.

Skattelovrådet anbefaler derfor, at naturaliegoder, der modtages i forbindelse med indkomstskabende aktivitet, værdiansættes til markedsværdien. Skattelovrådet anbefaler, at dette skal gælde, uanset om de modtagne naturaliegoder kan anses for at være et vederlag eller en gave, forudsat at naturaliegoderne har en forbindelse til den indkomstskabende aktivitet.

Værdiansættelsen til markedsværdien bør ske på det tidspunkt, hvor naturaliegoder overgår til privat anvendelse. Såfremt eksempelvis en cykelfabrik i cykelfabrikkens interesse efter aftale overlader brugen af en cykel til en testperson mhp. anmeldelse, og testpersonen efter en uges test får lov til at beholde cyklen eller købe den til en fordelagtig pris, bør cyklen beskattes til markedsværdien, som bør være den pris, det må antages at købe en tilsvarende brugt cykel. Eventuel egenbetaling kan fratrækkes den nævnte markedsværdi.

For at give mulighed for at give naturaliegoder som gaver i et begrænset omfang, anbefaler Skattelovrådet, at der indføres en bagatelgrænse, der beløbsmæssigt kan fastsættes til 1.200 kr. (2022), svarende til bagatelgrænsen for lønmodtageres mindre personalegoder i ligningslovens § 16, stk. 3, 3. pkt.

Endvidere bemærker Skattelovrådet, at det kan overvejes, om der skal ske indberetning af skattepligtige naturaliegoder til honorarmodtagere, for hvervgivere der er skitseret som gruppe 1 og 2 i afsnit 8, når værdien af naturaligodet overstiger den foreslåede bagatelgrænse.

For så vidt angår indeholdelsespligt for naturaliegoder til honorarmodtagere bemærker Skattelovrådet, at en sådan pligt ikke bør gå videre, end hvad der gælder for lønmodtagere. Da den type naturaliegoder, som der efter gældende regler for lønmodtagere er indeholdelsespligt for, fx fri bil, ikke er naturaliegoder, der typisk gives til honorarmodtagere, vil Skattelovrådet ikke anbefale en sådan indeholdelsespligt.

11. Lovbestemmelser udarbejdet på baggrund af Skattelovrådets anbefalinger

11. 1 Indledning

Nedenfor er udarbejdet udkast til lovbestemmelser, som udmønter Skattelovrådets anbefalinger. Udkastene er udarbejdet som selvstændige lovbestemmelser, der følger de enkelte afsnit i konklusionen.

Der er kun udarbejdet lovbestemmelser og ikke tilhørende bemærkninger, og således er der fx ikke beregnet provenumæssige konsekvenser eller indhentet administrative bemærkninger fra Skattestyrelsen og Udviklings- og Forenklingsstyrelsen. Der er endvidere ikke udarbejdet konsekvensændringer som følge af de foreslåede bestemmelser.

Da der ikke er udarbejdet bemærkninger, er lovbestemmelserne ledsaget af en kort tekst, der beskriver, hvad der fastsættes med bestemmelserne. Endvidere er der beskrevet eventuel udmøntning af bemyndigelsesbestemmelser.

11. 2 Udkast til lovbestemmelser

Ad afsnit 10.2)

Skitse til lovgivning i relation til arbejdsmarkedsbidragspligt for indkomst fra ikke-erhvervmæssig virksomhed med opgørelse af beregningsgrundlaget efter et nettoprincip og ændring af princip for beregningen af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget for honorarindkomst til et nettoprincip.

§ 1, nr. 2, er fastsat under forudsætning af, at der samtidig gennemføres den foreslåede beskatning i ligningslovens § 8 Z, jf. nedenfor.

Forslag til

Lov om ændring af arbejdsmarkedsbidragsloven

(Arbejdsmarkedsbidragspligt for indkomst fra ikkeerhvervmæssig virksomhed og ændring af opgørelsesprincip for arbejdsmarkedsbidragsgrundlag for honorarindkomst til et nettoprincip)

§ 1

I arbejdsmarkedsbidragsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 121 af 7. februar 2020, som ændret ved § 5 i lov nr. 2226 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, nr. 2, udgår ”, som indgår i den personlige indkomst” og ”samt den skattepligtige værdi af udbytter som nævnt i ligningslovens § 16 A, stk. 5.” ændres til: ”i det omfang vederlaget medregnes til den personlige indkomst, jf. personskatteovens § 3, samt den skattepligtige værdi af udbytter som nævnt i ligningslovens § 16 A, stk. 5.”

[Opgørelse af beregningsgrundlaget for arbejdsmarkedsbidrag for honorarindkomst m.v. efter et nettoprincip.]

2. § 2, stk. 2, 2. pkt., affattes således: ”Ved naturalier omfattet af stk. 1, nr. 1 og 3, forstås:”

[Arbejdsmarkedsbidragspligt for alle naturaliegoder, som honorarmodtagere m.v. får i vederlag]

Bestemmelsen ser i dag således ud:

”§ 2. Grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag for lønmodtagere m.v. er følgende indkomster, jf. dog stk. 2 og § 3:

1)---

2) Ethvert vederlag, som indgår i den personlige indkomst, i penge eller naturalier modtaget uden for ansættelsesforhold, når der ikke er tale om selvstændig erhvervsaktivitet, herunder efterbetalinger m.v. i forbindelse hermed samt den skattepligtige værdi af udbytter som nævnt i ligningslovens § 16 A, stk. 5.

3)-6) ---

Stk. 2. Vederlag i form af naturalier som nævnt i stk. 1 indgår i grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag med den skattepligtige værdi. Ved naturalier forstås i denne lov:

1) Fri kost og logi.

2) Bil, som helt eller delvis vederlagsfrit stilles til rådighed for den skattepligtige.

- 3) Fri telefon, herunder fri datakommunikationsforbindelse, jf. ligningslovens § 16, stk. 3, nr. 3, og stk. 12.
 - 4) Fri sommerbolig omfattet af ligningslovens § 16, stk. 5, 2.-4. og 8. pkt.
 - 5) Fri lystbåd omfattet af ligningslovens § 16, stk. 6, 2.-4. og 9. pkt.
 - 6) Fri helårsbolig omfattet af ligningslovens § 16, stk. 9, bortset fra de tilfælde, der er nævnt i ligningslovens § 16, stk. 9, 13. pkt.
 - 7) Aktier, tegningsretter til aktier eller køberetter til aktier omfattet af ligningslovens § 16 eller § 28, stk. 1 eller 2, jf. statsskattelovens § 4.
 - 8) Arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandlinger m.v. og den arbejdsgiverbetalte præmie for forsikringer, der dækker de pågældende behandlinger m.v.
- Stk. 3. ---"*

3. I *overskriften* før § 4 indsættes efter "erhvervsdrivende": " m.v."

4. Efter § 4 indsættes:

"§ 4 A. Grundlaget for arbejdsmarkedsbidrag for virksomhed omfattet af ligningslovens § 8 Z, udgør den personlige indkomst ved virksomheden, jf. personskatteloven § 3.

Stk. 2. Ydelser i henhold til lov om biblioteksafgift medregnes ikke i grundlaget i stk. 1.

Stk. 3. Bidrag og præmier til pensionsordninger m.v. i samme omfang som nævnt i pensionsbeskatningslovens § 18 og bidrag efter denne lov fragår ikke ved opgørelsen af grundlaget for arbejdsmarkedsbidraget efter stk. 1.

Stk. 4. Underskud, der er fremført efter ligningslovens § 8 Z, stk. 2, fragår i grundlaget for arbejdsmarkedsbidraget efter stk. 1."

[Arbejdsmarkedsbidragspligt for indkomst fra ikke-erhvervs-mæssig virksomhed omfattet af den foreslåede § 8 Z i ligningsloven og opgørelse af beregningsgrundlaget herfor efter et nettoprincip]

Ad afsnit 10.4)

Skitse til lovgivning i relation til ikke-erhvervs-mæssige virksomheder, der ikke i væsentligt omfang tjener et privat formål. Ikke-erhvervs-mæssige virksomheder skal ved indkomstopgørelsen som udgangspunkt anvende de regler, der i dag er forbeholdt erhvervs-virksomheder.

Forslag til

Lov om ændring af ligningsloven:

(Ændret beskatning for ikkeerhvervs-mæssige virksomheder, der ikke væsentligt omfang har et privat formål)

§ 1

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1735 af 17. august 2021, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 2613 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

1. Efter § 8 Y indsættes:

"§ 8 Z. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for en virksomhed, der må anses for at være ikkeerhvervs-mæssig, anvendes de regler, der gælder for erhvervs-mæssig virksomhed, jf. dog stk.

2. Det er en betingelse, at virksomheden ikke i væsentligt omfang har et privat formål.

Stk. 2. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for en virksomhed omfattet af stk. 1 kan underskud i denne virksomhed alene fremføres til fradrag i ejerens skattepligtige indkomst fra virksomheden for de følgende indkomstår. § 8 X, virksomhedsskatteloven og lov om skattefri virksomhedsomdannelse finder ikke anvendelse for virksomhed omfattet af stk. 1.”

[Ikke-erhvervs-mæssige virksomheder, der ikke i væsentligt omfang har et privat formål, skal anvende hovedparten af de regler, der i dag er forbeholdt erhvervsvirksomheder]

Ad afsnit 10.6)

Skitse til lovgivning i relation til Indberetning af indkomstoplysninger og indeholdelse af indkomstskat.

Indberetningspligt for danske digitale platforme

Skatteministeriet har den 29. oktober 2021 udsendt et udkast til lovforslag om gennemførelse af direktiv om ændring af direktiv om administrativt samarbejde på beskatningsområdet om indberetning og udveksling af oplysninger fra digitale platforme m.v.

Lovudkastet ses her: [Høringsportalen – udkast til lovforslag om gennemførelse af DAC7](#)

Ved lovforslaget skabes der hjemmel til at etablere en indberetningspligt for digitale platformsoperatører, som bl.a. omfatter indtægter, brugerne på platformene opnår ved salg af ”personlige tjenester”, der formidles af den pågældende platform. Ved personlig tjeneste forstås efter DAC7 ”en tjeneste, der omfatter tids- eller opgavebaseret arbejde udført af en eller flere personer, og som udføres efter anmodning fra en bruger enten online eller fysisk offline, efter at være blevet formidlet via en platform.”

Det vurderes således, at denne brede definition af personlige tjenester sikrer, at dette lovforslag vil være tilstrækkeligt til at gennemføre anbefalingen om indberetningspligt for platforme, der formidler tjenesteydelser mv. Lovforslaget forventes fremsat i februar 2022 med henblik på vedtagelse inden sommerferien 2022 og med en ikrafttrædelse 1. januar 2023, således at første indberetning vil skulle ske i januar 2024 og vedrøre kalenderåret 2023.

Indeholdelse for danske hvervgivere i gruppe 1 og 2 og digitale platforme, herunder naturaliegoder

Forslag til

Lov om ændring af kildeskatteloven

(Indeholdelses- og indberetningspligt for visse honorarindkomster m.v.)

§ 1

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 824 af 28. april 2021, som ændret senest ved lov nr. 1181 af 8. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 43, stk. 2, indsættes som *litra k*

»k) Honorar, provision og andet vederlag for personlig arbejds- eller tjenesteydelse som er udbetalt eller formidlet som led i virksomhed, herunder beløb, der er ydet som godtgørelse for afholdte udgifter ved indkomstens erhvervelse.«

[Hjemmel til at gøre honorarer til A-indkomst, hvad enten der er tale om en hvervgiver eller en digital platform. Se om udmøntning heraf i kildeskattebekendtgørelsen nedenfor, herunder om indskrænkning til at omfatte honorarmodtagere i gruppe 1 og 2]

Bestemmelsen ser i dag således ud:

”Stk. 2. Til A-indkomst kan endvidere efter skatteministerens nærmere bestemmelse henregnes nedennævnte indkomstarter:

a)-j) ---”

Hjemlen i kildeskattelovens § 43, stk. 2, litra k, vil blive udnyttet til at fastsætte nærmere regler i kildeskattebekendtgørelsens § 18, hvor to nye numre, nr. 53 og 54, vil blive indsat:

§ 1

I bekendtgørelse nr. 2104 af 23. november 2021 om kildeskat foretages følgende ændring:

1. I § 18 indsættes som nr. 53 og 54:

»53) Honorar, provision og andet vederlag for personlig arbejds- eller tjenesteydelse, som er udbetalt som led i virksomhed, og hvor virksomheden har ansatte, hvortil der udbetales A-indkomst.«

54) Honorar, provision og andet vederlag for personlig arbejds- eller tjenesteydelse som er formidlet af en digital platform som led i virksomhed.«

[Honorarer, som udbetales af hvervgivere omfattet af gruppe 1 eller 2, eller formidles af digitale platforme, gøres til A-indkomst]

Bestemmelsen ser i dag således ud:

”§ 18. Udover indkomst som nævnt i kildeskattelovens § 43, stk. 1, henregnes følgende indkomstarter til A-indkomst:

1)-52) ---”

De honorarer, som gøres til A-indkomst, skal indberettes efter skatteindberetningslovens §§ 1 og 2. Der ses ikke at være behov for at ændre disse bestemmelser, som er formuleret således:

”§ 1. Alle, der i en kalendermåned i sin virksomhed har udbetalt eller godskrevet indkomst, som er nævnt i stk. 2, skal hver måned indberette beløbene til indkomstregisteret, jf. §§ 3 og 4 i lov om et indkomstregister.

Stk. 2. Ved indberetning skal der oplyses om følgende indkomsttyper:

1) Løn, gratiale, provision og andet vederlag for personligt arbejde i tjenesteforhold, der efter kildeskattelovens § 43, stk. 1, er A-indkomst eller arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, jf. kildeskattelovens § 49 A, stk. 1, for modtageren. Endvidere skal der oplyses om beløb, der ydes til godtgørelse for udgifter, lønmodtageren påføres som følge af arbejdet, uanset om beløbet efter ligningslovens § 9, stk. 4, er skattefrit for modtageren.

- 2) Ydelser som nævnt i ligningslovens § 31, stk. 3, nr. 3 og 4, der gives til godtgørelse for udgifter i forbindelse med uddannelser og kurser efter ligningslovens § 31, stk. 1, uanset om beløbene efter bestemmelserne er skattefrie for modtageren.
- 3) Beløb, der efter skatteministerens bestemmelse i medfør af kildeskattelovens § 43, stk. 2, skal henregnes til A-indkomst for modtageren, og arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst, for hvilken der skal foretages indeholdelse efter kildeskattelovens § 49 A, stk. 2, § 49 A, stk. 3, nr. 5 og 6, og § 49 D, stk. 4, jf. § 49 A, stk. 3, nr. 1-4.
- 4) Beløb, som efter deres art er omfattet af nr. 1, når modtageren af beløbet ikke er skattepligtig her til landet, jf. kildeskattelovens §§ 1 og 2.

§ 2. Ved indberetning af beløb efter § 1 skal følgende oplyses:

- 1) Størrelsen af den samlede udbetaling eller godskrivning vedrørende den enkelte modtager.
- 2) Henholdsvis arbejdstagerens og arbejdsgiverens andel af beløb, som indbetales af en arbejdsgiver til en pensionsordning, som omfattes af pensionsbeskatningslovens § 19 eller § 56, stk. 3 eller 5, bortset fra bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension.
- 3) Den del af beløbet nævnt i nr. 1, der udgøres af feriegodtgørelse samt opsparing til søgneheligdagsbetaling og feriefridagsopsparing.
- 4) Størrelsen af det indeholdte arbejdsmarkedsbidrag og det samlede beløb af indeholdt A-skat samt beløb indeholdt efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vedrørende den enkelte modtager.
- 5) Den skatteperiode vedrørende A-skatten og arbejdsmarkedsbidraget, som udbetalingerne eller godskrivningerne skal henføres til.
- 6) I hvilket omfang og i hvilke perioder modtageren har erhvervet lønindtægt om bord på et dansk skib henholdsvis i og uden for begrænset fart, jf. sømandsbeskatningslovens § 2.
- 7) Identiteten af det modtagende medarbejderinvesteringsselskab ved indskud omfattet af kildeskattelovens § 43, stk. 1, 3. pkt.”

Ad afsnit 10.7)

Skitse til lovgivning i relation til værdiansættelse af naturaliegoder til markedsværdi, når de gives til fysiske personer, som driver selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervsmæssig virksomhed og/eller har visse honorarindkomster, når naturaliegoderne gives som vederlag, betaling eller gaver.

Endvidere fastsættelse af en bagatelgrænse på 1.200 kr. (2022-niveau) for de omfattede goder, hvorved de ikke skal beskattes, hvis den samlede værdi af alle de omfattede goder, som en person får i et indkomstår, ikke overstiger bagatelgrænsen. Bagatelgrænsen gælder således for indkomst i form af de nævnte naturaliegoder, som indgår ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed, ikke-erhvervsmæssig virksomhed og/eller visse honorarindkomster. Hvis værdien af de omfattede naturaliegoder overstiger bagatelgrænsen, skal de alle beskattes til markedsværdien.

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven

(Værdiansættelse af naturaliegoder til markedsværdien, når goderne gives til visse fysiske personer, og fastsættelse af en bagatelgrænse for de omfattede goder.)

§ 1

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1735 af 17. august 2021, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 2613 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

1. Efter § 16 K indsættes:

”§ 16 L. Goder, der gives som vederlag eller betaling eller gives i sammenhæng med et indtægtsgivende hverv eller indkomsterhvervelse i øvrigt, til fysiske personer, der ikke er omfattet af § 16, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller § 16 A, skal ved skatteansættelsen fastsættes til den værdi, som det måtte antages at koste modtageren at erhverve goderne i almindelig fri handel. Goderne beskattes dog kun i det omfang, den samlede værdi af disse goder, som personen har modtaget i et indkomstår, overstiger et grundbeløb på 1.000 kr. (2010-niveau). Grundbeløbet i 2. pkt. reguleres efter personskattelovens § 20.”

[Værdiansættelse af naturaliegoder til markedsværdi, når de gives til fysiske personer, der ikke er lønmodtagere eller visse honorarmodtagere m.v., jf. ligningslovens § 16, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 16 A, som vederlag eller betaling eller i øvrigt i sammenhæng med personernes indtægtsgivende hverv eller indkomsterhvervelse, herunder som gaver. I bemærkningerne til lovbestemmelsen anføres, at værdiansættelsen til markedsværdien bør ske på det tidspunkt, naturaliegoderne overgår til privat anvendelse, jf. bemærkning herom i afsnit 10.7. Endvidere fastsættelse af en bagatelgrænse til 1.200 kr. (2022-niveau) for de omfattede goder. Beløbet reguleres årligt efter personskattelovens § 20.]

Bilag 1: Supplerende kommissorium for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet

Skattelovgivningen er særligt udformet med henblik på at imødekomme traditionelle beskæftigelsesformer i form af lønmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende. Skattelovgivningen imødekommer ikke i samme omfang vilkår og behov for andre beskæftigelsesformer i form af fx honorarmodtagere.

Personer, der har indkomst fra sådanne mere utraditionelle beskæftigelsesformer, kan i mange tilfælde betegnes som tilhørende den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

Den tredje gruppes skattemæssige udfordringer er sidst belyst i 2003. Der er efterfølgende opstået en række nye beskæftigelsesformer inden for denne gruppe, herunder udbud af arbejdskraft via digitale platforme og indkomst fra aktiviteter på de sociale medier. Udviklingen skaber et behov for en fornyet behandling af de skatte- og momsmæssige problemstillinger for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

Det er baggrunden for, at skatteministeren har anmodet Skattelovrådet om at foretage en behandling af gruppens skatte- og momsmæssige forhold.

Skattelovrådet er konkret anmodet om i en fase 1 at foretage en kortlægning af personkredsen i den tredje gruppe samt at afdække gruppens skatte- og momsmæssige udfordringer. Dernæst er Skattelovrådet i en fase 2 anmodet om at udarbejde konkrete anbefalinger til håndtering af skatte- og momsmæssige udfordringer for den tredje gruppe.

Skattelovrådets afrapportering af fase 1

Skattelovrådet har nu afrapporteret vedrørende en konkret kortlægning af den tredje gruppe og en afdækning af skatte- og momsmæssige udfordringer i relation til gruppens aktiviteter, jf. *Den tredje gruppe på arbejdsmarkedet*.

Skattelovrådet har afgrænset den tredje gruppe på arbejdsmarkedet til ca. 300.000 personer i form af honorarmodtagere og personer, der har aktiviteter i forbindelse med opstartsvirksomhed eller inden for ikke-erhvervsmæssig virksomhed.

Skattelovrådet har afdækket skatte- og momsmæssige udfordringer for den tredje gruppe på flere områder. Det gælder udfordringer i relation til den skattemæssige status af aktiviteter, den konkrete opgørelse af skat og moms samt en række skatteadministrative udfordringer, der hindrer en enkel og korrekt betaling af skat og moms.

Skattelovrådets afrapportering af fase 2

Skattelovrådet anmodes om at udarbejde anbefalinger, der kan bidrage til en mere enkel og korrekt betaling af skatter og moms og som kan bidrage til at reducere usikkerhed om de skatte- og momsmæssige vilkår for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet.

Skattelovrådet kan endvidere vurdere muligheder for anbefalinger, der sigter på at sikre mere ensartede skatte- og momsvilkår for aktiviteter med forskellig skattemæssig status.

Skattelovrådet skal til brug for anbefalinger belyse virkninger af forskellige modeller til forenkling af regler for opgørelse af den tredje gruppes indkomstskat. Herunder en model for frivillig anvendelse af skematiske skattemæssige fradrag og en model, der kan medføre mere ensartede regler for beskatning – uanset den skattemæssige status af aktiviteterne.

Derudover anmodes Skattelovrådet om, at anbefalinger tager udgangspunkt i de skatte- og momsmæssige udfordringer fra den foretagne afrapportering, der kan omsættes til operationelle forslag, som målrettet kan nedbringe identificerede udfordringer. Analyser af sådanne udfordringer skal derudover indeholde en samlet vurdering af positive og negative virkninger af potentielle forslag. Herunder indgår en vurdering af virkningerne på de offentlige finanser.

Til brug for afrapporteringen kan Skattelovrådet endvidere inddrage anbefalinger, der ikke nødvendigvis tager udgangspunkt i de skatte- og momsmæssige udfordringer, som er afdækket i fase 1.

Skattelovrådets anbefalinger skal tage højde for principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Skattelovrådets afrapportering skal endvidere indeholde udkast til eventuelle lovændringer i overensstemmelse med Skattelovrådets anbefalinger.

Skattelovrådet skal inden udgangen af 2019 foretage en endelig afrapportering til skatteministeren. Skattelovrådet kan forinden foretage delafrapporteringer til skatteministeren.

Bilag 2: Kommissorium for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet

Flere og flere danskere benytter sig af ansættelses- og beskæftigelsesformer, som har en løsere tilknytning til det traditionelle arbejdsmarked end almindelige lønmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende. Disse siges typisk at være tilknyttet den *tredje gruppe* på arbejdsmarkedet. Det gælder fx konsulenter, kunstnere, oplægsholdere og freelancere m.fl.

Digitale platforme har bl.a. gjort det muligt at udbyde ydelser og/eller arbejdskraft på nye måder. Det er en udvikling, der har skabt grundlag for øget vækst og beskæftigelse, samt flere muligheder for den enkelte ift. valg af beskæftigelsesform.

Skattelovgivningen er imidlertid historisk udformet til at imødekomme det traditionelle arbejdsmarked, og den tredje gruppe oplever skatte- og momsmæssige udfordringer, da skattelovgivningen særligt er udformet med henblik på to typer af skattepligtige personer; nemlig almindelige lønmodtagere og selvstændigt erhvervsdrivende. Den tredje gruppes skatte- og momsmæssige udfordringer blev sidst belyst i en redegørelse fra 2003.

Skattelovgivningen tager i mindre grad hensyn til nye ansættelses- og beskæftigelsesformer, som er i vækst på det danske arbejdsmarked, og lovgivningen bør understøtte udviklingen på arbejdsmarkedet til gavn for vækst og beskæftigelse i Danmark. Regeringen ønsker derfor at undersøge mulighederne for at gennemføre tiltag, der kan gøre det lettere for denne tredje gruppe at betale den korrekte skat.

På den baggrund anmoder skatteministeren Skattelovrådet om at belyse og redegøre for de skatte- og momsmæssige udfordringer, som den tredje gruppe oplever på arbejdsmarkedet. Arbejdet skal ske i to faser.

Fase 1. Afdækning af den tredje gruppes udfordringer

Skattelovrådet skal kortlægge, hvilke skattepligtige der er omfattet af den tredje gruppe, samt afdække gruppens skatte- og momsmæssige udfordringer nærmere. Skattelovrådets afdækning af den tredje gruppes udfordringer fremlægges for skatteministeriet i løbet af efteråret 2018.

Fase 2. anbefalinger

Med udgangspunkt i fase 1's kortlægning vil der blive udarbejdet et supplerende kommissorium, som tager afsæt i de identificerede skatte- og momsmæssige udfordringer, som Skattelovrådet har kortlagt. Formålet med det supplerende kommissorium er at give Skattelovrådet et grundlag til at komme med anbefalinger, som har et målrettet forenklingfokus for den tredje gruppe. Anbefalingerne skal samtidig tage højde for principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Senest i maj 2019 skal Skattelovrådet fremlægge sin samlede indstilling for skatteministeren med henblik på, at analysen kan danne grundlag for evt. lovgivnings tiltag i Folketingsåret 2019-20.

Bilag 3: Uddybning af målgruppeundersøgelsen

I dette bilag uddybes de udfordringer, som den tredje gruppe oplever. Udfordringerne er skitseret i kapitel 2, der bygger på anden del af målgruppeundersøgelsen.

Anden del af målgruppeundersøgelsen bekræfter fundene fra første del, om at den tredje gruppe oplever, at skattereglerne er komplicerede og svære at gennemskue.

Den traditionelle del af den tredje gruppe angiver i spørgeskemaundersøgelsen, at de i særlig høj grad har udfordringer ift. selvangivelse, fradrag, forskudsopgørelse samt den skattemæssige kategorisering af, hvornår der er tal om selvstændig erhvervsvirksomhed, lønmodtager, honorarmodtager eller ikke-erhvervmæssig virksomhed. Opstartsvirksomhederne svarer i højere grad end honorarmodtagerne og ikke-erhvervmæssige virksomheder, at de oplever udfordringerne.

Den nye del af den tredje gruppe har manglende kendskab til skattereglerne, hvilke indtægter der er skattepligtige og den administrative praksis for at indberette disse indtægter. Det resulterer i ubevidste fejl ift. at afvikle en korrekt og rettidig skattebetaling. Endvidere har den yngre generation i overvejende grad været vant til, at mødet med skatteforvaltningen har været automatiseret og relativt ukompliceret, fx grundet reglerne for tredjepartsindberetning af A-indkomst. Eftersom spørgeskemaundersøgelsen har vist sig i mindre grad at omfatte den nye del af målgruppen (såsom fx influencers, eSportsudøvere og personer, der arbejder via digitale platforme), er udfordringerne formodentligt større, end de fremstår af de kvantitative resultater.

Uvidenhed ift. skattebetaling af gaver og naturalier

Gaver og værdifastsættelse heraf udgør en særlig og potentiel tiltagende udfordring for den nye del af den tredje gruppe, da fx influencers i højere grad end den traditionelle del af målgruppen er aflønnet med gaver og naturalier.

I spørgeskemaundersøgelsen anses det kun af en mindre del som en udfordring, hvordan de skal værdifastsætte gaver (17 pct.), eller hvornår de skal betale skat af gaver (17 pct.). Imidlertid giver de kvalitative interviews med særligt de nye erhvervsformer ikke helt samme billede. Her er billedet snarere, at de nye grupper, herunder de unge, ikke er bevidste om, at de skal betale skat af fx gaver.

Søger ofte hjælp, heraf søger den traditionelle del af målgruppen oftest professionel hjælp

En indikator på om den tredje gruppe oplever udfordringer er, om de har behov for at søge hjælp, når de skal have klaret deres skatteforhold. Spørgeskemaundersøgelsen viser, at knap halvdelen af de personer, der har deltaget i spørgeskemaundersøgelsen, søger hjælp (49 pct.).

Der er forskel på, i hvilken grad de tre delmålgrupper søger hjælp. Blandt de adspurgte i spørgeskemaundersøgelsen er det i højere grad personer, der har ikke-erhvervsmæssig virksomhed (68 pct.), og personer med opstartsvirksomhed (60 pct.), der angiver, at de søger hjælp, end det er tilfældet blandt honorarmodtagerne (37 pct.). Årsagerne til at ikke-erhvervsmæssig virksomhed og opstartsvirksomheder i højere grad søger hjælp, kan dels være at de skattemæssige regler for disse grupper alt andet lige er mere komplicerede end for honorarmodtagernes vedkommende (hvoraf en stor del er tredjepartsindberettet), og dels at særligt opstartsvirksomhederne ikke har den store erfaring med at drive virksomhed endnu. Dette underbygges af, at honorarmodtagere i højere grad end de resterende grupper svarer, at de ikke søger hjælp, fordi det hele indberettes automatisk (23 pct.).

Af dem, der søger hjælp, tyder det af spørgeskemaundersøgelsen på, at den traditionelle del af den tredje gruppe især benytter sig af professionelle skatterådgivere, når de har behov for hjælp. Over halvdelen af dem, der søger hjælp, søger således hjælp hos en revisor eller skatterådgiver (57 pct.), og en del søger hjælp hos Skattestyrelsen - via skat.dk (40 pct.) og/eller via telefonopkald (27 pct.). Godt en tredjedel af dem, der søger hjælp, angiver, at de søger hjælp hos familie, venner og kollegaer (38 pct.). Til sammenligning svarer 27 pct. i Skattestyrelsens Holdningsundersøgelse, at de indenfor det seneste år har kontaktet Skattestyrelsen via telefon, 34 pct. svarer, at de indenfor det seneste år har kontaktet Skattestyrelsen via telefon, mail og/eller brev, og 79 pct. svarer, at de har besøgt skat.dk.

Den nye del af tredje gruppe er mere tilbageholdende med at søge hjælp

De kvalitative interviews indikerer i kontrast til ovenstående, at den nye del af den tredje gruppe er mere tilbageholdende med at søge professionel hjælp om skatteforhold. Netværk, venner og brancheorganisationer og særligt grupper på Facebook nævnes fremfor Skattestyrelsen som typiske sparringspartnere om skattetekniske spørgsmål.

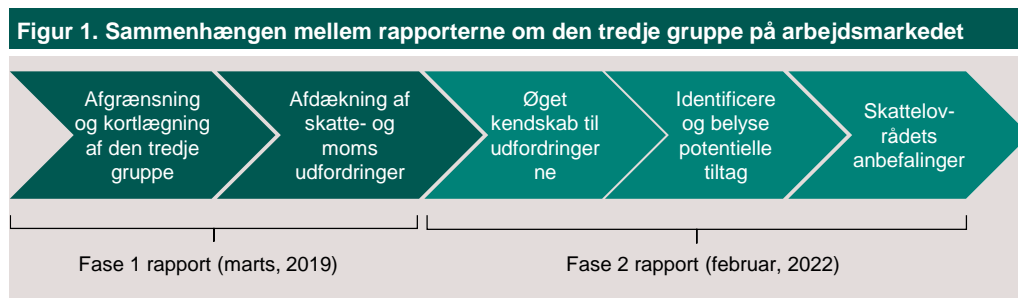
Dertil indikerer interviewene, at den relativt lave bevidsthed om gældende regler i praksis medfører, at de enkelte selv eller at der inden for branchen sættes rammer og standarder for, hvad der er acceptabelt at tjene eller modtage, uden der skal betales skat af det. I de kvalitative interviews forekommer der samtidig tegn på, at den nye del af den tredje gruppe ikke i samme udstrækning søger hjælp, fordi nogle af dem ikke ønsker at komme i skattemyndighedernes søgelys. Den lavere regelefterlevelse for målgruppen synes således både at være relateret til manglende regelforståelse i form af ubevidste og bevidste fejl, hvilket bl.a. begrundes med manglende incitament til at indberette korrekt til Skattestyrelsen.

Bilag 4: Metodebilag – Metodevalg og analysedesign i anden del af målgruppeundersøgelsen

Målgruppeundersøgelsen af den tredje gruppe er todelt og behandles gennem Skattelovrådets to rapporter for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet. I indeværende metodebilag beskrives sammenhængen mellem de to dele af målgruppeundersøgelsen (2.1), og der redegøres for metodevalget, analysedesignet og datagrundlaget, som ligger bag anden del af målgruppeundersøgelsen (2.2).

3.1 Analysedesignet af den fodelte målgruppeundersøgelse

Første del af målgruppeundersøgelsen bestod af desk-research og kvalitative telefoninterviews. Undersøgelsen blev gennemført af Skattestyrelsen med henblik på at skitsere de skatte- og momsmæssige udfordringer, som persongrupper inden for den tredje gruppe på arbejdsmarkedet oplever i dag. Anden del af målgruppeundersøgelsen tager afsæt i den afgrænsning af den tredje gruppe og de udfordringer, som er identificeret i forbindelse med Skattelovrådets rapport (2019), og herunder den kvalitative målgruppeanalyse. Anden del af målgruppeundersøgelsen er gennemført af konsulentvirksomheden COWI, og har til formål at belyse mere dybdegående, hvilke udfordringer de enkelte delmålgrupper oplever, med henblik på at kunne opstille mulige tiltag. Sammenhængen mellem Skattelovrådets to rapporter om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet og de to dele af målgruppeundersøgelsen fremgår i figur 1.

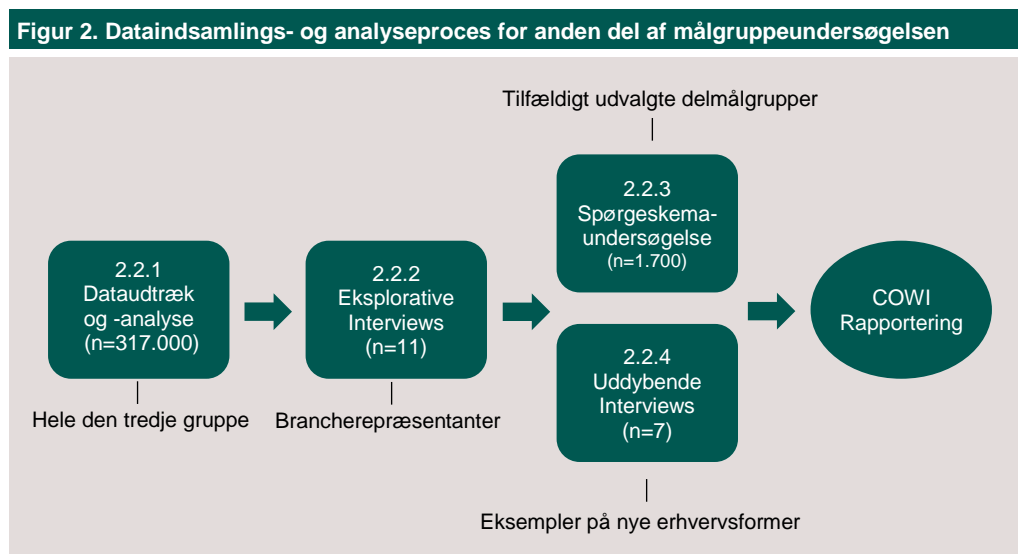

* Skattelovrådet 'Rapport om den tredje gruppe på arbejdsmarkedet' (2019): <https://www.skm.dk/skattetal/analyser-og-rapporter/skattelovraadet/2019/marts/den-tredje-gruppe>

Kilde: Skatteministeriet

3.2 Metodevalg og analysedesign i anden del af målgruppeundersøgelsen

Anden del af målgruppeundersøgelsen tager udgangspunkt i fire identificerede hovedudfordringer (boks 2, kapitel 2). Denne del af undersøgelsen er designet til at kunne tilvejebringe et nuanceret og dybdegående kendskab til gruppens udfordringer iff. korrekt og rettidig indberetning af moms og skat set fra et skatteyderperspektiv. Dataindsamlingsprocessen i anden del af målgruppeundersøgelsen kan overordnet opdeles i fire elementer: dataudtræk og analyse, eksplorative interviews, uddybende interviews og en spørgeskemaundersøgelse. Sammenhængen mellem dataindsamlings- og analyseprocessen og de enkelte elementer fremgår af figur 2.

Anm.: n anviser stikprøvestørrelsen for de respektive elementer af målgruppeundersøgelsen

Kilde: Skatteministeriet

3.2.1 Dataudtræk og -analyse

Formålet med dataudtræk og -analyse var at opnå en detaljeret indsigt i og analyse af målgruppen og dennes sammensætning, herunder hvad der kendetegner hele den tredje gruppe (n≈317.000), samt de tre respektive delmålgrupper: honorarmodtagere, opstartsvirksomheder og ikke-erhvervsmæssig virksomhed. Dataudtrækket var endvidere udgangspunktet for stikprøveudvælgelsen til spørgeskemaundersøgelsen, og resultaterne fra spørgeskemaundersøgelsen er koblet med baggrundsoplysninger fra dataudtrækket.⁴⁷

Boks 1. Dataudtræk og -analyse

Skattestyrelsen har udtrukket en række centrale baggrundsoplysninger om hele den tredje gruppe, som har gjort det muligt at analysere og sammenligne de tre afgrænsede delmålgrupper. Herunder socioøkonomiske og demografiske oplysninger, såsom køn, alder, bopæl, omfanget af indkomsten og eventuelle fradrag mv., samt angivelsens karakter og ophav, herunder om angivelsen er tredjepartsindberettet og af hvem, eller om indtægten er selvangivet.

Kilde: Skatteministeriet

⁴⁷ Dataudtrækket er baseret på indkomståret 2017, der på udtrækstidspunktet var det seneste tilgængelige år.

Dataudtrækket omfatter den del af den tredje gruppe for hvem, der i Skattestyrelsens systemer er registreret skattepligtige indkomster af aktiviteter, som kan henføres til den tredje gruppe. Den tredje gruppe er derfor sandsynligvis større, da der kan være borgere, der har uregistrerede indkomster fra aktiviteter, der reelt bør henføres til den tredje gruppe. Den uregistrerede andel af den tredje gruppe optræder kun indirekte og primært i målgruppeundersøgelsens eksplorative og uddybende interviews. På baggrund af besvarelsene i spørgeskemaundersøgelsen er det indtrykket, at den nyere del af den tredje gruppe, såsom fx influencers, eSportsudøvere og personer, der arbejder via digitale platforme, er underrepræsenteret i stikprøven. Det er på baggrund af målgruppeundersøgelsen ikke muligt at sige noget om omfanget på den for Skattestyrelsen ukendte og uregistrerede del af den tredje gruppe.

3.2.2 Eksplorative interviews

Formålet med eksplorative interviews af brancherepræsentanter var at opnå en bred og dybdegående viden om målgruppen som helhed, såvel som de tre afgrænsede delmålgrupper. En viden som også blev anvendt til at designe de øvrige elementer af målgruppeundersøgelsen, herunder spørgeskemaundersøgelsen.

Boks 2. Eksplorative interviews

Der er gennemført 11 eksplorative interviews med brancherepræsentanter. Disse repræsentanter arbejder med og/eller repræsenterer målgruppen, og har alle dyb indsigt i de skatte- og momsmæssige forhold, der gør sig gældende for målgruppen. Brancherepræsentanterne består af en bred vifte af aktører, herunder:

- Fagforbund (særlig viden om freelancere, kunstnere, konsulenter og digitale nomader)
- Revisionsfirmaer (særlig viden om nye arbejdsformer, fx influencers og eSportsudøvere)
- Digitale arbejdsplatforme (dækker freelancere, konsulenter, produktion, rengøring mv.)
- Influencer-netværk og influencer-marketingplatform (særlig viden om influencers, herunder fx bloggere og vloggere)

Kilde: Skatteministeriet

3.2.3 Spørgeskemaundersøgelse

Formålet med spørgeskemaundersøgelsen er at skabe et udvidet overblik over målgruppens oplevelse af mødet med skatteforvaltningen, samt at sikre indsigt i de enkelte delmålgruppers skattemæssige forhold og praksis ift. at betale den korrekte skat og moms. Spørgeskemaundersøgelsen bestod derfor af mange forskelligartede emner, fx centrale udfordringer og barrierer for målgruppen ift. skat, moms og fradrag, vurdering af løsningsforslag og muligheden for at kunne tilkendegive egne løsninger, de fremadrettede forventninger til deres aktiviteter, som kan henføres til den tredje gruppe, motivationsfaktorer for beskæftigelsen, udgiftsarter og indtægtskilder mv. Respondenterne havde mulighed for at uddybe eller kommentere de respektive spørgsmål og kategorier undervejs gennem åbne besvarelser.

Boks 3. Spørgeskemaundersøgelse

Spørgeskemaundersøgelsen er gennemført som en internetbaseret spørgeskemaundersøgelse. Godt 1.700 ud af 16.500 respondenter har besvaret spørgeskemaet, svarende til en svarprocent på ca. 10,3pct. Svarprocenten var forventet grundet undersøgelsens udsendelsesform samt undersøgelsens overordnede tema, hvilket har været medvirkende til at fastlægge antal respondenter, som spørgeskemaet skulle udsendes til. Stikprøven er udtrukket som en stratificeret tilfældig stikprøve blandt personer, der i 2017 udgjorde den tredje gruppe, og som samtidig opfyldte de givne udvælgelseskriterier. Dette er gjort for at sikre, at alle delmålgrupper er repræsenteret. Spørgeskemaundersøgelserne er vægtet i henhold til bl.a. stratificeringen. Delmålgruppernes forskelle imellem er χ^2 -testet for statistisk signifikans.

Kilde: Skatteministeriet

3.2.4 Uddybende interviews

Formålet med de uddybende, dybdegående interviews var at opnå en mere dybdegående viden om de nyeste beskæftigelsesformer, der er opstået som følge af særligt den teknologiske udvikling og globaliseringen. Endvidere supplerer de uddybende interviews de øvrige elementer af målgruppeundersøgelsen, som primært er designet til at omfatte de traditionelle beskæftigelsesformer og kendte dele af den tredje gruppe, hvor de nyeste beskæftigelsesformer som nævnt synes underrepræsenteret.

Boks 4. Uddybende interviews

De uddybende interviews er gennemført med udvalgte respondenter, der repræsenterer nye beskæftigelsesformer. Der er foretaget 7 uddybende telefoninterviews med respondenter med henblik på at eksemplificere fire nye beskæftigelsesformer, som skatteforvaltningen skal kunne servicere og administrere. De fire udvalgte beskæftigelsesformer er eSportsudøvere, influencere, gig-workers¹⁾ og crowd-workers²⁾. Disse beskæftigelsesformer er udvalgt med henblik på at eksemplificere nogle af de skattemæssigt forskelligartede forhold der påkræves at skatteforvaltningen kan administrere fremadrettet. Herunder fx forhold såsom mangeartede indtægtskilder, som ofte ikke tredjepartsindberettes, uklare fradragsmuligheder, betaling/aflønnning i naturalier, samt grænseoverskridende indtægter.

- 1) "Gig-worker" omfatter personer, der varetager småjobs, projektarbejde, og korte tidsbegrænsede ansættelser. Gig-work udføres typisk blot af enkeltpersoner og ofte inden for rengørings-, transport- og udbringningsbranchen mv.
- 2) "Crowd-worker" omfatter personer, der varetager specialiseret og vidensbaseret arbejde. Crowd-work er ofte kendetegnet ved standardiserede og enkeltforekommende opgaver.

Kilde: Skatteministeriet

Bilag 5: Opgørelse over hvervgivere, der udbetaler honorarer

I nedenstående tabel 1 fremgår en opgørelse over honorarmodtagere, og i hvor høj grad de har modtaget honorarer fra den samme hvervgiver i perioden 2016-2019. Opgjort efter antal honorarudbetalinger, som én hvervtager har modtaget af én hvervgiver, viser tabellen antal modtagere, procentvis andel af de samlede antal modtagere, procentvis andel af det samlede antal honorarudbetalinger, det samlede udbetalte beløb, procentvis andel af det samlede udbetalte beløb og det gennemsnitligt udbetalte beløb pr. udbetaling.

Tabel 1. Oversigt over honorarmodtagere, og i hvor høj grad de har modtaget honorarer fra den samme hvervgiver i perioden 2017-2020 (sorteret efter antal udbetalinger, afrundede tal)

	Antal modtagere ¹	Andel modtagere (pct.)	Andel af antal udbetalinger (pct.)	Udbetalt beløb (mia. kr.) ²	Andel af udbetalt beløb (pct.)	Gns. beløb pr. udbetaling (kr.)
1 udbetaling	472.000	59,2	19,7	6,1	16,7	13.000
2-3 udbetalinger	167.000	20,9	16,2	7,2	21,6	18.500
4-5 udbetalinger	67.000	8,4	12	6	16,3	21.000
6-10 udbetalinger	50.000	6,3	15,8	6,7	18,2	17.500
11-20 udbetalinger	27.000	3,4	16,1	3,6	10	9.500
21-50 udbetalinger	14.500	1,8	19	6,8	18,5	15.000
51-100 udbetalinger	400	0,05	1	0,3	0,8	11.000
>100 udbetalinger	40	0,01	0,2	0,02	0,04	3.000
I alt	798.000	100	100	36,6	100	15.500

Kilde: Skattestyrelsen

Anm.: ¹ Hver honorarmodtager indgår én gang, for hver gang vedkommende har modtaget honorarer fra én hvervgiver. Der er således ikke tale om unikke modtagere. De i alt knap 800.000 modtagere i opgørelsen dækker over godt 415.000 unikke personer. Der indgår der ca. 30.000 hvervgivere i opgørelsen.

² Opgørelsen baserer sig på de oplysninger, som indberettes til Skattestyrelsen af tredjeparter, hvilket udgør ca. 80 pct. af de samlede honorarindtægter.

Som det fremgår af opgørelsen, modtog knap 60 pct. af honorarmodtagerne i den fireårige periode kun én udbetaling fra en hvergiver. De resterende 40 pct. af honorarmodtagerne modtog således mere end én udbetaling fra den samme hvergiver. I alt modtog 95 pct. af honorarmodtagerne 1-10 udbetalinger fra en hvergiver.

Som det fremgår af tabel 1, er næsten 20 pct. af udbetalingerne udbetalt til honorarmodtagere, der kun modtog én udbetaling fra én hvergiver i den firårige periode. De resterende ca. 80 pct. af udbetalingerne omfatter således udbetalinger, hvor honorarmodtageren modtog mere end en udbetaling fra én hvergiver.

I tabel 1 fremgår ligeledes de samlede udbetalte honorarindtægter opgjort efter antal udbetalinger. Som det fremgår i tabellen, er ca. 17 pct. (6,1 mia. kr.) af de samlede honorarindtægter udbetalt til honorarmodtagere, der kun modtog én udbetaling fra én hvergiver i den firårige periode. De resterende ca. 83 pct. (30,5 mia. kr.) er udbetalt til honorarmodtagere, der modtog mere end en udbetaling fra én hvergiver i perioden.

Opgørelsen illustrerer, at der er en stor del af honorarmodtagerne, der udelukkende modtager enkeltstående honorarer fra samme hvergiver i perioden. Antallet af honorarudbetalinger er dog mere jævnt fordelt over antal udbetalinger og viser således, at en stor del af honorarerne udbetales til honorarmodtagere, som modtager flere honorarer fra samme hvergiver. Der er dog udelukkende en lille andel honorarmodtagere der modtager over 50 honorarudbetalinger fra samme hvergiver, og tilsvarende en lille andel af det samlede antal udbetalinger og en lille andel af det samlede udbetalte beløb, der udbetales til denne gruppe af honorarmodtagere.

Bilag 6: Karakteristik af de fire typer af hvervgivere

I bilaget gennemgås hver af de fire grupper, bl.a. på baggrund af tabel 2 i kapitel 7. Hertil beskrives, hvilke driftsformer og brancher der er de typiske inden for hver af grupperne.⁴⁸

Gruppe 1) Hvervgivere, som har ansatte, og som udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mere end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.

Gruppe 1 består af hvervgivere, som har ansatte, udbetaler A-indkomst⁴⁹, og har udbetalt mere end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst. Gruppen foretog i 2020 ca. halvdelen af det samlede antal udbetalinger på tværs af alle grupper og har endvidere foretaget udbetaling af næsten 93 pct. af det samlede udbetalte beløb af B-indkomst. I gruppen indgår et bredt udsnit af de virksomhedsformer, der eksisterer i Danmark. Det kan supplerende oplyses, at i gruppen har hvervgivere med driftsformen foreninger⁵⁰ foretaget flest udbetalinger, mens hvervgivere med driftsformen aktieselskaber⁵¹ har udbetalt det højeste samlede beløb. Hvervgivere i gruppen ope-

⁴⁸ Ved oprettelse af en virksomhed skal det som det første oplyses, hvilken driftsform virksomheden skal have, fx om den er personligt eget eller har selskabsform (https://indberet.virk.dk/myndigheder/stat/ERST/Start_virksomhed). Når en virksomhed bliver momspligtig, eller skal foretage anden skatte- eller afgiftsmæssig registrering, skal den registrere, hvilken branche den driver momspligtig aktivitet inden for (<https://erhvervsstyrelsen.dk/skattemaessig-registrering>).

⁴⁹ Hvervgivere anses som værende udbetaler af A-indkomst, hvis de indgår i koncern med andre hvervgivere, som udbetaler A-indkomst, herunder er SE-numre, der er i koncern (CVR) med andre SE-numre, som har ansatte og udbetaler A-indkomst.

⁵⁰ Der eksisterer fem former for foreninger. Foreninger med begrænset ansvar (F.M.B.A.), frivillige foreninger, ikke-erhvervsdrivende foreninger, andelsboligforeninger og særlige foreninger. Hvis foreningen fx skal modtage tilskud fra en offentlig myndighed eller have ansatte, skal den have et CVR-nummer (virksomhedsguiden.dk).

⁵¹ Et aktieselskab (A/S) er et selskab, hvor ejernes/aktionærenes indskud er fordelt på aktier, og hvor ejerne/aktionærene kun hæfter med deres indskud i selskabet. (virksomhedsguiden.dk).

rerer ligeledes indenfor et bredt udsnit af brancher. Hvervgivere i branchen *Leasing af intellektuelle ejendomsrettigheder og lignende*⁵² har foretaget flest udbetalinger, mens hvervgivere i brancher indenfor medicinalindustrien har udbetalt de højeste beløb.

En yderligere gennemgang af data om hvervgivere i gruppe 1 viser, at 654 af hvervgiverne i gruppen i 2020 hver udbetalte over 1 mio. kr., svarende til ca. 8,5 mia. kr. i alt, til lidt over 157.000 honorarmodtagere. 17 af hvervgiverne i gruppen udbetalte mere end 100 mio. kr. hver, svarende til næsten 3,5 mia. kr., til godt 37.000 honorarmodtagere.

Gruppe 2) Hvervgivere, som har ansatte, og som udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mindre end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.

Gruppe 2 består af hvervgivere, der har ansatte, udbetaler A-indkomst og udbetaler mindre end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst. Gruppen har i perioden foretaget godt 40 pct. af det samlede antal udbetalinger af B-indkomst og ca. 2,4 pct. af det samlede udbetalte beløb på tværs af alle grupper. Hvervgivere i gruppe 2 foretager således mange mindre udbetalinger af B-indkomst. I gruppen har hvervgivere med driftsformen Folkekirkelige institutioner⁵³ foretaget flest udbetalinger, mens hvervgivere med driftsformen anpartsselskaber⁵⁴ har udbetalt det højest samlede beløb. Branchen *Religiøse institutioner og sammenslutninger*⁵⁵ har foretaget flest udbetalinger og udbetalt det højeste samlede beløb.

En yderligere gennemgang af data om hvervgivere i gruppe 2 viser, at 41 hvervgivere hver har udbetalt 100.000 kr. til i alt 54 honorarmodtagere, svarende til 4,1 mio. kr. Godt 3.000 hvervgivere har hver udbetalt mindre end 10.000 kr. til i alt knap 4.700 honorarmodtagere, svarende til ca. 13,6 mio. kr. Dette understreger således, at der er tale om mange udbetalinger af forholdsvis små beløb.

Gruppe 3) Hvervgivere, som ikke har ansatte, ikke udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mere end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.

Gruppe 3 består af hvervgivere, der har ansatte, ikke udbetaler A-indkomst og udbetaler mere end 100.000 kr. i B-indkomst. Gruppen har foretaget ca. 6 pct. af udbetalingerne i perioden og ca. 4 pct. af det samlede udbetalte beløb på tværs af alle grupper. I gruppen har hvervgivere med driftsformen foreninger både foretaget flest udbetalinger og udbetalt det højeste samlede beløb. Hvervgivere i branchen *Andre organisationer og foreninger i.a.n.*⁵⁶ har foretaget flest udbetalinger, mens hvervgivere i branchen *Faglige sammenslutninger*⁵⁷ har udbetalt det højest samlede beløb.

⁵² Branchen omfatter modtagelse af betaling for anvendelse af rettigheder til fx varemærker, patenter, fiskekvoter, CO2 kvoter og lignende (Dansk Branchekode 2007, revideret december 2015). I denne branche er der bl.a. registreret virksomheder, som administrerer rettigheder til varemærker og kunst.

⁵³ En Folkekirkelig institution omfatter folkekirkelige menighedsråd, der er oprettet i henhold til lov om menighedsråd (Det Erhvervsstatistiske Register).

⁵⁴ Et anpartsselskab (ApS) er et selskab, hvor ejernes indskud er fordelt på anparter, og hvor ejerne kun hæfter med deres indskud i selskabet (virksomhedsguiden.dk).

⁵⁵ Branchen omfatter religiøse institutioner og foreninger (Dansk Branchekode 2007, revideret december 2015).

⁵⁶ Branchen omfatter en bred vifte af forskellige organisationer og foreninger med forskellige mål, der skal fremme kulturelle eller kreative idéer og aktiviteter. Fx lejer-, litteratur- og haveforeninger samt film- og fotoklubber (Dansk Branchekode 2007, revideret december 2015).

⁵⁷ Branchen omfatter faglige sammenslutninger, hvor aktiviteten hovedsagelig består i formidling af viden for og mellem medlemmerne, herunder fagforeninger (Dansk Branchekode 2007, revideret december 2015).

En yderligere gennemgang af data om hvervgivere i gruppe 3 viser, at 38 af hvervgiverne i gruppen i 2020 hver udbetalte over 1 mio. kr., svarende til knap 235 mio. kr. i alt, til lidt over 7.000 honorarmodtagere. 11 af hvervgiverne i gruppen udbetalte mere end 2,5 mio. kr. hver, svarende til næsten 195 mio. kr., til godt 5.800 honorarmodtagere.

Gruppe 4) Hvervgivere, som ikke har ansatte, ikke udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mindre end 100.000 kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.

Gruppe 4 består af hvervgivere, der ikke har ansatte, ikke udbetaler A-indkomst og udbetaler mindre end 100.000 kr. i B-indkomst. Gruppe 4 har foretaget ca. 9 pct. af udbetalingerne i perioden og har udbetalt under 1 pct. af det samlede udbetalte beløb på tværs af de fire grupper i 2019. I gruppen har hvervgivere med driftsformen foreninger både foretaget flest udbetaling og udbetalt det højeste samlede beløb. Hvervgivere i branchen *Andre organisationer og foreninger i.a.n.* har både foretaget flest honorarudbetalinger og udbetalt det højest samlede beløb.

En yderligere gennemgang af data om hvervgivere i gruppe 4 viser, at 24 hvervgivere har udbetalt hver 100.000 kr. til 83 honorarmodtagere, svarende til 2,4 mio. kr. Godt 700 hvervgivere har hver udbetalt mindre end 10.000 kr. til lidt over 1.000 honorarmodtager, svarende til i underkanten af 3,5 mio. kr. For gruppe 4 ses det således, at der er mange udbetalinger af forholdsvis små beløb.

Supplerende kommentarer vedrørende hvervgivernes udbetalinger

Skattestyrelsens gennemgang af datagrundlaget for hvervgivere, der udbetaler store beløb som honorarer, viser, at større hvervgivere har en struktureret proces for udbetalingen. Det fremgår fx, at store aktieselskaber bl.a. udbetaler aktielønninger som arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst. Disse former for honorarudbetalinger er gennemsnitligt høje ift. størstedelen af honorarudbetalingerne. Samtidig viser datagrundlaget for hvervgivere, der udbetaler små honorarer, at selvom beløbene er små, laver de mange udbetalinger. Det fremgår fx, at foreninger er den driftsform, der udbetaler flest honorarer, samtidig med at udbetalingerne gennemsnitligt er lave ift. størstedelen af honorarudbetalingerne.

En opgørelse for perioden 2017-2020 viser, at gruppernes procentvise fordeling af det samlede udbetalte beløb mellem de fire grupper har været stabilt. Virksomheder kan skifte gruppe fra år til år, men Skattestyrelsen har oplyst, at de hvervgivere, der udbetaler de største beløb, er i samme gruppe år efter år.

Bilag 7: Justering af beløbsgrænsen ifm. kategoriseringen af de fire grupper af hvervgivere

I bilaget justeres inddelingen i de fire kategorier af hvervgivere ved at justere på beløbsgrænsen, som er bestemmende for, hvorledes hvervgivere placeres i de fire kategorier. Konkret inddeles hvervgivere i fire kategorier på baggrund af, om de har ansatte og udbetaler A-indkomst eller ej, og om hvervgiveren udbetaler arbejdsmarkedsbidragspligtige B-indkomst for over eller under et nærmere fastsat beløb. Dette er illustreret i tabel 1.

Tabel 1. Oversigt over de fire typer af hvervgivere med variabel indkomstgrænse

	Hvervgivere, som udbetaler for mere end x kr. i B-indkomst	Hvervgivere, som udbetaler mindre end x kr. i B-indkomst
Hvervgivere, som har ansatte, og som udbetaler A-indkomst	<i>Gruppe 1)</i> Hvervgivere, som har ansatte, udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mere end x kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.	<i>Gruppe 2)</i> Hvervgivere, som har ansatte, udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mindre end x kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.
Hvervgivere, som ikke har ansatte, og som ikke udbetaler A-indkomst	<i>Gruppe 3)</i> Hvervgivere, som ikke har ansatte, ikke udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mere end x kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.	<i>Gruppe 4)</i> Hvervgivere, som ikke har ansatte, ikke udbetaler A-indkomst, og som udbetaler mindre end x kr. i arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst.

Konsekvenserne ved en justering af beløbsgrænsen for opdeling af grupperne fremgår i nedenstående tabel 2-4 ud fra en opgørelse, hvor der, for hver af de fire kategorier, er opgjort det samlede antal hvervgivere, det samlede antal honorarmodtagere, procentvis andel af det samlede antal udbetalinger, det samlede udbetalte beløb, procentvis andel af udbetalt beløb, gennemsnitlig udbetalt beløb per udbetaling og gennemsnitlige samlet udbetalt beløb per modtager.

Den primære konsekvens ved justering af beløbsgrænsen er, at jo højere indkomstgrænsen mellem grupperne er, jo færre hvervgivere og hvervtagerer indgår i gruppe 1 og 3, og jo flere indgår i

gruppe 2 og 4. Justeringen af beløbsgrænsen påvirker også størrelsen på beløbene, der bliver udbetalt af de respektive grupper. Set i forhold til det samlede udbetalte beløb, ændrer fordelingen sig ikke nævneværdigt mellem grupperne ved justeringen af indkomstgrænsen.

For hvervgivere, som ikke har ansatte og ikke udbetaler A-indkomst (gruppe 3 og 4), kan det hertil uddybes, at der foretages mange udbetalinger af forholdsvis små beløb. Ved en indkomstgrænse på 300.000 kr. er der kun et mindre antal hvervgivere (ca. 200 hvervgivere), som udbetaler for mere end 300.000 kr. i B-indkomst (gruppe 3), jf. tabel 4. Yderligere kan det for hvervgivere, der ved en indkomstgrænse på 300.000 kr. placerer sig i gruppe 3, uddybes, at hvervgivere med driftsformen *forening*, både har foretaget flest udbetalinger og udbetalt det højeste samlede beløb. Hertil har hvervgivere i branchen *Andre organisationer og foreninger i.a.n.*⁵⁸ foretaget flest udbetalinger, mens hvervgivere i branchen *Faglige sammenslutninger*⁵⁹ har udbetalt det højest samlede beløb. Det er det samme billede som ved en indkomstgrænse på 100.000 kr.

Tabel 2. Udbetaling af arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst fordelt på 4 virksomhedstyper, hvor indkomstgrænsen mellem hvervgivere er 100.000 kr. (2020), afrundende tal.

Gruppe	Antal hvervgivere	Antal modtagere ¹	Andel af antal udbetalinger (pct.)	Udbetalt beløb (mio. kr.) ²	Andel af udbetalt beløb (pct.)	Gns. beløb pr. udbetaling (kr.)	Gns. beløb pr. modtager (kr.)
1	3.300	212.000	45,1	9.331	92,9	20.000	44.000
2	9.000	35.500	39,7	246	2,4	5.000	7.000
3	700	14.000	6,2	393	3,9	15.500	29.000
4	2.600	8.500	9	75	0,8	6.500	9.000
I alt	15.600	269.000	100	10.045	100	18.500	37.500

Kilde: Skattestyrelsen

Anm.: Opgørelsen er foretaget på baggrund af virksomheder og deres karakteristika med udgangspunkt i indkomståret 2020. Opgørelsen baserer sig på de oplysninger, som indberettes til Skattestyrelsen af tredjeparter, hvilket udgør ca. 80 pct. af de samlede honorarindtægter. Bemærk, at hvervgivere anses som værende udbetalere af A-indkomst, hvis de indgår i koncern med andre hvervgivere, som udbetaler A-indkomst.

¹ Hver honorarmodtager indgår én gang, for hver gang vedkommende har modtaget honorarer fra én hvervgiver. Der er således ikke tale om unikke modtagere.

² Der henvises til det beløb, som hvervgiveren har indberettet, at der er udbetalt.

Tabel 3. Udbetaling af arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst fordelt på 4 virksomhedstyper, hvor indkomstgrænsen mellem hvervgivere er 200.000 kr. (2020), afrundende tal.

Gruppe	Antal hvervgivere	Antal modtagere ¹	Andel af antal udbetalinger (pct.)	Udbetalt beløb (mio. kr.) ²	Andel af udbetalt beløb (pct.)	Gns. beløb pr. udbetaling (kr.)	Gns. beløb pr. modtager (kr.)
1	2.100	197.000	31,7	9.162	91,2	21.000	46.500
2	10.300	50.000	53,1	414	4,1	5.500	8.500
3	300	10.500	3,5	341	3,4	17.000	32.500
4	2.900	11.500	11,7	128	1,3	7.500	11.000
I alt	15.600	269.000	100	10.045	100	18.500	37.500

⁵⁸ Branchen omfatter en bred vifte af forskellige organisationer og foreninger med forskellige mål, der skal fremme kulturelle eller kreative idéer og aktiviteter. Fx lejer-, litteratur- og haveforeninger samt film- og fotoklubber (Dansk Branchekode 2007, revideret december 2015).

⁵⁹ Branchen omfatter faglige sammenslutninger, hvor aktiviteten hovedsagelig består i formidling af viden for og mellem medlemmerne, herunder fagforeninger (Dansk Branchekode 2007, revideret december 2015).

Kilde: Skattestyrelsen

Anm.: Opgørelsen er foretaget på baggrund af virksomheder og deres karakteristika med udgangspunkt i indkomståret 2020. Opgørelsen baserer sig på de oplysninger, som indberettes til Skattestyrelsen af tredjeparter, hvilket udgør ca. 80 pct. af de samlede honorarindtægter. Bemærk, at hvergivere anses som værende udbetaler af A-indkomst, hvis de indgår i koncern med andre hvergivere, som udbetaler A-indkomst.

¹ Hver honorarmodtager indgår én gang, for hver gang vedkommende har modtaget honorarer fra én hvergiver. Der er således ikke tale om unikke modtagere.

² Der henvises til det beløb, som hvergiveren har indberettet, at der er udbetalt.

Tabel 4. Udbetaling af arbejdsmarkedsbidragspligtig B-indkomst fordelt på 4 virksomhedsstyper, hvor indkomstgrænsen mellem hvergivere er 300.000 kr. (2019), afrundende tal.

Gruppe	Antal hvergivere	Antal modtagere ¹	Andel af antal udbetalinger (pct.)	Udbetalt beløb (mio. kr.) ²	Andel af udbetalt beløb (pct.)	Gns. beløb pr. udbetaling (kr.)	Gns. beløb pr. modtager (kr.)
1	1.600	188.500	25,4	9.035	90	21.000	48.000
2	10.800	58.500	59,4	542	5,4	6.000	9.500
3	200	9.500	2,4	313	3,1	17.500	33.000
4	3.000	12.500	12,8	155	1,5	8.000	12.500
I alt	15.600	269.000	100	10.045	100	18.500	37.500

Kilde: Skattestyrelsen

Anm.: Opgørelsen er foretaget på baggrund af virksomheder og deres karakteristika med udgangspunkt i indkomståret 2020. Opgørelsen baserer sig på de oplysninger, som indberettes til Skattestyrelsen af tredjeparter, hvilket udgør ca. 80 pct. af de samlede honorarindtægter. Bemærk, at hvergivere anses som værende udbetaler af A-indkomst, hvis de indgår i koncern med andre hvergivere, som udbetaler A-indkomst.

¹ Hver honorarmodtager indgår én gang, for hver gang vedkommende har modtaget honorarer fra én hvergiver. Der er således ikke tale om unikke modtagere.

² Der henvises til det beløb, som hvergiveren har indberettet, at der er udbetalt.

Skattelovrådet er et uafhængigt, stående udvalg, der blev nedsat i forbindelse med Retssikkerhedspakke II – Borgerne skal stå stærkere. Alle anbefalinger og vurderinger i denne rapport er Skattelovrådets. Skatteministeriet har fungeret som sekretariat for Skattelovrådet.